

Andleger

Psalmar

og

Kvæde

Seim sa Gudhrædde Kieñemañ, og Ypparlega Piood-Skalld Sæl. Sr.

Hallgrijmur Petursson

kveded hefur.

Og nu i Eitt eru samañtekner, til Gudrækelegrar Brwkunar og Froodleiks, þeim er nema vilia.

Selst Jnbundid 10. Fiskum.

Prycktir a Hoolum i Hialltadal
Af Eyrike Gudmundssyne Hoff.
1765.

Til Lesarans.

Her kiemur hier fyrir Sioo-nir, goodfwis Lesari! eitt nijtt Upplag, af adskiliaulegum Psalmum, Kvædum og Wijsum, þess ypparlega Piood-Skallds Sr. Hallgrijms Peturs Sonar. Er þetta nija Upplag nockud ødruvijs lagad (sem af þvi fyrra Registri sieſt Bak vid Bookena) enn þad fyrri. Hefur Velæruverdugur Skoola-Meistariñ, Sr. Hallfdan Einars Son, eftir Tilmælum mijnum, tekid uppa sig þad Omak, ad jafrietta, auka og forbetra þessa Edition, sem best hefur ordid, eptir þeim Aþolldum, hañ vid Hønd haft hefur, samt þar vidbætt Æfi Sal. Sr. Hallgrijms. Ad aukid hefur verid nockrum Psalmum, Kvædum og Wijsum, eignudum i fornum Exemplll. þeim Sal. Guds Mañi, er skied eftir Tilmælum goodra Mana, og i þvi Skini, þessi Collectio yrdi sem fullkomnust. Vona eg eckert i þessum Bæklijng fiñist, sem sie nockrum riettskiniandi til asteitingar, helldur miklu framar til Gudrækins Uppørfunar og christilegra Sidbooota.

Hoolum þañ 21. Junii.
1765.

Gisle Magnusſon.

Stutt

Stutt Agrip af Æfisögu Saal. Sr. Hallgrijms Peturs Sonar.

SAA mikli Saafu-Madur og Pióod-Skaald Hallgrijmur Peturs Son er fæddur Anno 1614. Fødur Fadir Hallgrijms var Gudmundur Hallgrijms Son er bioo i Grof aa Høfdaströnd, Broodir (1) Sr. Þorlaaks aa Stadarbacka Fødur Hr. Gudbrands. (2) Sr. Einars aa Ufkaalum. (3) Sr. Gamaliels Fødur Sr. Biarna aa Grenjadar-Stad, Sr. Gissurar og Þorkiels Hoola-Stools Raadsmañs. (4) Þorkiells, sem var Fadir Sr. Odds aa Hofi i Vopnafyrdi. Petur, nockra Hrijd Hrijngiari hier aa Hoolum, var hijngad tekiñ aasamt Syni hañs Hallgrijmi af Biskupi Hr. Gudbrandi, og Hallgrijmi halldid til Menta: Tiaaist hañ hafi i Schoola verid hier nockra Stund, og sijdañ burtvikid til Gluckstadar (adrir seigia Hamborgar) og ad Mag. Brinjoolfur Sve-

 in=

inſon haſi feingid hañ lauſañ fra elnum Jarnſmid, hvorium hañ þienade, og komid hønum i vorrar Frwr Schoola i Kaupinhafn, hvar hañ took goodum framförum, og dvalldi til þeſs Foolk þad af Tyrklum hernumid var hiedan af Landi 1627. Kom fyrir gudrækiliga Umſorgun og Orlætl Kongs Chriſtians Fioorda til Kaupiñhafnar: Stood þa ſo a, ad þetta hertekna Foolk þurfti med þvi være feingiñ einhvør Iſlendſkur, ſem ſtirkti þad i þeſſ Chriſtiñdoomi: Var þa Hallgriimur til þeſſ feingiñ, og fieck hañ þa Aſtar-Þocka til Kveñperſoonu nockrar, ur Veſtmaña-Eyum ættadrar, ſu er Gudriidur hiet, Simons Doottir, med hverri hañ ſigldi-hijngad til Landſins, Anno 1638. Giftiſt heñi ſijdan, atti vid heñi tvo Sonu Gudmund og Eyolf, af hvorium froomt Foolk er komed, og eina Doottur (ef ei fleiri) ad Nafni Steinuñi, er deydi a Barns-Alldri; Og Biargadiſt ſo Hallgriimur,

nockra

nockra Stund a Handobla sijnum oftast í Hvalsneß Sookn; Þar til Prestur sama Stadar andadist, og var þa Hallgrijmur vijgdur til Prests af Biskupi Mag. Brinjulfe Sveins syni 1644. Hvalsneß Sooknum þioonade Sr. Hallgrijmur til 1650. a hvoriu Are ad í Fardogum deyde Sr. Olafur Bodvarsson í Saurbæ a Hvalfiardar-Strond, og í hañs Stad kom Sr. Hallgrijmur, og took Are sijdar vid Stadnum af Eckiu Sr Olafs, Gudrijde Rafnsdoottur. Anno 1662 þañ 15. Aug. miste Sr. Hallgrijmur fyrer Ellds-Bruna oll Prestakallsens Jñañ Bæar-Hws, og miked af Bws-Hlutum, eñ bigde oll a nij a sama Hauste. Anno 1667. þijngde, honum so Hollds-Veike, ad mtvallde sier til Capellans Saal. Sr. Torfa Jonsson fra Reikhollti; Hvor Guds Madur lifdi hier uñ 3. Misseri, og filgdi honum i Capellans Embættinu Sr. Hañes Biornsson,

 sem

sem, asamt Sr. Hallgrijme, bioo a Presta-Kallinu þad fyrsta Ar, eñ took vid Kalli og Stad 1669. Þaa Sr. Hallgrijmur flutti fraa Saurbæ Bw sitt ad Kalastodum, hvar hañ bioo Tvo Ar; Þadañ flutti hañ sig ad Kyrkiuiørduñi Ferstiklu Arid 1671. Og bioo þar nær haalft Fioorda Ar, þvi hañ deydi þar um mids-Aes Skiftid 1674. a 60 Alldurs Are, eñ er jardadur fyrir midium Kyrkiu-Dyrum ad Saurbæ 31. Octobris næst eptir. Sr. Hallgrijmur var Madur froomur, gudhræddur, kostgiæfiñ i sijnu Embætti, velmetiñ af mørgum goodum Møñum, og eitt agiætasta Skaalld, Land vort hefur borid, velskiliandi Þijdsku, Donsku, Latinu og sitt eigid Moodur-Maal. Hañs Skrif eru þessi i sundurlausri Rædu: 1. Diarium Christianum samañtekid 1660. 2. Viku-Þaankar: þetta hverutveggia þryckt nockrum Siñum. 3. Commentarius yfir nockrar Vijsur i Olafs Kongs Søgu Triggva sonar. Eñ

i

i Skalldskap hefur Sal. Sr. Hallgrijmur miklu fleira eptir sig latid, og er sierhvad af þvi med soddañ Sniłld og Agiæti wtfært, ad velflest af þvi er sem audþeckt fra añarra Kvedskap. Tel eg þessKyns 1. Pañ Agiæta Psalma Flock yfir vors HErra JEsu Christi Pijningar Historiu med Textans Utskijring. 2. Psalma ut af firri Samuels Book og hiñi sijdari fram á þañ þridia Capitula. 3. Psalma Kvædi og Vijsur er fiñast i þessu Kvere, hvar hia þo er ad gieta þess, ad þar Asterisci fiñast hia Psalmunum, þa er þad Teikn til þess, ad sum Exemplaria, sem vid Hondeeru, eigna þa' odrum eñ Sr. Hallgrijmi, eñ an Efa a hañ velflest, ef ei oll, Kvædiñ. 4. Rijmur af Krooka-Ref, Lykla-Petri og Magelona, eiñig af Floores og Leo, þar Biarni Jonsson (Skalldi) hætti vid i hiñi 16. Rijmuñi. 5. Ymisleg Gaman Kvædi og Vijsur, sem þetta siñ ei kuña þryckiast, hafast og ei aull. Fleyra hijngad adlwtan-

 de

de maa siaa af Agripe þañs Æfe-Sögu, sem þryckt er 1759. Eñ þad hier nu framar vidbætist Sr. Hallgrijms Lijfsögu vidvijkiandi, er ad þacka Undirretting þess æruverduga Kieñimañs Sr. Þorvardar Audunsonar i Saurbæ, hver ödrum framar hefur eiñig til þess styrkt, ad þessi nýja Edition yrdi þeim undañfornu fullkomnari.

* * * * * * * * * *

1. Punda Guds vel fieck vandad
Vitur i Psalma Ritum
Medferd HALLGRIJMUR Hyrder
HErrans Sauda Otraudur,
Son Peturs, sem Abata
Sijst rijrde Christi Dijrdar,
Olatur i Dwk Sveita
Ei fool Giof Himna Jofurs.
2. Bordlead helldur hugde,
Hun miñe skylldi ei viña
Ard um Jsa Jordu,
Eñ Naad hafde þaada.

þvi

Pol er Sæl hiñs Sæla
Setst i Fagnud betstañ;
Eñ vier epter siñum
Agiætst Merkeñ Verka.
3. Eitt Siñ, opt þo mætte,
ædur lijta Fiøl-nijtu
Stef hins Liooda-Liwfa
Løgud Ment vera prentud,
Biskup GJSLE þañ Geisla
Gudfrædes ecke mædest
Lande læta tendrast:
Letrad sætt vard betra.
4. Hier er Hugvits rijrum
Hægt til bendt ad mentast:
Hier er Hug Ovorum
Hermt fraa Andar-Grande:
Hier er Hugar-Særum
Huggun trw vel bweñ:
Hier er Hugar skiærum
Heited Dijrdar Veiting.
5. Ætmañs Hroodra Hættum
Hroodur verdt er bioodest:
Fær hefur fegur strifad

Ford=

Fordum Liood vorrar Pioodar;
Nockrir nærre hrucku
Nijtur ber af Jtum,
Maangi maa ſkie leinge
Meige jafnaſt vid Nafna.
6. Breided moot Eyruñ bæde,
Blijdur Islands Lijdur!
Breided ad Hendur baadar,
Bijdur Gud ſitt Ord Tijdum:
Breided wt Hiortuñ hrader,
Hlijded Pſalma Smijdum:
Breided Barer vidur,
BijdaSaungeñ prijded!
7. Lijſi oſs pad Liooſed
Lioos maattum beſt kiooſa;
Kiooſum Veg ſem vijſar,
Vijs er oſſ pa Prijſeñ,
Prijs i Himna Hwſi,
Hws pad rækium ſwſir:
Fwſa loks ad leiſaſt
Lelſi Gud fraa Hneiſu!

* * *

Encauſto formas veteres pinxere tabellis.

bellis,
Nostras hic Vates carmine conspicitur.
Ipse Suæ pictor mentis (nil ora moramur):
Vivus erat scriptis entheus ille Senex.

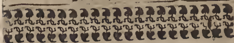
ita posuit
IPSIUS
ex Sorore pronepos
&
cognominis
H. ELLDIARNI FILIUS.

Epitaphium
Ort af Profastinum Sr. H. E. S.

Hier liggur Skalld, er skilldug
Skalld Stæra Forprijs skiæran,
Skaldmæle um̃ Christ þa kvaldest
Kiærust van̄ Skald þad næra,
Ei Skaldum Jsa Folldar
Veru Skallden̄ so færa,
Sem Skallde þvi glader giallda,
Stær

Græt Skalds Hroos fraabæraſt.
Eitt Lioos Snælands Ætta
Ætt-Mañs voru Hætter,
Hætt þa ſærdu Sootter
Soott vañ Trwar Proottur:
Prootts ſæll doo i DRottne,
DRottens-Piiſla-Bottur,
Bott þeſs Firdar friettu,
Friett med Sañleiks riettre.
Lifer Skaald Lopte ofar,
Lifer Skalds Ond Digd þrîfeñ,
Lifer Skalds Nafn i Lofe,
Lifer Skalds Grof Hroos yfer,
Life Skalds Miñing liwfa,
Life Skalds ſtærſte Bifur,
Life Skalds Liooda-Giafer,
Life Skalds Merkes Skrifeñ!

* * * * * *
* * * * *
* * *
* *
*

Fyrste Partureñ /

ñehalldande nockra Psalma og Kvæde ut af Heilagre Ritningu.

]salmur uñ Skøpun Verralldar, af Gen. 1. Cap.

Ton, Obiñanlig Borg er vor Gud, etc.

T Upphafe fyrer sitt eilijft Ord, almættugur Gud skapte, Himen og slijka hier med Jord, af hreinum]uddooms Krapte, fagurt Lioos, Fir]ament, Flood og Purrlended hent, Gr]], Jurter, grænkud Trie, gaf þeim og]rioofseme, med Ilm og Alldin Saffte.

Sool, Tungl og Stiørnur sette hañ,]alfur æ Festing skiæra, lijka so Fugleñ]ttfærañ, uñ Lofteñ kañ sig hræra; J]loode Fiska-Kyn, Fienad og Dijreñ]n, Skepnur skrijdande uñ Folld, skap]seinast af Molld, Mañ og hañs Kviñu]æra.

Himmenen klaar og hiir þa var, hreinañ gieſande Liooma, Jorden an Mædu Avoxtbar, med allſkins Alldin Blooma, Skiepnurnar allar eins, ei kiendu nockurs Meins, Maduren hafde um̃ Heim, Herradoom yfer þeim, i Sælu, Riettlæti og Sooma.

So er nu Drottens Orded eitt, ſem ollu-vid Magt helldur, an þeſs ad glort er ecke neitt, Almætte hañs þvi velldur: Þad ORDid eilijft er, allt gott færer med ſier, hvør ſier þar helldur vid, hrepper eilijfañ Frid, gledſt þar af Hugur hrelldur.

JEſus er eilijſt Orded þad, einka Lauſnaren goode, fyrer hvorn allt ad er ſkapad, af ſvipter Sorgar Moode, hañ ollu helldur vid, hañ ſañañ giefur Frid, hañ ſlijtur Hrygdar-Bond, hañ bæter Meineñ vond: Fognum þeim Fridar Siooðe.

JEſus er Glede eilijf ein, ollum þeim ar hañ treyſta, hañ er ſu beſta Booteñ hrein, Bond Synda kañ afleyſta, vor Booteñ beſt til ſañs, Bæn heyrer ſynd-

ugs

ugs Mañs, hañ bæter Bol og Prꝛ,
burt svipter-Hrygdum fra,giefande Nꝛg
dar Neyſta.

O! hvad opt verd eg Ordlaus hier,
Synder mijnar þvi vallda: Lijknar Ord
JEſu legg þu mier; Lꝛt mig ei Synda
giallda; Gled þu mitt Sorgar Siñ,ſæ-
taſte Jeſu miñ, lꝛttu mig þioona þier,
med þlijdre Lofgiörd hier, nu og um̃ Alld-
er Allda, Amen.

Jñtak ur Hiſtoriu af Balaam,
Num. 23.24. Cap.
Med Lag, ſem Suſañu Kvæde.

ÞA Iſraels Lijdur einka frijdur af E-
gypto, Ut ried gꝛnga, Eydimörk lꝛn-
ga, yfer droo, A Moabs Vollum breitter
þo, Pa um̃ ſijder Landtiolldum ſloo.

Moabita og Madianita Moñum þa,
Stijrde kaſkur, kiærn og vaſkur Kongur
ſa, Balak hiet ſem byrta mꝛ, Bægia
vill þeim Landinu fra.

Ei ſier treyſte hañ med Hreiſte ad hall-
da Strijd, Angre mæddeſt af þvi hrædd-

ést, Israels Lijd, Wid sijna Menn hann sagde umm Hrijd, senn mun bwenn Ofridar Tijd.
Israels Mwgur Mannvals driugur, Moabs Land, Allt mun eyda, Audæfum sneida, og auka oss Hand, Eins og Fie, sem ei er gaad, upp vill ræta Jurtir og Saad.
Umm þann Tijd hiaa Arams Lijd var eirn sa Mann, Bookenn efner beint og nefner Balaam hann, Spaadooms Ment og Konster kann; Kongurenn vill ad fundenn sie hann.
Sijdann beiddi og so til reiddi Sendi Menn, ad Balaam findi og fliott med Skindi i Fiærlægd senn, hmm seiged Ord mijn enn, Omaks Launinn geld eg þier Tvenn.
Af Egyptalande Foolk styandi Flockum Tveim, Ogna Lid med Sorga Sid mig sæker heim, Bid eg þu komer ad bolva þeim, bædi færdu Virding og Seim.
Moabs ædster Herrar hædstir hlijddu Gram, Stoorar Haafur gersemis Gaafur greida nam, Braadlega hittu Balaam, Baaru sijdann Erindinn framm.
Balaam þijdur beiddi blijdur bijded hier;

hier, A Morgun Svared fyrr eñ fared
faxe hier, Þegar vijs eg ordiñ er, Alls sem
DRottiñ kuñgiorer mier.

Þessa Noottu þegar i Ottu, uñ þeñañ
Dag, Gud spyr hratt, þad seige eg satt, mz
soddañ Slag, hvada Meñ med Hefndar
Plag, hijngad komu til þijn i Dag.

Balaam sagdi, señ ad Bragdi sendi
mier, Balak Meñ og bidur mig eñ ad biar-
ga sier, af Egyptalandi Ogna Her, Iñ-
falleñ i Rijkid hañs er.

Þad eg fregna, hañ þikest ei megna þeim
a moot, sa vill mig ad frelsa sig og fremia
Bloot, So Bolvan yfer þa falle fliot, og
Foolked hreppe Afdrifeñ lioot.

Hier uñ skijrer hañ sem stijrer Haudre
og Heim, þo þier bioode Budlung rioode
brendañ Seim, Laat þa sialfa hverfa he-
im, Hvørge skalltu fara med þeim.

Vid Moabs Meñ ad Morgne señ hañ
mællte i Stad, Ydur bwed burtu snwed,
Balaam kvad, giore eg ei þad sem Bud-
lung bad, bañad hefur Drotteñ mier þad.

Þesser gaunga Leid so launga, ad Lioodinn tiaa, Balaams Svorum, sijnum Forum sogdu fraa, Kinlega vid þad Balak braa, Bioo til adra Sende-Menn þa.

Ødling kirre eins og firre uppa slos; Af sijnum Vinum villdare hinum vallde þo, Til Balaams Seggia Droottenn dro, Dijrar Gaafur Kongurenn bioo.

Spaamann fundu frooder i Lundu og fluttu þar, Erindinn sijn med Ordenn sijn sem ætsett var, Skyra Gull og Gersemar, Gaf þeim aftur Balaam Svar.

Þeim ydur sende af sinne Hende seige hier, Þo Hwsenn full med gloodraudt Gull hann giæfe mier, Mun eg ei giora hid minsta hier, meir enn DRottens Byfalning er.

Somu Noott þa Seggia Droott i Svefne var, Balaam beidde, Gud honum greidde gløgt Andsvar, Til Moabs Lands þu med þeim far, minstu hvad eg skipa þier þar.

Ösnu bijr og brædlega snijr med Brognum þa, Eingell hreirn af Himnum eirn

sem

sem hier skal tiaa, Midre Leid þeim mætte
aa, Mætte hañ ecke Balaam sia.
Asnañ hneiger ut af Veige, er Eingel sier,
Balaam hrigdist hart og stigdist, hun var
þver, Himnabweñ friidur ser, frañ aa
Leid þar Gyrding ein er.
Siñ var Gardur haar og hardur aa
hvoria Hlid, Eingill merkur stoor og sterk-
ur stood i Mid, Footuriñ kreistist Veggiñ
vid, Vard ad gaanga þañiñ aa Snid.
Eñ foor leingra a Einstig þreingra Ein-
gill stiær, Asnañ Veigiñ ongvañveigiñ
arkad fær, Balaam hana bistur slær, A
bæde Hnien þvi fellur hun nær.
Ofnu Muñe eirn er kuñe upplauk þa;
Himins og Larda hædstur Drotna Herrañ
saa, fieck hun Maal og sliootl nam tiaa, Fyr
er hvad glorder þu mig ad slaa.
Balaam rioodur Reide moodur riett so
tier, Ertu slelgeñ, af þvi Veigeñ ecke fer,
hefde eg Spioot i Hende mier, hefna skyll-
de Daudeñ aa þier.
Eg þijn Asna Lima lasna lweñ og þreitt,

ſrá Barndoom þijnum bar þig á mijnu Bake greidt, Hvonær giørde eg eins þier eitt, Alldrei fyrre, ſagde hañ, neitt.

Uñ þa Stundu opnaſt mundu hañs Augun þa, Af DRottins Rádi, riett ſo tiádi Ritning fra, Bleſſadañ Eingil Balaam ſá, Med brugdnu Sverdi Veiginum hia.

Riog ſig hneigde, mjúkt og beigde Madureñ bratt, Eingill trauſtur triggur hrauſtur talade hatt, Hvar fyrer ſlooſtu Priſvar bratt, Pijna Oſnu af Reidiñar Matt.

Ef hun eige vike ur Veige, ad vijſu hier, Heñe hægt eg hefde vægt eñ hefnt á þier, Vegur þiñ ei þocknaſt mier: Par á moote Balaam tier.

Eg ei þeckte, og þad mig bleckte, ad þu varſt nær, Vijk eg frá ef være ſá þiñ Vilie kiær, Aptur ſvarar Eingill ſkiær, Ordlof þu til Reiſuñar fær.

Varaſt ſkalltu uñfram allt, kvad Eingill greitt, Ad mæla par fyrer Peingil

þar

þar þo þess sie beidt, Taladu ecke añad neitt, utañ hvad eg skicka þier eitt.

Balaam fraa eg ferdast þa og siñur slioott, Moabs Gram, saa glediast nam i Giedinu hlioott, Bad hañ villde bwast skioott, Og Bolvan leggia aa Israels Drott.

A Fialls Hædum ei fiarstædum Olltuꝛiñ haa, bygdu Sie og syrna Fie þar foorna aa, Til var reint uñ Tijma Priaa, Takast ecke Bolvaneñ maa.

Vid Offred hvort gieck Balaam burt fraa Brognum snar, Med salna Hætte honum mætte Herrañ þar, Maatte hañ ei mæla par, moote þvi sem tilskickad var.

Balak reid dist beint og beiddist braatt i Stad, hvorke þessa hata nie blessa Hilmer kvad, Spaamañ komst so Orde ad, Ecke leiser Drotteñ mier þad.

Spaadoom bliidañ furdu friidañ fieck hañ tiaad, Pad er riett med Rokum sett i Ritnina skraad, Konge lagde hañ Kiænsku Raad, Kom þvi seirna Refsingeñ braad.

Ferdast heim af Funde þeim sem frá er tied, Israel hart aa Heidna snart þa heria ried, Eyddu Foolki eñ eignast Fied, Eirneñ fiell þar Balaam med.

Historia af Jona Spaamañe, Firre Psalmureñ.

Ton, Nu bid eg Gud þu naader mig, etc.

TIl Jonas Spaamañs talade Gud, Tak þig strax upp sem eg þier baud, Braadlega Ferd þijn byriud sie, i Borg þa stooru Ninive, Þu skallt fæ͡ra þeim Freaner þær, Fordiorfun strax sie bweñ nær, Hroop þeirra Synda heyre eg braatt, Hefnd og Refsing þeim kiemur braatt.

Þar epter Jonas þeinkte vijst, Þaungad villde hañ ferdast sijst, OMottnæ hugdest ad flija fraa, Fordast so mætte Skickun þa, Leigde sier Far og Gialld til gaf, Gieck strax aa Skip og lagde i Haf, Ætlade so i añad Land, um̃ Herrans Bod ei siñe Grand.

Sem þeir nu Lande sigldu fraa, Siooriñ tyok miog ad ysast þa, Ofur Storm-Vind-

Vindur i einum Svip, Yferdreif bæde Meñ og Skip, Farmenum hratt þeir hrꝛundu wt, Hvor bad siñ Gud med Trega og Swt, Jonas i Lifting lꝏ og svaf, lijtid sig allt uñ þetta gaf.

Skip-Herrañ uñ þad undrast vañ, Ofañ gieck þa og vakte hañ, Sagde hvar fyrer sefur þu, Saar Lijfs-Naud ad oss geingur nu, Rijs upp þegar og þiñ Gud bid, Ef þad mꝏske hañ veite Lid, Urræ-dalauser aller vier, J þessum Storme topunst hier.

Af Hlarta bꝏdu og hietu þeir, Hætt-ur Storm-Vindur Ox þvi meir, Asamt þeim kom, þad einhvors Volld, Yfer þa leidde Hefndar-Giolld, Hlutfalle varpa hratt i Stad, Hiꝏ Jonas sijdast lendte þad, Ottast miog þegar soddañ siꝏ, So vid hañ aller ræddu þa.

Seig oss hvad hellst þu hefur giort, fraa hvorre Piood þu komeñ ert, Eda hvor til þess eru Rok, Oss hender slijkt fyrer þijna Sok? eg er, kvad hñ, Ebreskur Mañ,

 Og

Og so trwe æ DRottenn þann, hvor Himen skapte Heim og Sioo, Hvors Befalning eg gleymde þo.

Sem hann hid sanna hermde fræ, hræd-der wr Maata spurdu þa, giordu nu siælfur giorla æ Skil, Giora hvad eigum vid þig til :-varped mier saade hann Siooenn i, so verded þier wr Hæska frij, Jeg veit ad minna vegna hier, Vindurenn þessi komenn er.

Moot-Roodur þungann þreyttu þeir, þa vox Stormurenn lænngtum meir, Grætande bædu af geistum Mood, Gud reikne oss ei til þess Manns Blood: Svo var Jonas i Siooenn sockt, Samstundis Vedrid mæddist snoggt, Mennerner Ottast miog vid þad, Myskunar sierhver DRottenn bad.

DRottenn sende eirn Hvalfisk hratt, Hann kom þænngad sem Jonas datt, Uppsvelgde Mannenn i sinn Kvid Ei stood þar sijdann lenge vid, hann bad og griet med beiskre Præ, Bænheirde Gud Anndvarpann

þa,

þa, Þrim Daga lucktur laa han þar, lijka so Nætur eins margar.

Fyrer Guds Ord og Almætt hans, Aptur Fiskuren ran til Lands, Oskoddudum med ollu þo, uppaa þurt Landed Jona spioo Mikil er DRottenn Myskun þijn, Minstu hier eirnenn lijka mijn, So eg frelsadur sijnge þier, saňa Lofgiord sem skylldugt er, Amen.

Sijdari Psalmurinn.

Ton, Nætturann oll og Edle Manns, etc.

ANNad Sinn Drottenn epter þad, aptur vid Jonas sagde, J Ninive þann stoora Stad, Strax skalltu fara ad Bragde, Ordsending ber, sem byrte eg þier, Borgar Monnum þar inne, Hann ferdast þa, sem fliootast maa, seste þad Bod i Minne.

Þriggia Dagferda Staduren stoor; Stendur ad Ninive være, Eina Daaleid so wt af foor, alvarlega sem bære Kallande hratt, eä seige þad satt, so vill Drottenn tilhaga. Borg ydar haa, Umturnast maa, Innann Fiorutijge Daga.

Brædlega trwdu Borgar-Meñ, Bodskap Drotteñs þa feingu, Unger og Gamler aller señ, Iklædder Seckium geingu, Kongureñ þa er soddañ sa, siñ Bwning af sier laÿde, I Osku sat og grætid gat, Gaf Skickun slijka og sagde.

Ei skulu Meñ og Mællaus Dijr, Matar nie Fædis neita, Hvor sem hier iñañ Borgar bijr bidle med Idran heita, Afleggid brætt æ allañ Hætt, Illsku og Synd margfallda, mæskie DRotteñ, miñist vor eñ, So meigum Lijfe hallda.

Eñ sem Gud Drotteñ alla sa, Yferboot Ninive Maña, Myskunar hrærdest Herrañ þa, hañ elskar Trwna saña, Angra sig liet þad ædur hiet, Illsku þeirra ad hefna, Veitte þeim Grid, Gaf Lykn og Frid, Giæskuñar siñar vegna.

Jonas fieck sied su Fordiorsun, sem fyrerspæd hañ hafde, Yfer þa koma ecke mun, Ogiæfañ leinge tafde, Honum þad mest misþocknadest, Mællte med hryggvu Bragde, Eg vissi þad, og þar kem ad,

Sem

Sem Paankiñ mier aadur sagde.

Þitt Siñi DRottiñ þecki eg þert, Þvi villde eg undañ flija, Moñunum jafnañ misldur ert, sem moot þier Synder drya, Ydrest þeir nu, þeim þyrmer þu, þo lat-er Hefnd tilseigia, Spaadooms Ord þad, fyrst sañ ei Stad, fiiser mig hellst ad deya.

Andsvar af Drottne aftur fieck, ad siñ-ar Reide giætte: Strax siidañ burt wr Stadnum gieck, Sturladur med þeim Hætte, Hreisis korn þar, þvi Hiteñ var, Yfer Hofde sier hañ bigde, Og villdi sia, med Sañi ad sia, hvad siñ Spaadoom-ur dygde.

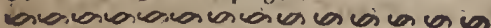
DRotteñ liet vaxa Ilossañ Lund, Langt siinar Greiner breidde, Sa rañ þar upp i samre Stund, Sæt Bloomstur þo fram leidde, Vid þetta Gras, aladdist Jonas, Giedfroova sier þad táldi, Þa Sooleñ hre-in, saarheitt ad skein, Sig i þess Skugga falde.

Gud DRotteñ liet þa Lundeñ þañ, Lij-tiñ Orm stijnga kuña, Uppvisnade með ollu hañ,

hañ, Ofañ fiell strax til Gruña, Austañ Vind greitt, Soolskin saarheitt, Senda ried Herrañ millde, Jonas breitteſt, og þiaadeſt meſt, Pa sagdeſt deya villde.

Pikeſt þu Jona reidaſt riett, Rædde Gud med þeim Hætte, Peñañ Lund hafder þu ei ſett, Pijn Hönd hañ eckert bætti, A eirnri Nott, ſa uppraſñ ſkiött, Adra ſo ſtrax viſnade, mieg þañiñ hier, wr Maata þier, miſlikar ſoddañ Skade.

Skylldа eg ecki ollu meir, Aſvenda Reide miñi, Toolſſiñum Tiju Puſund þeir, þar eru i Stadnum iñe, Sem eingeñ Skil, ſkiniudu til, ad ſkipta um Vinſtri og Hægri, nu ſiaadu hier, Næſta er mier Naadeñ eñ Reideñ þægre.

Nockrar Sauna-Vijſur,
Af þeim Sierleauſtu Chriſti Kraftaverkum.

I.
Um Brwdkaupid i Cana, Joh. 2.
Med Hivona-Siñu Lag.

A

Af Galilæa Lande, lioost i Cana Stad,
Med Giegnd og goodu Rade, giordist Brwdkaup þad, Mooder Drottens dvaldist þar, JEsus og so Sveinar hans, sialfur boden var.

Pa nam Dryckur þverra, þetta Maria sier, Hun gieck til vors Herra, hoogvær hannig tier, Son minn kiær! þar vantar Viin; hvad hef eg med þig? Christur kvad: Kominn er Stund ei miin.

Vid Pienara þiiduft sagde: þad sem biidur hann, Giorid bratt ad Bragde: Byrte eg Adburd hann, Stein-Kier Sex þar stoodu riett, Tooku Mælir Tvo edur Priar, til Hreinsunar sett.

Boled trwe eg batne, biidur JEsus enn, fared, og flioott af Vatne, fylled Kierinn senn, Barmafull þeir bera þau inn, Kiæ-Meistaranum ad færa fyrst, Frelsarinn baud umm Sinn.

Vatn ad Viine ordid, viist hann smackar þa, gieck so beint fyrer Borded Brwdgumann kallar a, Hann visse ecke hvadann

þad

þad var, Odruvijsi enn er nu skied, oss til
haga bar.

Vant er Vijned besta, ad veita allra
fyrst, Par til Gieded Giesta, Gledst med
Heidur og Lyst; Liettara sijdann biooda
ber; Enn þu hefur þad hid gooda geymt,
og giefed seinast hier.

JEsu Jardteikn Fyrsta, Johannes seig-
er þad, Hioona Hiartad tvista, hann i
þessum Stad, gladde, og synde sijna Dy-
rd: Honum sie bæde Heldur og Pock, af
Huga og Munne skijrd, Amen.

II.

Umm Kongs Mannenn af Caperna-
um. Joh. 4.

Ton, Giædskn Guds vier prijsum, etc.

KOngs-Mann fra Capernaum, Kom
einn til JEsum þar, þa fyrer Dogum
faum, Frelsarenn geingenn var, Veint inn
i Cana Borg, og sagde Son sinn være,
siwkur og Dauda nærre, Pvi bar hann
þwnga Sorg.

Traudsiga trwad fauld, Talade Jesus
þa,

þa, Nema þier nockud siaed, nijstarleg Jardteikn þaa: aftur þa ansar hin̄, Haaf-in̄ er harla braadur, Herra! kom þu nu aadur, Ein̄ saalast Sonur min̄.

Hug-Glæde HErran̄ mædde, Han̄s Naudsyn giorla sier, vid Fodurin̄ fraa eg so rædde, far þu Son þin̄ lifer, Madurin̄ merkte þad, Trwde þvi eina Orde, aa þad sig reida þorde, gieck so gladur af Stad.

Han̄s Pioonar honum mættu, Heimleidis Veige aa, Hwsboondans Hiartad kiættu, Hug-glader mæltu þa, Sonur þin̄ lifer lioost; Han̄ spyr nær Sorgen̄ siatnad, og Sootten̄ hefde batnad? Peir ansa med eingan̄ Pioost.

Sen̄ um̄ Siounda Tijma, So bar þad til i Giær, Kolldun̄ar saarum Svijma, sviptist han̄ ollum nær, þa fornam Faderen̄, Sama Mund soddan̄ skiede, sem Jesus honum tiede; siaa, lifer Sonur þin̄.

Hier vid han̄ vard miog gladur, Og vel i Trwn̄e hreis, Hver han̄s Heimilis

Madur,

Madur, Honum filgde til hess Krafft Herrans kiendu bert, Pad JEsu Jardteikn Aññad, Johañes hefur sañad, i Galilea giordt.

III.

Uñ þañ sem 38. Ar laa siwkur.

Joh. 5.

Lag sem Pijslar-Miñing.

HEilsog var þa halldiñ Ein, Hatijd Gidingaña, Sonur Guds sem græder Mein, gatiga ried, sialfur med, til Jerusalem; So ec skied, ad Sid Jsraels Maña.

J Borgiñi var Bruñur saa, Bethesda ad Heiti, Fordyr voru Fim þar aa, fieckst þeim skioot, Heilsu-Boot, sem mæddu allsKins Meinlñ lioot, og margir trw eg þess nepti.

Eingill Drottiñs eina Tijd, upp rled Vatnid hræra, so hvor hellst af siwkum Lyd, sem ad-bar, fyrstañ þar, ef sig þvodi, alheill var, eins og Barnid skiæra.

J

J Fordyrunum sem fraa er greint, Fiolldi siwkra Lyda, var, og beid so vissi beint, nær Vatnid skiært, yrdi hrært, þvi lækna villdi Lijfid sært, af laungum Sootar-Kvijda.

Medal þeirra siwkur saa, Sagdt er Madur være, Tuttugu oll og Atiaan Ar, aumur Neyd, þwnga leid, eftir Lækning blijdri beid, Bolid trw eg hañ bæri.

Pegar Jesus þeña saa, þar ad gloggt nam hyggia, ad leingi hafdi þwnga Praa, þolad hañ, mæla vañ, Herrañ vid þañ veika Mañ: Villtu Lækning þyggia?

Svara nam hiñ Siwki bratt, saarum halldiñ Kvijda: Eiñ verd eg þvi eftir þraitt einginñ hier, biargar mier, Añar jafnañ fyrri fer, sfrekt hlijt eg ad bijda.

HErrañ þegar heirdi þad, uñ hañ i Briooste kiendi, gacktu hiedañ heill i Stad, hiñ þess naut, mijnkar Praut, þijna Sæng þu ber a Braut: i burtu Madurinñ vendi.

Sem nu Judar saau þad, hañ Sæng

a

a Herdar lagdi, honum gaafu þeir høst-ugt Svar: Haatijd su, ein er nu, Bodord-in þvi briitur þu; Beint han aftur sagdi.
Saa sem hefur mig heilan glørdt, hied-an baud eg fære, sialfur vid mig sagde be-rt: Siaadu hier, tak med þier, þijna Sæ-ng; þvi frials þu ser; Þeir friettu, hvor han være?

Madurin kvadst ei þeckia han, nie þe-im þar framar giegna, þvi HErran bur-tu vijkia van, þa var hans bætt. Meinid bætt, fieck han þess ei framar giætt, Foolks Mergdarennar vegna.

J Musterenu Maduren saa, mætte vo-rum Herra, Soottlaus ertu sagde han þa, syndga ei nu, framar þu, so þig hende ei Anaud su, nie anad værsu verra.

IV.

Um Stormen, og þan Oda

Man, Marc. 6.

Ton, Giædsku Guds vier priisum, etc.

JEsus med Læresveinum, Lausnarin stie a Skip, Hvirfil Vind ovart ein-

num, yfirsloo þegar i Svip, okyrdest Hau-
ddur og Haf, under Afollum lau, aung-
va Mañ-Hialp þvi sau, eñ Herrañ sialf-
fur svaf.

I þeim Lijfs-Hauska hrædder, Hañ
sooru ad vekia braatt, af Mood og Ecka
mædder, mælltu so aller haatt: Hialpa
oss HErra kiær, laat þig ei lijtt um var-
da, ad lægia Stormeñ harda, so ecke glot-
unst vær.

Hañ vaknar viist, og ræder, vid þa
alla señ: Hvad er þad ydur hræder, hellst
os-veik-trwa Meñ? Og settst upp med
þad: Þa baud ad Vinduriñ þegde, þioot-
ande Vatn sig legde, Blæ-Logn vard
strax i Stad.

Undrast aller vid þetta, er Adburd lijta
þañ, hvor añañ hier um frietta, hvilijkur
er þessi Mañ? Strax þa hañ talar til,
Hofudskiepnurnar honum, hlijda so fra-
mar Vonum, hañs einu Orde i Vil.

Lending i Logni feingu, vid Landed
Gadara, skiott er fra Skipinu geingu,
skiede

skiede. Tilburdur saa, adkom þar Oduer Mann, af illum Ondum hrakenn, Olmur Vitstola, Nakenn, greiner so glogt umm hann.

Ur Jarni og Bondum bædi, brotist oft hafdi saa, med Grimd og Ogna Ædi, so einginn se. dast maa, umm þann Almennings Stig, dvalist a dockum Heidum, daudra Manna Leidum, lemiandi sialfann sig.

Framm fyrer JEsu Fætur, falla giordi bratt, Andinn miøg illa lætur, æpandi kallar hatt, hvad hef eg þo med þig? Sann Guds Sonurinn kiære, so fyrr enn Tijminn være, kiæmir ad kvella mig.

Pa sagdi Grædarinn goodi, grein miner þitt Heiti þo, Andinn mællti af Moodi: Mitt Nafn er Legio, þad hafa hyggnir Menn, Sex Pusund samannteiknad, Sex Hundrud þar med reiknad, Sextiju og Sex til enn.

Diøflar af dyprum Trega, dæmdir i Heliar Vist, baadu miøg mikiliga, milldastann JEsum Christ, fyrst þadann fære

Wt,

wt, ad hañ ræki þa ecki, i Underdimpaña Hlecke, med kaldri Kvol og Swt.
Frelsarans Leifi feingu, ad fara i Svijñ þar, sem um þær Grunder geingu, Syrnd su Dioflaña var, þau voru Tvo Pusund, Oll strax med Ogn og Kvijda, wt i Vatned hijda, og suckn i samre Stund.
Svijn-Hyrdar fuller Sorgar, settu a Flootta heim, bæru þa Fregn til Borgar, um Vagañ sem vard fyrir þeim, hiner sem hlijddu a, undrast og Otta feingu, alment ur Stadnum geingu, soddañ Tilburd ad sia.
Hañ sem var adur Odur, og ongva Skynsemd bar, sat nu Sidferdis goodur, sañheill hia JEsu þar, Lands-Meñ þa litu hañ, hinir sem hia voru staddir, i Huga og Siñi gladdir, sogdu þeim allañ Sañ.
HErrañ blindheimskir badu, i burt ad vikia um Siñ: Saalar Gagnsins ei gadu, þeim gramdist Fiar-Skadiñ,
 so

so villtir voru þeir, Hiaalpar Von sæla
hreptu, hen̄ viliandi sleptu, en̄ motttu
Sviunin̄ meir.

Han̄ hver ad læknast hafde, hier sem var
aadur tied, Lausnaran̄ Leises krafde, ad
lijka sære med, en̄ JEsus sloo þvi af; Far
helldur heim til þin̄a, Hiaalprædid skallt
þeim kyn̄a, sem Gud þier siaalfur gaf.

V.

Um̄ Krafta-Verk Christi aa Brau-
dunum mille 5000. Man̄s, Joh. 6.

Med Lag, Ein̄ Herra eg best ætte, etc.

Effter um̄ Vatned Eina, sem er i Ga-
liliæa, JEsus med sijna Sveina, siaalf-
ur ferdadest þa, Tiberias nockud nærre
(Nafn þetta Staduren̄ bar), Paaskum
vijst var ei fiærre, ad Veniu Gydinga þar.

Fylgde þeim Mögur Man̄a, Mikill
aa þeirre Tijd, Goodvilld han̄s sa̋u san̄a,
vid siwkan̄ og auman̄ Lijd, uppaa Fialls
Hæder einar, Endurlausnaren̄ gieck, Lij-
ka han̄s Læresveinar, Litla Stund Hvijl-
lld þar fieck.

Upp

Upp leit hann liooſt ad Bragde, Ljos Fiollda miken ſier, vid Philippum ſrar eg ſagde, Foolked Mat lyſtugt er: Til Kaups hvar mættu meina, Menn ſæe Braudum nærd? So villde Sveinenn reyna, Po ſiælfur viſſe noog Raad.

Philippus took ad telia, Tvo Hundrud Peninga Verd, framm þo Menn feinge ſelia, Fullnægia mun ei giørd, Andreas æ þad heyrer, einn Brooder Simonar, villdi Raad veita fleyri, vidſtaddur gaf þad Svar.

Ungmenni Eitt eg kiende, Andreas mæla ried, Fimm Bygg-Braud hefur i Hendi, hier og Tvo Fiſka med, hvad ſkal þad þo fyrer þeſſa? Pa talar JEſus hætt: Seiged, þeir ſæe ſier Seſſa, ſamann i Ridlum brædt.

Herrann ried Brauden bleſſa, Braut, og til Himens leit, framm bæru Fædu þeſſa, fyrer ſo marga Sveit, aller þeir urdu ſadder, eins af Fiſkunum med, og vel i Giedenu gladder, Guds Verk ſo

feingu sied.

Leifunum saman safned, Sonur Guds þannig tier, og ongvu af þeim hafned, so eckert spilleſt hier: Er þad ei Undur ad heyra, allt þetta so til bar, Afgangs var ollu meira, enn Efned i Fyrstu var?

Toolf Karfer fullar feingu, fra eg so Skriften tier, og þær Leyfar afgeingu, so eckert spilleſt hier; Fimm Þusund sæddi hin hreina Forsiooneñ Milldegiorn, Kall-Menn upptalda eina, fyrer utan Konur og Born.

Umm Kvollded liet Lærefveina, Landenu hallda fra, þann var efter alleina, Ast at Bæn giorde þa, Mootvidre miog þa blæde, miog dimt af Nootu þo, JEsus þar glegt ad gaade, gieck a þeim dimpa Siov.

Nær umm Fioordu Eikt Nætur, nalægadest JEsus þa, Peir hafa a þessu Giætur, hvoettuſt Forynin sia, upp kalla Otta mædder; enn JEsus ansar kiær: Vered aller ohrædder, Eg er hier sialfur nær.

Petur

Petur svarade og sagde: Siertu þad Herra miñ, bioed þu eg kome ad Bragde, beint nu aa Fundeñ þiñ: far þu, kvad Frelsareñ millde: forliet hañ Skiped þa, Og gieck sem greidast villde, Gladlega Sioonum aa.

Baarañ ried brætt ad stockva, bilade Petur Traust, hañ tock þa señ ad sockva, sagde med hære Raust: Hiaalpa mier HErrañ bliide: hañ JEsus ad sier droo; og spyr, þvi tæpt hañ triide? Til Skipsins geingu þo.

Ord sitt og Bæs-Raad bæde, blesse oss JEsus hreiñ, so Liifs og Saalar Fæ, de, Sedle þa hvern og eiñ; Siaa til eg sockve eige, i Synda Daudañ hier, helldur ad hiaalpast meige, Halltu vid Trwna mier, Amen.

VI.

Uñ þañ sem Blindur vaar fæddur, Joh. 9.

Ton, Fader aa Himna Hæd, etc.

JEsus fraa Juda Liid, wr Jerusalem eiñ Tijd, utgieck saa øll Mein grædir, uñ

um̃ þad Johañes rædir.
Sat Madur Sioonlaus þar, sa blindur fæddur var, hart nærri HErrañs Veigi, a helgum Sabbatz Deigi.
Lærersveinar hañ sia, so spurdu Herrañ þa: Hvort elgeñ mun Illska hañs valda, eda Foreldra gialda?
Hvorke kvad HErrañ sniallt, hañ siin nie þeirra gallt, Guds Verk eiga auglijsast, og a honum ad priisast.
Verk Guds mier viña ber, viist medañ Dagureñ er, Idiu Mañ ongva fremur, yfer þa Nootteñ kiemur.
Jeg er Lioos Heimsins hreint, HErrañ talade beint, medañ Um̃geingne mijna, hia Moñum læt eg skijna.
Herrañ þa hrækte a Jord, heilnæm vard Lækning giord, Saur hrærdi samañ ad Bragde, so vid hañs Augu lagde.
Hañ baud þeim Blinda þa, i Bruñi Siloa, þvo sier skiootlega skyllde, ef skijra Sioon od!ast villde.
Hañ gieck og giorde svo, greidt nam siin

siin Augu þvo, heilskygn kom þa heim aftur, HErrans þvi olle Kraftur.

Natturan boren blynd, blekt er af margre Synd, min JEsu mig upplijsi, mier a Hialpar-Veg vijsi, Amen.

VII.

Um Lazarum af Dauda uppvakin, Joh. 11.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hlioode, etc.

JOhannes seiger med soddan Hætte, siwkur Madur eitt Sinn lá, Lazarus, þad Sorgum sætti, sa var i Bethania, Systur Tvær er innt hann ætte, Onnur nefnist Maria.

Hun var þad, sem Herrans Fætur, hentuglega smyria ried, Hære sijnu Svoann mætur, sijdan aftur þurkar med, Ordi Lijfsins gaf ad Giætur, i Gudspiallenu so er tied.

Martha elnig Onnur heitir, Ordi DRottens hiellt sier ad, Lausnaranum sem Lækning veitir, lietu seiga þegar i Stad, sa þu elskar Soottinn þreytir; Svarade

sade JEsus uppaa þad:

Ecki er soddan Soottinn eina, send honum til Dauda fyrst, helldur ad Drottinns Dyrdinn hreina, daasamlega auglijstist, oll þau Syſtkyn eg maa greina, elskud voru þo af Christ.

Dagana Tvo þar tefia rlede, tilsett vaar þad Herrans Raad, ad Vilia Guds su Skickun skiede, hann skamtar Tijma af sinne Raad, Fylgdar-Monnum Frelsarenn tiede: Förum nu aa Gydinga Laad.

Postular svara med Gegndar-Gilldi, giorla senn aa þessa Lund, Gydinga Foolk þig grijta villde, þa gieckstu þar umm eina Stund; Hvar syrer gyrnest Meistarenn milldi, meir ad koma aa þeirra Fund?

Tijmar eru Teolf i Deigi, talade Spekenn Guddoomlig, Byrtu nioota Madur meigi, mun sa gaanga riettann Stig, hinn sem Lioosid hefur eige, hrasar oft og meidir sig.

Lázarus vor Vinur sefur, vekia fer eg aftur hann, þeir seigia: Batnad honum hefur,

hefur, Hvijld og Værd ef siña kañ, þeñ, añ Skilning Paanken giefur, þeim um̃ Svefn nætturlegañ.

Lausnaren þeim liooſt nam giegna, Lazarus daudur er til Sañs, eñ eg fagna ydar vegna, ad ei var eg þar i Bygdum Lands, væi ſkulum þetta framar fregna, förum nu og vitium hañs.

Thomas Poſtule took ad ſeigia, Tvijbure ſaa nefndur var, Læreſveina Hug nam hneigia, hañ gaf ſyrer alla Svar, laatum oſs fara og lijka deya, liooſt med honum einig þar.

Kom med Guddooms Krafte hogum, Christur til Bethania, Lazarus ſyrer Fioorum Dogum, framlideñ i Grofeñe laa, ur Borg og nærnum Bygdarlogum, bar ad marga Gydinga þa.

Þeſsir giættu goodrar Skilldu, geingu i Sorgar-Hwſid iñ, Gied-Svolunar Maali milldu, mælltu, ſo eg ritad fiñ, hrelldar Syſtur hugga villdu, harmandi eftir Broodur ſiñ.

Martha heyrdi Melstariñ skiærl, milldur kiæmi um þetta Skeid, og i Naand ad vijsu værl, villdi gaanga heim aa Leid, moot i honum fraa eg hun færi, fyrst, eñ Maria eftir beid.

Angrud JEsu Andsvor greidir, ef þu hefdir verid hier, Broodir miñ (þvi Naudiñ neidir) nu lifdi saa daudur er, eñ eg veit hvar uñ þu beidir, allt mun Drotteñ giefa þier.

Aftur JEsus ansa naadi, upp skal rijsa Broodir þiñ, vissuliga Vijsid tiaadi, veit eg af þvi HErra miñ, hañ mun verda Lijfs aa Laadi, þa lioomar effti Daguriñ.

Uppriisañ og eiñig Lijfid, er eg, sagdi JEsus þa: Uggalausir uñ þad blijfid, allir sem mig trwid aa, þo fundid hefdi Heliar Kijfid, hvor mier treystir, lifir saa.

Saa hier lifir eñ med Anda, og aa mig treystir Heimi i, hættuligt maa Hel ei granda, hañ skal verda Dauda frij, sviptur ollum

ollum Sœlar-Vanda, seigdu mier ef trwir þvi.

Trwi eg þu siert, kvad Svañiñ grœtti, Sonur Guds med helgum Sid, og Christur sa sem koma œtti, ad kvitta af Syndum Mañkynid: Samtal þeirra ad Siñi hœtti, so skilldist hun HErrañ vid.

Martha hrindir hordum Moodi, heimleidis med Skyndi ser, vid Mariu giørdi mœla i Hlioodi, Meistariñ er komiñ hier, bijdur þijn sa Grœdariñ goodi, og giørir Bodskap eptir þier.

Uppstood Maria og med Skyndi, utgieck frœ heim Mwga Mañs, soo hun dyrstañ Drottiñ findi, dundi Vatn af Hvarma-Kraña, þa var JEsus þijdur i Lynde, þar sem Martha kom til hañs.

Foolked sier ad flioott wr Mœta, frœ þeim vijkur Giefne-Lijns, allra þeirra ein var Sœta, sem Efned greiner Hroodrar mijns, eftaust wt hun gieck ad grœta, hiœ Grøfiñi hañs Broodur sijns.

Til Herrañs kom med Hrigdar-Tal-

id, Hiartad mæddi Sorgiñ stiñ; Angurs Briooste sañ hun salid, fiell a Knie og rædde uñ Siñ, hefdir þu hia oss Drottiñ dvaled, daudur være ei Brooder miñ.

Pegar hañ sa ad Sorgar-Plauta, sart uñ heñar Briooisted lá, Foolked allt i añañ Maata, angrad leit þar standa hia, Sonur Guds took sialfur ad graata, I sijnum Anda gramdest þa.

Sijn a mille margur rædde, maa nu sia hañs Elsku Gied, Sa sem blindañ giorla grædde, Gat hañ ecke vid þvi sied, ad Daudeñ so yfer eiñ Mañ ædde? Almœgeñ þad mæla ried.

Lazarus hvar lagdur være, Lausnareñ so spurde ad; eñ þeir svara so sem bære: Sia þu, Herra! þeña Stad. Myskun trwe eg Hiartad hrære, hrigdest JEsus eñ vid þad.

Til Grafareñar HErrañ hreine, hier nærst sialfur ganga vañ, hun var byrgd med stoorum Steine, strax baud þeim ad taka af hañ; so þeir giordu sem eg greine,

sagdi

sagde Martha þa vid hañ:

Lijked siñ eg swlna um̃ sijder, Fioora Daga hier þad lät, Ordum þessum Herrañ hlijder, heñe aftur giegnde þa: sagde eg ecke ef þu trijder, ad þu munder Guds Dijrd sia?

Til Himens leit þa Lausnareñ millde, Losud sie Fader Giædskañ sw, hvers eg af þier oska villde, um̃ þad mig bænheyrir þu; eg tala so Foolked trwa skyllde, til þeirra mig sender nu.

Lausnareñ kallar lioosum Hlioome: Lazare! þu kom hier ut. Hiñ Daude hlijdde Drotteñs Roome, doprum reyrdur Lijkbands Hnwt, Leysed hañ, kvad Herrañ froome, so hiedañ gænge fyrrtur Swt.

Judar marger trwa tooku, Tarkned slijkt er sau þeir, Liwsum JEsu Lotning jooku, Loss Tijr þessi alldrei deyr, Pharisæarner Svika klooku, Sig forherdtu æ þvi meir.

Þvi eg treyste og þad er mijn Trwa, Þu ert JEsus Lijfed mitt, Þa hiedañ burt

fra Heim skal snwa, Helld eg mier vid
Orded bitt, Saaluñe virdstu Sælu ad
bwa, So hun verde af Naudum kvitt.

Stutt Jñihalld Pijnuñar og Daudañs DRottiñs vors JEsu Christi.

Ton, Strijds-Meñ þa hefdu krossfest Christ.

MJer er af Hiarta Miñisstædt, Mystunar Verkid þad, JEsus var staddur i Hrygdum hætt, harmandi Prisvar bad, Gudinga Lid þo geingi ad hrædt, greip hañ og batt i Stad, Saalañ hañs var af Sorgum grætt, sair Pijnañ gieck þar ad.

Hañ hefur dreiged hrakt og hriad, Hardsvijrud Juda Drott, med Lygum Spotte, Hroop og Haad, hrækiande a hoñ skiott, var honum hvorke Værd nie Naad, veitt uñ þa diñu Nott; allt hañ fordæmde Andlegt Raad, Ei gieck su Rædañ hlivott.

Heidnum Doomara i Hendur fieck,
HErrañ

Herrañ sw grima Piood, Almwgeñ fram̄ þar allur gleck, æptu med samfelld Hliood: Fær hañ æ Kross og Kvala Beck, kome yfer oss hans Blood, Mordingia Lijf-Gios meir var þeck, miog hætt þa Kvolen̄ stood.

O hvad Græatlegt, Aumkunar verdt; eitt var sem þar til bar, vid hardañ Stö-olpañ streingdur þvert, stood vor Lausnareñ þar, Hærsta Guds Sonar Hollded bert, hwdstrykt med Svipum var, Ædar, Skiñ, Horund og so skiert, Oskaddad faañst ei par.

Pyrne-Coronañ Svida-sæar, sundur hans Eñed sleit, Blooded uppfyllte Augun̄ klæar, og allañ Sioonar-Reit, Frelsariñ bæde folur og blæar, Forsmaan hverium hañ leit, Last-Ord, Slog, Spielne, Spott og Dæar, sparade ei Præla-Sveit.

Trie Fim̄tan Foota læangt var liooft, lagdt æ hans Herdar hardt, breidt Fiogra Alna þwngt med Piooft, þad herma

Bækur

Bækur satt, uppgiefeñ var med ormædt Brioost, under þvi Prisvar datt, uñ sijder fram þa Ferdeñ drooſt, æ Fialled Golgatha bratt.

Særdur i Kullda klædlaus þo, Chriſtur sat længa Tijd, æ medañ oll til Bodulleñ bioo, Bana Verkfæreñ striid, or þyrstum Muñe eiñ ad droo Edik, Gallblandad Nijd, oddbrotna Nagla Olldeñ sloo, J Hend og Foot uñ Sijd.

Krossfeſtañ hæddu Hofdinglar, og hvor sem þar gieck hiæ, Harmkvæle þung og Hædung bar, HErrañ uñ Tijma Priæ, Sijdañ burt ſl teñ Sæleñ var, Syndlausu Hollde fræ, Hiartad Sæaɪbeittur Broddur skar, Blood og Vatn rañ wt þa.

Laſt-Ord og Brijkl framlideñ sieck, Falsara sogdu hañ, Flecktur Preſtaña fyrer þvi gieck, fundu Lands-Doomaraň, bædu ad geimd sie Grofeñ heck, gæanga so ella kañ, Læresveinarner fyllter Fleck, slitie i burt Lijkamañ.

Her=

Her-Menn vopnada) hann liet strax, halldа miög sterkann Vord, þar vakte inn til Pridia Dags, Pioodenn su Illsku hord. Dröttenn reis upp til Dijrdar Hags, fraa Daudum þegar ur Jord, og sannar Guds Dijrdar Samfielags; Sie honnum Packargiörd!

Gleym þessu ecke Saal mijn sæl, sodd-ann vel merkia skallt, Sonurenn fyrer sekann Præl, saklaus leid þetta allt, slijkri hanns Elsku hrooſa og hæl; Af Hug og Munne skiallt, Sigur-Vers Christi sijng og mæl, sætt fagnande avallt.

Liwfaste JEsu Lof sie þier, sem leidst þann Saara Deyd, hvar med þu hefur hiaalpad mier, ur hættre Kvol og Neyd, Lаат þu mig jafnann lifa sem ber, Lasta-Bond af mier greid, Elsku Fadm þinn þess Oska eg hier, yfer Saal mijna breid, AMEN.

Ut af Upprisu Historiunne.

Ton, Giæskurijkaste Græðare minn, etc.

Hiart-

HJartad fagnar og Hugur minn, HErrann JEsus er uppriſinn, Kvol þo at Kroſſe ætte, arla Sunnudags er þad ſkied, adur enn Sooleñ lijſa ried, af Guds Dijrdar Almætte, þijdur, frijdur, Eingill kiemur, Kraftiñ fremur, klaart eg greine, af Groſiñe velltir þeim ſtoora Steine.

Jardſkialfte meſtur ſkiedi þar, ſkiæraſta Lioома Eingill bar, Vardmeñ þar ſoddañ ſau, Otta miklum yfir þa ſloo; Abl og Styrkleika fraa þeim droo, lijka ſem dauder lau, þegar Vegar Liooſid ſkapta, Lijſſins Krafta, lokſins ſeingu, heim i Borgina hryggver geingu.

Hofud-Preſtana hittu ſeñ, hermdu ȯll þeſſi Tijdindeñ, hiner þeim hletu Gaufum. Seigid ad Læriſveinarner, ſooktu Lijkamañ burt med ſier, þegar vier þreytter ſvafum; hrader, glader, Gialldid þiggia, þar ad hyggia, ſijdañ ſogdu, lijka ſem Judar þeim Raadeñ logdu.

Adur eñ Dagureñ upprañ klaar, utgeingu af Stadnum Kvinur þriar, Maria

ria Magdalena, Mooder Jacobs hins
miña var, med þeim lijka Salome þar, þær
hugdust Christ• þiena, hryggvar, dygg•
var, Lausnarans villdu, ad liwfre Skyll•
du, Lijkid smyria, hvor ried adra þa hli•
sott ad spyria.

Hver mun burt vellta hördum Stein?
hindrar sa oss æ marga Grein, þegar
sem litu þæangad, opiñ stood Gröf, eñ
Eingill var, alhvijtu klæddur Lijni þar,
Hrædsla ried Hiartad fænga, hliodar,
moodar, hryggvar Kviñur, sagdi sviñur,
syrgid elgi, uppristñ JEsum eg ydur seigi.

Kviñurnar gladar geingu heim, Græd•
ariñ JEsus mætti þeim, seigiandi: Verid
sælar, þær fiellu sijdañ fram til Saũs, æ
Fætur kystu Lausnarans, hañ ried hijr•
lega ad mæla: Eg bid, ad þid, mijnum
blijdum, Brædrum þijdum, brææt þad
iñid, i Galilæa þier fyrst mig fiñid.

Magdalena æ medañ ser miog fliott
þæangad sem Petur er, og Johañes med
honum, sagdi Lijkamañ sælastañ, sia hv•
orge

orgl eg nie fiña kañ, burt-tekiñværi hañ vonum: bæadir, þiæadir, undrast þetta, ec þad frietta, og æin Tafar; wt þængad. geingu nu øll til Grafar.

Fyrstur Johañes framkom þar; fornam ad Grofiñ opiñ var, Petur þa greitt iñgeingur, sæu þar løgd Lijn-Klædiñ mit wk, lijka og JEsu Sveita-Dwk, Forundran af þvi feingu, allskiott, og fliott, aftur sæwa og þvi trwa, øllu ad soñu, burt muni Lijkid borid af Moñum.

Agandi Maria wtl stood, iñ i Grofina horfde Fliood, Einglum Tveim gaf ad Giætur, vard hun nu hrædd, og vidleit þa, Vaktarañ Gardsins hugdist sia, hañ spyr strax, hvad hún grætur? hun kvad, hellst þad, miñ HErra þijdur, Hiartans blijdur, hier fiñst eigi, Efned Sorgar eg þad seige.

Hafir þu borid hañ burt med þier, bid eg ad HErra seigir mier, so eg hañ þængad sæki, Maduriñ svarar: Maria, Meistari sagdi hun aftur þa, ei leysdi æ-

sier

fier tæki, oll Hrygd og Stygd, snijst i
Glede, skiott þad skiedi, er Christum
kiendi, heim til Postula hånnq sendi.

Hun kom strax og heim kuñgio di,
Christur af Dauda risiñ sie, Adburdi alla
sagdi, hinar Konurnar hermdu med, hefdu
þær lijka JEsum sied, Lijfs og i Liwsu
Bragdi; þetta, rietta, Viku hielldu, Hug
siñ hrelldu, Herrans Sveinar, Sioon-
hverfingar þad sogdu einar.

Til Emaus geingu einir Tveir, um
HErrañs Pijnu tala þeir, þad skiedi ad
þessum Deigi, eñ so til bar sem seigi eg frar,
siaalfur JEsus nalægdist þar, þo ad hañ
þeckti eigi, hañ spyr Hugkyr, hvada Hia-
lid i Hrygdar-Talid, hafid Brædur, Cle-
ophas ansar med klockri Rædu.

Ertu eñ so okiendur Mañ, i Jerusalem
ad Giørning þañ, sem er fyrir skomu skied-
ur, veistu ecki? Eñ hañ spyr ad, honum
Cleophas sagdi þad, JEsus sem oss var
medur, hædstur, ædstur, af Spaadooms
Ordum, og Giædsku Giordum; fyrer

Gude

Gudi og Monum, a Kross i deyddur, þad fialfir soñum.

Eñ nu i Morgun ærla viist, ædur eñ fieck af Deigi liist, Kviñur fra oss utgeingu, lifandi sogduft lijta hañ, lijklegt þad eingum virdast kañ, Felmtur þvi allir feingu, Heimska, Gleymska, kvad þa bæda, Kongur Dæda, kiendi siidañ, Christur so hefdi hlotid ad lijda.

Alla Ritning utleggia ried, opnadi þeirra Hugskot med, Skriftena glegt so skilia, Kauptunid allir nælgaft nu, nær þvi endud var Leidiñ su, gænga lietst leingra vilia, beiddu, neyddu, Christ ad bijda, kvædu lijda, a Kvolldid næsta, iñ med þeim geingur Mildiñ hærsta.

Settist til Bords og Braudid þar, blessadi sem hañs Sidur var, og siidañ ad þeim rietti, bædir i Señ hañ þecktu þa, þeirra Siionum hvarf burtu fra, Harmi ur Huga liettu, hradir, gladir, Postulum hinum Herrañs Vinum, hier fra sogdu, eingañ Trunad þeir a þad logdu.

Á sömu Stundu þad so til bar, sialfur JEsus var komen̄ þar, og midt i Mided stendur, þeim Oskar Fridar þessu næst, þa var Dyrunum aftur læst, sia liet ar sijnar Hendur, En̄ þeir, þvi meir, urdu feigner, Ottasleigner, og þvi trwa, Grat riede öllum i Glede snwa.

Ecke var Thomas þa med þeim, En̄ þegar seirna han̄ kom heim, þeir sögdu allt hid San̄a, alldrei trwe eg han̄ ansa ried, utan̄ ad Nagla Foren̄ sied, faal med Fijngre kan̄a, lidu, bidu, Atta Dagar, Dijrd so hagar; DRotten̄ sætur, ad luktum Dyrum kom milldur mætur.

Hiar þeim stood HErran̄ hlijr i Mild, hier næst Thoman̄ so rædde vid, og vill han̄ verde gladur, J Nagla Foren̄ lat Fijngur þin̄, Flioott legg mier Hond i Sijdu in̄, vert ecke vantrwadur, DRottin̄, Gud min̄, sagde dyggur, Trwartryggur, Tvijbuen̄ frijdur, aftur JEsus þa ansar blijdur.

San̄lega Thoma trwder þu, Tilsynd

mijn

miin þessu olle nu, og eg eñ framar seige, sæll er sa hvor mig sier ei hier, samt þo af Hiarta treyster mier, Huggun so hliocta meige. Fleire, meire, Jardteikn hrein, fyrer siinum Sveinum, Siidar giorde, oll þo ad greind hier ecke verde.

Vid Genezareth Vatnid bratt, voru þeir þa ad Fiskedratt, eñ sig openberade, Petur adspurdur Prisvar þar, þvi jatade sem vonlegt var, ad hañ JEsum elskade, biidur, þiidur, Liifsins Braude, siina Saude, Simon fædde, um̃ hañs Dauda og Utfør rædde.

Fiorutiiu Daga DRotteñ ried, hvelrlast hier Læresveinum med, efter Uppriisu þiira, Til Himna siidañ hiedañ stie, hiar Hond Fodurs Almattugre, Situr vor Hialpeñ hiira, Amen, Amen, allar Tiider, Lofe Liider, Lausnarañ gooda, Honum skal jafnañ Heidneñ bioda, Amen.

Stutt Jñihald

Allra Gudspialla, um̃ Arid.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Sæl, etc.

Til Jerusalem Jesus reid, Matth. 21.
Jeg veit ad Teikneñ byrtast greid, Luc. 21.
Johañes Sendi JEsum til, Matth. 11.
Sœtuingar sinar giörde Skil, Joh. 1.
Frelsareñ Piooda fæddur var, Luc. 2.
Fegursta Lioos ad Guds Ord bar, Joh. 1.
Spæmsñum granda Gydingar. Matt. 23.
Petur skal JEsu silgia frekt. Joh. 21.
Foreldrar undrast Mœlid heckt. Luc. 2.
Umskored Barn var Atta-Dag, Luc. 2.
Archelaus took Koongdooms-Hag, Matt. 2.
Vitrijngar komu af Austur-Att, Matth. 2.
Ara Toolf kiende JEsus hœtt, Luc. 2.
J Cana var stofnad Brwdkaup brœtt, Joh. 2.
Hreinsast Lijkþrœr. Heilbrigdast Pioon Mtt. 8
Hvassvidrid stödva nam Guds Son, Matth. 8.
Illgresi var i Akureñ Sœd, Matth. 13.
Ok DRottens bera er dijrsta Nœd, Matt. 11.
Ad Lögmœle offrast Lausnariñ, Luc. 2.
Leigdi Gud Meñ i Wijngard siñ, Matt. 20.
Ord hañs ber Fernslags Avœxtiñ. Luc. 8.
Johañes skirde JEsum Christ, Matt. 3.
Jeg veit hvad DRottiñ freistadist, Matt. 4.
Canversk ri giegndi Kviñu hañ, Matt. 15.
Kvölum frœ leyste Mœllausañ, Luc. 11.
Fimm Þusund Maña fæddi best, Joh. 6.
Fiölkijngis Madur greindur vest, Joh. 8.
BLESSAN Mariu Bodadest, Luc. 1.
Hosaña Foolkid stijngur sœtt, Matt. 21.

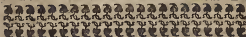
Sacramentum var stiftad mætt, Luc. 22.
Guds Son kvalinn a Krossi doo, Af 4. Gud. M.
Kroftugur Reis af Dauda þo, Marc. 16.
Til Emaus geingu einir Tveir, Luc. 24.
Alat JEsus glögt so trwdu þeir, Luc. 24.
Thomas efast þvi alldrei meir. Joh. 20.
Herrann er goodur Hyrder Fiaar Joh. 10.
Hylur sig litinn Tijma klaar, Joh. 16.
Guds Andi straffar Heimenn hier, Joh. 16.
J Hiaalparans Nafne bidium vier, Joh. 16.
Hann er uppstijgenn Himna i, Marc. 16.
Huggarann til vor sender þvi, Joh. 15.
Heilaga Prenning finnum frij. Joh. 14.
Gud hefur Heimenum sendt sinn Son, Joh. 3.
Saudanna Dyr og Hiaalpar-Von, Joh 10.
Nicodemus vill Froodleik faa, Joh. 3.
Faarlega hinn Rijke kveliast maa, Luc. 16.
Giestabod DRottenn gott tilbio, Luc. 14.
Glatadra Sauda leitar þo, Luc. 15.
Hræsnarinn Ygn wr Auga droo. Luc. 6.
Froomur Johannes fæddur var, Luc. 1.
Fagnud i Moodur-Kvidi bar, Luc. 1.
Fiske-Menn Afla feingu mest, Luc. 5.
Frid hafdu vid þinn Broodur best, Matth. 5.
Fern Þusund JEsus fædde Manns, Marc. 8.
Fals-Spaamenn villa Börnin hanns, Matth. 7.
Raadkiænska losast Raadherrans. Luc. 16.
Yfer Borgenne Guds Son griet, Luc. 19.
Geisi stollt Phariseærinn liet, Luc. 18.

Daufur

Daufur fieck Maal og Minned greidt, Marc. 7.
Myskunarverk var særdum veitt, Luc. 10.
Tiju Lijkþraarra hvør vard hreinn, Luc. 17.
HErrum ei þioonar Tveimur neinn, Matth. 6.
Af Dauda vaktist Ungur Sveinn. Luc. 7.
Vatnssiwkur læknast vel sem ber, Luc. 14.
Vei þeim sem brugga Hneixlaner, Matth. 18.
Hvørs Son er Christur? Herrann kvad: Matt 22.
Haalfvisenn grædde i sijnum Stad; Matth. 9.
Kioosum vier Brwdkaups Klædenn skiær Mt. 22.
Kongsmannsins Sonur Heilsu nær, Joh. 4.
Samlags-Pioon kveliast svikull fær. Matt. 18.
Andlega þiaadir sælir siaast, Matth. 5.
Silfur Mintarbrøgd uppaslaast, Matth. 22.
Jomfruna lijfga JEsus vann, Matth. 9.
Jerusalem fær þijngsta Bann, Matt. 24.
Drottenn skal koma og dæma Piood, Matth. 25.
Dijrd hanns byrtist a Fialli good. Matth. 17.
Fyrir Vitnisburdar-Himnesk Hliood,

O JEsu! blessud Ordinn þijn, O JEsu! lijfge Saalu mijn, O JEsu! Nafned ægiætt þitt, O JEsu! gledie Hiartad mitt, O JEsu! Christ mijn Unun klaar, J þier mitt giørvallt Traustid staar, sijngist þier Lofgiørd sijd og Ar, Amen.

* * * * * *
* * *
* * * *
* *

Aũar Partureñ.

Jñehelldur nockra Gudrækeliga og Andriika Psalma.

FYRSTE FLOCKUR,

Sem hefur i sier nockra Nijaars Psalma, Eiñig Kvollds og Morgun Loffsaungva, og eiñ Siov-Ferda Psalm.

Nijaars Psalmur, Kvedeñ 1652.

Ton, Lausnareñ JEsus Lijdeñ kuñe.

Med hijra nu hid nija, Nædar gaodur sende Lande voru Gud. Brautir læte fraa oss flija, farar Sorgum, Ende Grand og eyde Naud. Alla fylle Glede Giædum Giædska og Myskun Drottens hijd, i fastre Ast og Frid af Hædum, Stoduger stædum, oss hañ blesse Ar og Tijd.

JEsu prijsad Nafn eg nefne, nijtt Ar þetta komed Heime, Vijge er best, stirke Verk og stofnud Efne, stydie græde auma geymi

Geyme Milldeñ mest; Barn uñiskorna, vijt um Dreyta, dreysi ysir Hiörtuñ mædd, Synda-Grand og Fœrid fleira, fiær ad Feira, virdist Dijrdiñ Giædsku-giædd.

Nijtt Ar þetta gledelegt greidi, Gud oc Dædum vorum kiæra Kieñedoom, Saude fæde. Lijdeñ leide, ad life i Hoose, giorl og lære Verkeñ froom, Hiordeñ verde hlijdug Rædum, hollum ollum þeirra mest, vagse slugs ad frijdum Dædum, Frid og Rædum, ut so ræteft Vondskañ vest.

Yfer-liwsa-Meñ œ miñist, Milldè-Valldur Drotteñ Mættar Herra hart, Sida prwder Sañleik kyñest, Syninum þioone, liette Prætt og Brædeñ saar, ell i Stilling Logeñ lage, liwser giæfer Frooma vid, Lasta sijst þo Veige væge, hneige Hage, ad gooder Lijder fiñe Frid.

Rauner Hioona miwkost mijke, Myskun ferska Grædarans Lijda fyrr og sijd, Polgied helgad vake, vijke Vijled, Voled, Raudeñ, Kvijde, hverfe Strijd, Borneñ elñig blijdur nœde, og Blessun vissa lœte

faa; Faderenn Dauda i Fridar Raade, leide a Laade, med Lijfe og Giæfu Stoora og Smaa.

Ydur Gledi Ared hijra, ollum Heill um giefe vafed JEsus kiær; Menn og Kuinnur klaara skijra, Christi Ast hier liwsa hafed fyr og nær, under Hende hvijled sæler, Heilla fullre Drottens hier, engvann Angurs Kuled kiæler, Taal nie tæler, þann af henne hulenn er.

Oss nu blesse Grædarenn goodur, og Gaafur liwfar sijnar hreinar einig med, Laaded, Lodur, giæde Groodur, giæst sie Lopt, ei pijne neinar Plaagur Fied, neytum ætijd lijtelaater, Lofed giefum Drottens Raad, i Gude blijdum kiætunst kaater, mætast Maat er, Holl þau aller reyne Raad.

Kaste vestu Kostum Lasta, Christur bestur hærstur mestur Foolke fraa: Vijst so Traustred Festum fasta, fyrst og sijdst þeim glæsta Gieste ætijd aa, Ast þijdasta Briooft ei breste, byftur Piooftur horfenn sie,

sie, geistum Lasta Guste freste, Losta Lestir, flester nærsta falle i Hlie.

Uñe saũur ost og blesse, Ollum Heillum fylle sæll Emanuel, J Kvijda, Nâud og Krosse hresse, þa Kvilla fullum vill oðæll hier viña Viel; Sviñer Meñ og myndug Kvende, mættugañ Drotteñ lofed tijdt, honum Einum ofs afhende, Amen: sende, Ydur JEsus Ared blijdt.

Aññar Nijaars Psalmur.

Ton, Pock sie hier good giørd, etc.

ARed nijtt nu aa, J Nafne JEsu sæta, byriast blijdt; Pu þa, Pess vel fyllder giæta, segiast vijdt, sw maa, Sælu Fregneñ mæta, sem Bol kañ bæta.

Gud og Mañ Mooder, Mey i Heimeñ fædde, vorn blijdañ Brooder, sem best oll Meineñ grædde, Helmsins hañ Piooder, helgre Blessan giædde, Po aadur Eymd mædde.

Foolke Frid hreinañ, fieck af Dijrdar Mætte, Og Gud vid Einañ, allt Mañkyned sætte, Sælu Sid beinañ, synde og

Hiartad kiætte, Brot Synda bætte.

JESUS hañ heiter, Hiaalp og Frelsun Lijda, Sælu saña veiter, og svipter ollum Kvijda, uñ Logmaals Bañ breyter, Blessan giefur frijda, med Myskun blijda.

Nafn þad sætt saña, Sælu og Glede færer, Hormum Hættaña, haglega forþærer, alla Ætt Maña, endurlijfgar, nærer, Sorg þa ei særer.

Ared nijtt Nafn þitt, Nadar-Herrañ goode, giefi oss blijdt, Gagn sitt i glodum Fride bioode, naakvæmt, þijdt, vid Naud kvitt, so notkist Mañe og Flioode, Laan og Lijfs-Groode.

Himin, Laad, Haf, Flood, hvorla Skiepnu og eina, Foldar-Saad, Fiaar-Siood, og Frioofgun Landsins hreina, Blesse Naad Guds good, og Græding veite beina, aan Moods og Meina.

Kyrkiu-Stiett kiæra, Kieñimeñ i Landi, laat oss riett læra, Lifnad siñ hvor vandi, so uppsett skiæra, Skin Sañleiks lioomandi, stillt jafnañ standi.

Skick-

Skickun Lands Laga, Lyds og Stiornar Rada, Yfirmañs Aga, til ædstu Heilla Dada, virdist hañs haga, Hendiñ Lijknar brada, er eiñ allt maa nada.

Hiooniñ, Hiw, Born blijd, Bæi og Fied um Grundir, Hond JEsu fræg friyd, fridi a allar Lundir; Vor sie trw Vernd þijd, Vængium Drottiñs undir, Lijfs langar Stundir.

J Hausta og Hrigd kvøldum, Herrañ Jesus vægi, i Otta og blygd Olldum, Astiñ Drottiñs hægi, i Strijdi og Stigd dvøldum, Styrck veiti, so nægi, og allt vel lagi.

Vid Hreckia Haud-Syndum, hlijf oß JEsu blijdi, fra Huga braad-blyndum, Brædra Heipt og Nijdi, Glæpa graadlyndum, Gudlepsingia Lijdi, Roog, Raani, Strijdi.

Himins Hnoss sniallа, helgast Meyar Sædi, oß geymi alla, fra Ovina Vielrædi, kuñi a Kroß falla, so kreinki Hiartad Mædi, Guds Nad bad grædi, Amñ.

* Eñ Eiñ Nijaars Psalmur.

Ton, Endurlausnarinn vor JEsu Christ, etc.

O Ver velkomid Arid nijtt! allmarga Blessan færdi oss hitt, af HErrans Hendi, hvor oss þad sendi, Ver velkomid nijtt Ar.

O Ver velkomeñ ungi Sveiñ! umskoriñ, saklaus og hreiñ; Meya var Moodir, Meyar Son vor Broodir, Ver velkomid nijtt Ar.

O JEsu fagurt Frelsis Nafn, fædist alldrei þier nockur jafn, nij Nadar Garfa, Naad mar hver hafa, Ver velkomid nijtt Ar.

O! nijtt Ar sialft; O Nijars Giof, nijañ Fognud eg af þier hef, Fridarfullt Hiarta, Fridar Lioosid biarta, Ver velkomid nijtt Ar.

O Ver velkomid Edla Lioos! i myrkvu Landi fagurt oss. Skin skiært hid biarta, skijn allt i Hiarta, Ver velkomid nijtt Ar.

O! hvad Meñ fagna fyrir þier, sem Foolk þad Herfangi skiptir, og hiñ i Haust=

Haust-Vinu, holl Giædin finur, Ver velkomid nijtt Ar.

O Barn! sem oss tookst Okid af, og braust þan þwnga Hefndar-Staf, Hrijs þess og Hand-Sveif, hart sem oss framdreif: Ver velkomid nijtt Ar.

O þu gooda Gedeons Tijd! Glosinn med Blisum lægdu Strijd, Blood-Reflar brendir, og Bols-Tijmar endir; Ver velkomid nijtt Ar.

Oss er nu fæddur ungur Sveinn, oss er nu giefinn Sonur hreinn, Herradoom hærstann, a Herdum ber glæstann. Ver velkomid nijtt Ar.

Undrunarligur heitir hann, Hetia, Raad, Kraftur, Gud og Mann, Eilijfur Fader, Fridar-Herra þad er. Ver velkomid nijtt Ar.

O Fadir þier sie eilijft Lof, oss gafst þinn Son i Nijaars Giof, Gud giefi Mönnum, gott Ar med honum, Ver velkomid nijtt Ar.

Morgun Psalmur.

Ton, Eirn Gud Skapari allra sꜳ, etc.

AF Morgna þegar aarla uppstꜳ, eins ꜳ Kvolldiñ þa hvijlast ꜳ, gief eg mitt Lijf og lijka Ond, liwfe Jesu i þijna Hond.

Saaleñ hvijlest og huggast mijn, Herra JEsu i Benium þijn, bid eg sætasta Blooded þitt, bleße og helge Lijfed mitt.

Christe sem þolder Kvol og Pijn, keypter mier Frid med Bloode þijn, i Voku og Svefne vert mier hiꜳ, vernda mig ollum Haaska frꜳ.

Guds Eingla Skare skijle mier, so skade mig ecke Dioflarner, i mijnum Krosse og Medlæte, miñ Drotteñ JEsu hiꜳ mier sie.

Hvert helldur lise hier eda dey, Hiarad mitt vid þvi kvijder ei, gladur þvi mijna gief eg Ond, Gud Sañleikßins i þijna Hond.

Kvolld Psalmur,

Med Himna Lag.

LYknsame Gud og HErra hꜳr, hvors Valld og Makt uñ Eilijfd stꜳr, Vier bid=

bidium i JEsu Nafne nu, Naadar-Heyrn þiñe til vor snw.

Liooſed Dagſens eñ dregſt oſs fraa, dymu Natt Myrkre yfer braa, Lijkameñ Hvijldar leita ſer, Lietter Piaaningar Svefneñ er.

Packargiord blijda Born þijn nu, biooda þier oll med ſañre Trw, þockneſt þier Fader Foorn ſu vijſt, fyrer vorn Herra JEſum Chriſt.

Lof ſie þier Gud fyrer lideñ Dag, Lijkneñ þijn good vorn aumañ Hag, verndad hefur fraa Hrigd og Neyd, Haaſkaſemd Lijfs og braadum Deyd.

Forlaat þu oſs nu Fader kiær, Fiolda Synda ſem giordum vær, leynd og opeñber Afbrot vor, afplaane nu þijn Giædſkañ ſtoor.

Erfide vort og Viñulag, vier ſem nu hofum giordt i Dag, efter ſierhvors Mañs Embætte, i JEſu Nafne bleſſad ſie.

Gief oſs nu Drotteñ gooda Noott, geim og vernda fraa Kval og Soott, fraa

brædum Dauda og beiskri Pijn, bevare oss alla Naden̄ þijn.

Freistingum Diofuls fra oss nu, Forinur vondar burtrek þu, Oværdar Drauma Ogner þær, alldrei lat þu oss koma nær.

Lat þu oss Dagsins Liosman̄ hin̄, lijka ad Morgne Drotten̄ min̄, so med Fagnade þioonum þier, Pess nu af Hiarta offum vier.

Guds Foðurs Millde, Giædska og Nad, Guds Sonar JEsu Hialpar Rad, Guds Heilags Anda Hlijfden̄ traust, hia oss stadfræmest endalaust.

Heilog Guds Pren̄ing hlijfe oss nu, og hallde fast i riettre Trw, ad hvootum sijdan̄ Himna Vist, Hialparan̄ fyrer JEsum Christ.

Amen: þess aller offum vier, Amen: vor DRotten̄ Lof sie þier, Amen sie þad sem eg nu bad, Amen: JEsus Bænheyre þad.

Morgun Vers.

Med Lag, Vor Herra JEsus vissi þad, etc.

MJtt Lioos skal DRottiñ, Dagsins fyrst, DRottiñ heyr mig fyrir JEsum Christ, Drottiñs skal Dijrd ei halla, Drottiñ, ellijfi Daguriñ, Drottiñ Gud fyrir Soniñ þiñ, heyrdu nu, hatt eg kalla; Drottiñ liettu nu Dagsins Kross, Drottiñ veri mitt Lijfsins Hnoss, Drottiñ bæt Synda Galla, D ottiñ añast mig eñ i Dag, O! Drottiñ JEsu siai miñ Hag, Drottiñ laat mig ei falla. Amen.

Kvølld Vers.

Med sama Lag.

ENN giefur JEsus yfir mig Noott, O miñ Drottiñ! þier vil eg fliott, Dijrd fyrir Dags-Stod vanda, JEsu laat þu ei leidast þier, laangvarandi ad senda mier, Hiaastod og Jl þijns Anda, miñst ei Jesu a mijna Synd mier gief þu hæga Hvijldar-Stund, eckert laat illt mier granda, eg fel mig nu og mijna Ond, mildasti Jesu þier i Hond, sofna eg so aan Vanda. Amen.

Sioo-Ferda Psalmur.

Ten,

Ton, Naatturañ øll og Edli Manns, etc.

DRottiñ lyknsamur HErra hreiñ, Hiaalpariñ allra Maña, þu sem ad ræddur øllu eiñ, Astsemdar Milldiñ saña, bænheyr þu mig, þess beidi eg þig, i blessudu Jesu Nafni, med liwfri Naad, og legg aa Raad, uñ Liifs og Saalar-Efni.

Þijn Naad þad hefur so tilsett, ad sierhvør skilldi læra, Embætti sitt ad ydka riett, og med Handbiørg sig næra, uñ Land og Sioo, eñ Lidsemd þo, lofadir þeim ad veita, sem treysta þier, og siydañ sier, siñar Atviñu leita.

Nu vil eg eftir Ordi þvi, i Traustt Naadar þiñar, aa Hafsins Bilgiur fara frij, Fædu leitandi miñar, siaadu mig nu, sæti JEsu! so einginñ Haaskiñ grandi, til og fraa hier, hiaalpa þu mier, Hættu-laaust aftur ad Landi.

Og sem þu gierdir aadur fyrr, ostyrkvum Lærisveinum, þegar Storm-Vindur þeigi kirr, þagnadi fyrir þier einum, so aalijt mig, nær yfir sig, Aldañ og

Ved=

Vedrid bleika, hafta þar a, og hugga þa/ Hiartad mitt Trwar-veika.

Vardveittu mig og Veg miñ greid, Vernd þijn yfir mier standi, fra beyskri Sorg og bradum Deyd, bædi a Sioo og Landi, JEsus miñ trwr, Eymd allri wr, eiñ kañtu mig ad leisa, vertu mier nærst, þa hier sem hærst, Haffins Bilgiurnar geysa.

Stooran Brim-Sioo og sterkañ Vind, stodve þijn Milldiñ sæla, illra Stoor Fiska ogna Mind, ei lat mig kuña fæla, Vængia Skiool þitt, fyrir Vardhalld mitt, vil eg mier giarna kioosa, so meigi eg frij; af Fari þvi, Frelsan þiñi best hroosa.

Þvi vil eg leystur lofa þig, Lijffins um Tijdir mijnar, þar heilog Guds Born hallda sig, heidrandi Nadir þijnar; Pack-Offur eitt, i Veikleik veitt, virdstu af mier ad þiggia, eilijf Nad þijn, a Armi sijn, uñi mier jafnañ liggia.

Jeg geing til Skips i JEsu Nafn, JEsus

JEsus miñ hiaa mier bliifi, helgra Guds Eingla heilagt Safn, Hrædslu og Sorg burt-driifi, mig fel og þa sem mier eru hiaa, miins JEsu siaalfs i Hendur: verum til Frids, Væntandi Lids, Vernd hañs yfir oss stendur.

I Guds Nafni og Otta eñ, eftir hañs Naadar-Ordi, Veidar-Færunum vil eg señ, varpa fraa Skipsins Bordi, þetta mitt Verk, Myskuniñ merk, miñ Herra JEsus blessi, veiti hañ mier, hvad Villd hañs er, Von miin og Boon er þessi.

JESUS ofs veri ollum hiaa, Auga hañs til vor siaai, Hæska og Ognum hrindi fraa, so Hætta ei granda naai; Vort Hiartans Hws, helgi JEsus, hañ oss i Fridi leidi, oskum þess nu, allir med Trw, Amen, sie bad eg beide.

ANNAR FLOCKUR.

Iñehelldur Heilræda Vidvorunar og Bæna-Psalma, Christelegu Lijfserne Vidvikiande.

Gyllene A.B.C. Ur Þysku utlagt.

Med

Med Himna Lag.

A Eiñ Gud set þu allt þitt Traust, Adstod Mañlegre trwer laust, fast standa Drotteñs Fyrerheit, Fiñst valla Trygd uñ Veralldar-Reit.

Best þiñar Æru geym og gæt, Gierseme su er harla mæt, Ef hun hier sleppur eitt Siñ fraa, eingeñ er Von til heñe ad naa.

Christnum soomer ei saurugt Hial, sierhver siñ Muñ vel geyma skal, med Pogn sig eingiñ fortalad sieck, siolyrdtum jafnañ illa gieck.

Deil alldrei vid þiñ Yfer-Mañ, elska skalltu og virda hañ, þañ miñe Haattar hæd þu sijst, Hefnd fær Drambseme jafnañ vijst.

Ef þu Nægd af Audæfum att, ongvañveigeñ þig stæra matt, Peink ad Lain DRotteñs er þad allt, af þvi Reikningaskap standa skallt.

Froomleika, Dæd og Dygder med, Dijrara halldt eñ Gull og Fied, Pa Heim=

Heimsens Audleað horfeñ er, hvort Siñ gott Mañord fylger þier

Gief Olmusu ef ættu Aud, og aumka þañ sem lijdur Nauð, Gud i hvors Hondum Heill þijn er, hañ mun lijkt aptur gialda þier.

HAfe þier eiñ til Gooda giort, goodmiñugur þess jafnañ vert, Packarlaus Velgiord, þad er reindt, þwng fellur Mañe liooſt og leyndt.

Iðeñ vertu æ Ungdooms Tijd, Erfide lær, þar kiemur uñ sijd, uppſkiera mun þad Elleñ kirr, Sem Æſkañ nidur ſæde fyrr.

Kiært þo eiñ laate i Eyru þier, ofmiøg honum ei trwa ber, Muñureñ ſtundum mæler dætt, meinar þo (kañ ſkie) Hiartad ſlætt.

Luckañ hvort helldur moot eda med, miñſtu ad hafa ſtødugt Gied, ſialldañ er Upphaf Ending lijkt, Oft giefur Rauneñ Vitne uñ ſlijkt.

Med reidum Huga honda el neitt, hvad

ad til goods Enda villtu leidt, margur i Brœde Verk þad vañ, sem vard þo mest ad ydrast hañ.

Nem þu og lær hvad nytsamt er, nær einhver Gott vill kieña þier, hyrda fær er um Heimskañ Mañ, hiñ fær Virding sem meira kañ.

Okiendt Marlesne alldrei mætt, wræskurda slioott nie dæma brætt, Klagandans heyrdu Sogn um Siñ, sijdañ giæt ad hvad talar hiñ.

Prakt og Hofmood þier hrind þu fræ, Hefnd færdi morgum Lostur sæ, lijtilætañ Lands-Maña Sid, lætt þier nægiast ad blijfa vid.

Qvilludum Hug, sem sturlar Stygd, stærri skalltu ei auka Hrygd, golldid mæ verda aftur eins, sem odrum giorir þrætt til Meins.

Raupa sem sijst af sialfum þier, þo sijnist nockud giort sem ber; eigid Lof jafnañ lucktar verst, Lijfernid stoomt sier hroosar best.

Siæ

Siaa þig vel um̃ þvi Verolld er flaa, vondum Selſkap þig ſneidir hiaa, Gudhrædduin hallt þig giarnañ ad, gott Nafn þier viiſt wtvegar þad.

Tem þig ad elſka Æru og Spekt, þo allir þig ei loſi frekt; So ollum lyndi, eingiñ Mañ, Ord ſijn og Giørdir ſtilla kañ.

Ven þig alldrei med Agg og Roog, ad ſamañdraga Fiaarens Ploog, þad ferſt med Sorg ſem færſt med Synd, vid Fridſamt Brauð þier un og lynd.

Uppaa Heims Aud og allt hvad er; alldrei þig reid, þad hverfur þier, ſa maa þvi halldaſt hyggiñ beſt, ſem himneſk Giædi ſtundar meſt.

Xerxes Konungur fordum frekt, forliet ſig uppaa Valld og Mekt, Fieck þo Mijnkun og Sorg til Sañs, ſierhvør variſt þvi Dæmi hañs.

Yfir allt fram̃ þu ottaſt Gud, elſka og vird hañs heilog Bod, odrum Raadhollur eirniñ ſiert, eins ſem þu villt ad þier ſie giørt.

giört.

Zebaoth Gud oll veit þijn Verk, vert þvi Lastvar, hañs Makt er sterk, fliootara stilleft hootud Hefnd, eñ hin sem er med Framkvæmd efnd.

Þig lær sialfañ ad þeckia riett, þreingst el helldur i neina Stiett, hvad þu aaformar, ad þvi gaa, Endiriñ hvornig verda maa.

Ætijd miñst aa þiñ Dauda-Dag, Doom sijdastañ og Saalar-Hag; bid jafnañ Gud ad giefa hier Naad, good og heilnæm ad stunda Raad.

* Annar Heilræda Psalmur
Eftir Stafroofi.

ANdi Gud eilijfur er, er yfir Himin og Jord sier, sier hvad i Fylsnunum fer, fer so ad allt Valldid hañ ber.

Ber hañ ad lofa med Lyst, lystir mig til hañs nu sem fyrst, fyrst eg aa vijsa þa Vist, Vist ad hafa med JEsu Christ.

Christur oss Brœstadeñ bioo, bioo hañ uñ Eilijfd i Hæd þo, þo hafdi Riettvijs

ei

ei Roo, Roolaust fyrir Heims Syndir haň doo.

Doo haň saa Saklause Sveiň, Sveiň boreň aan Lasta, vel hreiň, hreiň aňar nefnest ei neiň, Reiň saa ed gott giorde, og ei Eiň.

Eiň Gud af Mey fæddur Maň, Maň-doomeň uppaa sig took haň, haň græddi Bolvan og Baň, Baňvænum Heims Piondum Lyfu faň.

Faň Drottiň riettlaatur Raad, Raad haňs wtsendi Meyar-Saad, Saad pad sem Spakir uň spaad, spaad hofdu fordum og ad gaad.

Gaadu þess mijn Saala meir, meiri var Christur þo eň þeir, þeir voru lijfgadur Leyr, Leyrkierid mitt! þeirra Ord heyr.

Heyr Saal mijn Ord DRottiňs aa, aavallt þol treystu, hvad vel maa, maaskie ad Frid meigir faa, faa Raad og Guds Hylli, jaa jaa.

Iaata þu Synd þijna seň, seň til þess

Fodur=

Fodursins heim renn, renna lꜳt Taarafoll tvenn, tvenn Laga Afbrotinn medkienn.

Kiennast mun hann þa sijn Heit, heit Astinn mædir eg þad veit, veit eg ad Naad Drottins neyt, neytar ei þeim hanns fer ꜳ Leit.

Leitid þa finnid þier fliott, fliott knijid ꜳ Naadar-Dyr fkiott, fkiott mun þa upplokid ott, Ottalaust þad Lijffins Hlid miott.

Miott Hlid t'l Lijffins er Leid, Leidinn til Glotunar miog breid, breidist moot Diofull og Deyd, deydlr þvi Saalmarga þwng Neyd.

Neyd þoldi Christur ꜳ Kross, Krossinum af dundi Ben-Foss, Foss ſꜳ var helgasta Hnoss, Hnoss þad wtgaf hann fyrir oss.

Oss er þvi Vegsemdinn vijs, vijs Ondu Gledinn þa upprijs, rijs þa hvor Christur til kijs, kijs hann sier eilijfann For-Prijs.

Prijsa eg Nafnid þa þitt, þitt JEsu

Riettlætid er mitt, mitt Groomid hverf-
ur þa hitt, hittist med Utvølldum Saal
qvitt.

Qvittun er feingiñ med Frid, Fridar-
Hofdingiñ mier veit Lid, Lid so eg skiliest
vel vid, vidskiliñ Syndaña svart Rid.

Rid þad oss alla fiell aa, Adam gieck
Bodordum Guds fraa, fraabæra þvi rey-
num Praa, Praaleikiñ fylgir oss eñ saa.

Satan oss Lijfsins ver Veg, Veg þañ
so ei rata maa eg, eg med mier Doom-
iñ þvi dreg, dregur mig Natturañ of-
treg.

Trega mier eykur þad eitt, eitt þad er
Saaluñi miøg leidt, leidt þañ til Reidi
hef reitt, reitt þañ sem allt Gott mier fieck
veitt.

Veittu mier Hiaastod og Hlijf, hlijfi mi-
er Giædska þijn eilijf, Lijf gief, og Kvittun
vid Kijf, Kijf varast Saal mijn! ei hañ yf-

Yf þu ei Herra þañ hier, hier sem þig
verndar og vel ver, ver þig med himn-
eskum Her, Her Eingla giæte nu ad þier.

Paaz

Pier ber ad syngia Lof sætt, sætt he-
ldra Nafned haňs ægiætt, giætru þess
Hioolid er hætt, hætt Adams Fall skadar
haňs Ætt.

Ættir Heims allar i Seň, auki Guds
Lofgiord og Prijseň, øll Skiepnaň Eing-
lar og Meň, Amen, þig vegsame Drott-
eň. Amen.

Hvad verdt eige Athæfe Christens Maňs.

Med Himna Lag.

EF þu villt gooda Fridsemd fæ, Fiel-
mælge alla varast þa, gladt Hiarta
yfer goodu bijr, Giarnaň vert jafnaň
Lyndes hijr.

J Trwňe geym stillt og stodugt Gied,
stunda þar hreinaň Kiærleik med, eflaus
sie Bæneň, Yferboot, Undaňdrættarlaus
klaar og fljoot.

Ydrande fyrer þijn Afbrot siert, or vid
Fatæka jafnaň vert, i goodum Verkum
jdeň best, illt ad fordast vilugur mest.

Fwslega goodre Hyrting hlijd, Her-

ming med Poleñmæde lijd, i Laatæde þij-
nu Liwfleik sijn, lijka sie hæverst Skick-
un þijn.

Miwkleik i Kleñing merkia laat, mæl
vid adra med Spekt og Gaat, vitna þad
Eina, Satt reynt sie, uñ sierhvad dæm
med Riettvijse.

Þvi faardare fiñstu hier, Fiol-Meñed
sem þu meira sier, Þvi heilraadare þig
hverium tiaa, þenum sem meira liggur
aa.

Eirn Heilræda Psalmur.

Maa siingia nær sem: Eilijft Lijfid er æskilegt.

Vilier þu gied-ast Gude vel, og good-
um Moñum hier, Hreintrwad haf-
du Hiartans-Þel, og heidra hañs Nafn
sem ber, Ord Drotteñs lær med allre
Gaat, ydka mest helta Bæn, Packar-
giørd fagra filgia laat, Foorn sw er einka
væn, Huxun vondri þier hrittu fraa, heñe
gief alldrei Rwm þier hiaa, Illgresis
Fræed upp sie rætt, adur eñ Friooſgun
nær, skie maa, þad sie vid Hauska hætt,

ef

VI Hreckia Rooten grær.

Edre Meñ þier i Heidri hallt, hvorn efter siñe Stiett, Lifslynde vid þiñ Lijka skallt, laata i frañe riett, glettstu alldrei vid gamlañ Mañ, Grahærdum Byrding ber, Forsmaa ei helldur Fatækañ, sem froomur og meinlaus er, moodga ei þañ sem mæder Styggd, Medaumkan sijn þeim lijdur Hryggd, diarflega ecke ódrum laa, Avyrding hañs nie Brest, þu veitst ei hvad þig henda maa, haf Gaat aa þier sem best.

Fordastu þaa sem fara med Smaan, Fals Yrdeñ, Haad og Spie, Laanleysi Slis og Luckii Raan, Laun þeirra trwi eg sie, Hootfindneñ ill er aungvum þeck, athuga jafnañ þad, skie maa þu hafir Sky þdur Fleck, Ef skyllde þar grenslast ad, Hlaatur og Kieskne hæfer sijst, Heimskuñar Merke þad er vist, Klaam, Nijd og Hroop þu hata mest, hyxa um Maalshatt þañ, froomlegum Sidum Samtal vest, sañlega spilla kañ.

Psalmur um gooda Samvitsku-
Ton, Dagur i Austre allum, etc.

Hvad verdur fegra funded, eñ Fridur og roosamt Sied, Angur wr Huga brunded, Hiartad gladvært þar med? Jñbyrdes Elskañ hreina, med Æru i hvorium Stad, Heims Efterlæted eina, Eflaust dæme eg þad.

Gladur villda eg þu værer, og Vondu hiaa þig sneid, margt þo til Bols þier bære, Bakmaalug Tungañ kld, ef þiñar Æru giæter, alldrei þu kvijda þarft, sijdar þa Soñu mæter, sialf Lijgeñ dofnar snart.

Laun Heims þig lææt ei villa, Luckuñl spart þu tak, antigna ongvum illa, allræ sijst þo aa Bak, oft eiñ ad odrum fiñur, þad ydkar hañ sialfur mest, hvor maa so hittast sviñur, ad hafe ei nockurn Brest.

Heilbrygde, Hiartañs Kiæte, hier med Samvitskañ good, Astvina Efterlæte, fyrer utañ Trega og Mood, froomt Lijf og farsæll Daude, filgiast med riettu ad,

af

af hvorium Heimsins Aude, eg vil hellst kioosa þad, Amen.

Uñ Luckuñar Ostødugleika.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt, etc.

ALLt Heimsins Glised, Fordilld frijd, Fegurdar Prial og Skraut, fallvallt, meln-slised, fyrr og sijd, flestöllum reynast hlaut, allt eins og Fys i hvasse Hrijd, hverfur snarlega a Braut, Luckuñar Blysed litla Tijd, logande Ovart braut.

Bloomleg Ækuñar Edlis Art, sem Alldins Jurter beint, sneña uppruñar, blika biart, burtvisna ad Kvollde seint, þeir Glede Bruñar þorna snart, þad hef eg sied og reynt, Vatns-Ræser gruñar þorsa hart, hverfur so Tijmeñ leynt.

Lijkams Heilbrygdeñ hroosar sier, halldeñ af ollum kiær, Heñar þo Trygdeñ af slepp er, ovissum Tijma nær, Soottar Andstygdeñ braatt ad ber, Bwkßterkum nidurslær, Bleik Dauda-Sygdeñ searbeitt skier, Soolfogur Bloomstreñ

skiær.

Holldsins Frijdleikur, Fegurd klær, og Frakteñ Lijkamans, sem Limed Sykur lausgad stær, Lijsed gledur til Sañs, allt eins og Reikur øll forgær, Asyndeñ Hvarma-Rañs, þar liggur bleikur Bloodlaus Nar, Burt er Fordilldeñ hañs.

Mañsins Lijf hraust er allra iñst, J Ædum Hiartans bijr, miøg þo otraust og fallvallt fiñst, fliootlega uñ sier snijr, vidstødulaust þa varer miñst, sem Vindur i burtu flijr, ad Lærni klaust, þvi løngum viñst, litla Stund Æfeñ rijr.

Heims Audur sijnest Holldsins Art, harla fagur til Sañs, medañ vidklijnest Kroppeñ Skart, Kiætest Gied sæviijs Mañs, Oftlega tijnest yfred snart, jmest til Sioos eda Lands, Bersnøggur pijnest Hugur hart, hvar er þa Gagned hañs?

Margur hvor reiste uñ Frooned fiær, fieck þess ei vered æn, añar med Hreyste Fiær-Ploog fær, fer hiñ med Viel og Ræn, Eitt Jel, eiñ Neiste, ein Bylgia,

eiñ

eiñ Blær, burt sneidde allt þad Laan, eñ sa þvi treyste er aungvu nær, utañ þvi meire Smaan.

Verollden blijd ad Laane lier, lystugt Gledeñar Hnoss, Asyndum þijd, a Bake ber, beyskañ Hormungar Kross. Luckañ dasrijda lijkust er, vid lymskañ Judas Koss, best være i Tijd ad sia ad sier, so hun ei bleckte oss.

Volld, Liene, Makt og Virdingar, vel margur droo sier ad, Hofdingia Drackt og Skrwda Skar, skrautlega wtsnickad, af skal þad lagt, og ecki par, aktar Daudeñ um þad, fraa allre Frakt aar Ordloss bar, wt hvorn wr sijnum Stad.

Hvad er Heims-Bloome og giorvallt Glis, sem gyrnest Holldeð aa? Reikur, Hiegoome, Folske Fis, swkande Lauf og Straa, ad mijnum Doome Slægd og Slis, slær ymest til edur fraa, Skadsemdar Lioome, baalad Blis, blyndar skiortt þañ þad saa.

Root allra Meina med sier ber, Mañ

ordsins Gyrndeñ snaud, Heliar Slood beina Brokureñ fer, burt fra Makt, Hefd og Aud, Pad eitt alleina ovallt er, ad ottast DRotteñ Gud, Villtu slijke reyna, hygg ad hier, hvad hañ þier sialfur baud.

Laattu þvi fara Heimsins Haatt, Hollds Metnad Dreiss og Briaal, Egnd Daudans Snara er vid Gaatt, ad þier mun dreiged Taal, medañ þu hiara hier eñ maatt, huxadu uñ þijna Saal, þar tak a Vara, þrijstur braatt, Piood-Brauteñ Lijffins haal.

Uñ Heimsins vondt Haattalag.

Ton, O JEsu Edla Bloome, etc.

HEtta er stoor i Heime, hiaalpe oss DRotteñ kiær, fra Satans Svikum geyme, so ecke glotunst vær, reynd Blijda, Grand græde, greind Lijda Vandræde, lynd vijda Land-Mæde, a Lost'sier aftur slær.

Diofuls nu Verolld veider, Vielaa Noot morgum skiæd, J Villu og Van-

trw leider Vondskañ su Pusund-ræd: Ar ſlijkur, ſer ſlæker, ſlaar ſvijkur, hvør vak-er? Haar, rijkur, ſier Saker, ſijdar Gud af Hæd.

Otal Illgiörder þrooaſt, ei tiaær leyna þvi, Trygd og Trwſkapur ſvoaſt, takaſt upp Vielræd nij, ſleſt øllum faſt ſpilla, feſt Gollum, Laſt Villa, veſt kollum, Kaſt Kvilla, komed Heimeñ i.

Straff ſijneſt ſtoort fyrer Hende, ſtof-nad miøg til þeſs er, Von æ Reſſingar Vende, J Voxt þvi Hættañ ſer, Volld Synda, gilld granda, Giolld Kinda, fylld ſtanda, Ollt blinda, Villd Vanda, veſta llooſt ei ſier.

O JEſu æſtkiæraſte! Jdrunar gief oſs Tijd, Hirt ei þitt Foolk med Haſte; Heyr mig nu Giædſkañ blijd: Eyd Hættu, Ræd riettu, Reide hættu, hriæd gledtu, Neyd bættu, Ræd ſettu, Nauda þiadum Lijd.

Hvørſu Heimureñ ſie fæuijtur, og Guds Vernd og Varatekt ſie þad

alleina, er Meň ohætt meigi reida ſig a.
Ton, Blijdi Gud, Børnum þijnum ei gleym.

Hiartad kaatt, hoſum þo gange ſtyrdt, liooſmar brædt, Liooſed þo nu ſie myrkt, þetta ſtutta ſtendur Stund, Strijded vier reynum, þrijtur Swtar-Lyndes Lund, linar þa Meinum: hvad er þad, hier ſem vier lijdum, hiaa þeim Stad, hvørs ſeiňa bijdum? Fliott ber ad, Fagnadar Tijdum: Heimureň aumur ei er haň Gud, latum haň fara, jaa fare haň ſiň Veg, med Filgiurum ſijnum, latum haň fara, jaa fare haň ſiň Veg, med Filgiurum ſijnum.

Þo ætte Maň, Alls Heimſins Raad og Vølld, eins er haň, Oviſs hvad ſkiedur i Kvølld, Laaned, Viner, Mynt og Ment, Metorda Prakteň, J einu Raunar rænt og lient, vienar þa Makteň; ſaa i giær, ſat upp med Kiæte, J Dag oſær, detteň ur Sæte, Eingu nær, af þvi Medlæte, Kroppur er ſlippur grafeň i Grøf; Hvar er þa Brooder, Hvar er þa allt, Hofdingia

ingia Dæmed? Hvar er þa Brooder, Hvar er þa allt, Hofdingla Dæmed?

Sa sem Traust setur a DRottens Naad, Efalaust er honum fyrerspaad, midt i hættre Meina-Raun, Myskunar nijtur, Oljrdar verda laanud Laun, Lijfed nær þrijtur; HErrans Kross, hans Barna Soomen, hier skal oss, Hiartans velkomen, dijrsta Hnoss, Diaasn, Prijde, Bloomen, swier Hrijsed kyssum Christs, þad er vor Heidur, þad er vor Prijs, ad þola og lijda, þad er vor Heidur þad er vor Prijs, ad þola og lijda.

Ef eg maa eignast minn JEsu þig, hvad mun þa helldst meiga bresta mig? Heimur aumur, Giall og Gull, i Glötun þo lende, Eilijf Sælan øll og full, er mier i Hende: Hvarma-Taar hreint af vill þerra, Dyrdar klaar DRottenn vor HErra, Hiarta-saar, Sorgenn mun þverra, dreissi og kiassi nu Verolld vond, ad þeya, þreia og þola vel, þad yfervinnur, ad þeya, þreia og þola vel þad yfervinnur.

Veralldar Pecking, umm Heimsens Brigdlynde.

Ton, Oll Lucka Glere lijkust er, etc.

Elld bid eg nu ad giefa mier Raad; og greida minn Veg til besta, hann einn mun veita Hiaalp og Daad, hvad sem mig kann ad bresta, þo Þorsenn sie bæde þrwng og braad, og þyke opt Bootumm fresta, a Drottens Mijskun, Millde og Naad, mitt skal eg Traustid festa.

Mannleg Adstod er misjafnt trygg; Marger fa slijkt ad reyna; Tryggskapar Lunden laus og stygg, Leid geingur þeige beina, velltur a ymsa Hlid umm Hrigg, Hamingiu Laaned eina, þa i Naud biarga helldst eg hygg, hægt mune verda ad greina.

Loksins fæ eg nu fullreint þad, hvad sallvollt er Heimsins Blijda, bindur sig ei vid Stund nie Stad, Stilling aungva kann lijda, margann her sama Brunne ad, blind geingur Luckann frijda, eingenn fær sialfur ækvardad, efter hvorlu skal bijda.

Peir

Þeir sem mier voru Viner fyr, vel þa gieck einu-siñe, þelgiande sneida þvers uñ Dyr, Þeim er eg lideñ ur Miñe; Ef aller sigla sama Byr, Selskap er Von Mañ siñe, þiñ mæ vel bijda i Hofnum kyr, Sem hiellt Mootvidrid iñe.

Þar sem eg hugde Hæles mier, i Hormung miñe ad leita, ad aungvu Athvarfe orded er, All sookte i Hws til Geita, Noot sw oft Avoxt ramañ ber, sem ræktud er med Sveita, heppeñ þykest sæ sialfum sier, af Sundenu kañ ad fleyta.

Gott er ad glediast goodum med, Gamans og Lids ad nioota, brætt kañ þo Selskaps Brooderned, burt sem Vatns-Straumur flioota; Þa Heilsañ brestur Heill og Fied, Horn-Augum Vinernir skioota, Eiged Gagn hvijler efst æ Bed, eñ Asteñ legst til Foota.

Margskonar Angist margañ skier; misjafnt vill oft ædbiæta, af audmiwku Giede og Þænka þier, þad vil eg ÐRottiñ jæta; Verdskulldan mijn eg veit þad

er, verst slijks i eingañ Maala, nu bid eg þig Naudstoddum mier, Naad og Vægd framē laata.

Einnmana stend eg uppe þvi, ongvum hef til ad seigia, jmsum Hormungum halld eñ i, Hvoria Stund maa eg þreya, at DRottenñ skal mijn Naudsyn ny, nu og jafnañ sier skeia, Laat mig af ollu Faare frij, J Fride, miñ JEsu! deya, Amen.

Bænar Vers i þessa Heims Andstreymi.

Ton, Ef Gud er vþs ei siaalfur hiaa, etc.

DRottiñ laat mig i Heimi hier, haga mier Christilega, so eg riett jafnañ þiooni þier, og þockniſt alla vega; Hræsni, Agyrnd og Oblijdne, alldrei i mijnum Huga sie, fordamier Tiooni og Trega.

Gudlausra Mañа Glæpa Sid, gief þu eg varast kiñi, halld þu mier Sañleiks Veigiñ vid, Viel Heims mig eingiñ giñi, hoftug Rangla atra Refsing braad, riett faai alldrei til mijn naad, miñst mijn i Myskun þiñi.

Fraa

Fraa Hiartans Blindni og Hardydgi, HErraň JEsus mig geymi, af allri hreinsud Saurgan sie, Saal mijn i þessum Heimi, Hugskot og Eyruň opna þu, ebl med mier Hlijdni Von og Trw, Ast þijn mier alldrei gleymi.

Þess eins af Hug og Hiarta eg bid, Herra miň Dijrdar-sæli! hreinaň Lætdoom mier halltu vid, Holldz Skinsemd mig ei tæli, hverki Maňaňa Valld nie Villd, Vinaatta blijd, nie Heiptiň gilld, fraa þijnum Saňleik fæli.

* Bæňar Vers moot þeim andlegu Ovinum.

Ton, Ovinglig Borg er vor Gud, etc.

LEid þu mig Gud, og laat eige, leidast af sialfs mijns Pootta, medaň i Heimi hier þreie, halld þu mier vid þiň Otta, hvort eg geing ut eda iň, aňastu, JEsu miň, Lijf mitt, Samvitsku, Saal, Sioon, Heyrn, Ord, Verk og Maal, Flærd Diofuls rek aa Flootta.

Liwflega eg þier legg aa Hond, Lijf og Heil=

Heilbrigde mijna, Lijkamañ tak og eiñig Ond, undir Trwfesti þijna, þu ætt, jæ, eigdu hier, allt Valld og Raad æ mier, oll er Umhiggia mijn, af mier komiñ til þijn, so læt eg Sorgir dvijna.

Hvad skal Mañeskiañ mogla þo, moo el Skickan sijns Herra? Adams Fall þetta undir bioo, og eñ er forþient verra, af þvi eg allt of-frekt, æjook þa fornu Sekt, so munu i Heimi hier, Hollds Prisootsku Kraftarner, hlioota ad hiadna og þverra.

Naudhiælpari miñ HErra hijr, hiælpa nu Præli þijnum, Hiælpræðis blessud Heilliñ dijr, hiælpa þu Veikleik mijnum; Hiælparlaus hiari eg hier, ef hiælpar þu ei mier, hiælpa moot Holldi og Heim, hiælpa moot Ovin þeim, sem velldur Vijstis-Pijnum, Amen.

PRIDJE FLOCKUR.

I hverium fiñast nockrer Idrunar, Huggunar og Packlætis Psalmar.

Bænar Psalmur ydrandi og trw-

ads Mañs.

Ton, Til þiin Hælage Herra Gud, etc.

Syng þu Lof Drottni Saala miin, sem er þiñ Gud og Herra, viist þvi hañ giordi vel til þiin, Velgiorda miñstu þeirra, gaf þier eingietiñ Soniñ siñ, sem fyrir þig var liifladtiñ, hvort Afsverk er ollu stærra.

Lær þu og stunda liika fremst, Lof siinsia þiinum Gudi, eins sem David ad Ordi kiemst, i siinu Psalms Atqvædi, miin Ond og allt hvad med mier er, miñ Drottiñ Heidur vandi þier, fyrir þiin giefiñ Giædi.

Mig ængrar þad i miñi Saal, ad moot syndgadi eg DRottni; Ein Synd forskulldar elliist Baal, eftir Logmaalsins Vitni: Hvor kañ ad reikna Syndir siin? Siaa! fleyri eru Afbrot miin, Sandi a Siaafar-Botni.

Alliit mig DRottiñ, aumañ Præl; Augum Myskunar þiñar, alliit og heyr mitt Eymda Væl, alliit Vein Saalar

miñ-

miňar; J JEſu Nafni aumka mig, J JEſu Nafne eg bid þig, Drottiñ Gud Dijrdariñar.

J hañs helguſtu Sarum ſiaa, Synda Forlijkun mijna, hvad þwngt þijn Reide aa honum laa, hvorſkins Kvalir og Pijna, Dioful, Helvijti og Dauda vañ, mz dijrdlegum Sigri uppreis hañ, endurleyſti ſo ſijna.

Auma Syndara hier i Heim, hañ til Jdrunar kallar, ſo ſtadfeſtandi ſiaalfur þeim, ſijnar Velgiordir allar, i Sacramenti Altares, ef Riett-trwadir neytum þeſs, ſo ſem Poſtuliñ ſpiallar.

Vidurkieñandi vor Afbrot, verduga ſtærſtu Nauda, utañ vier hofum eilijf Not, af JEſu Pijnu og Dauda; Berum oſs vort ad bæta Raad, bidium DRottiñ um ſijna Naad: Vor giæti veikra Sauda.

Eg maa þad jaata aum Mañkynd, eins ſem Kong D wid rædir, mier fyrirgiefur hañ mijna Synd, Meinſemdir allar græ-

dir:

dir: JEsu utruñid blessad Blood, Boot og Lækning er harla good, þeim Synda Þwngiñ mædir.

Hialpa þu mier o HErra Guid! hialpa þu Saalu miñi; hialpa þu mier i Himna Frid, hialpa þu Skiepnu þiñi, hialpadu mier fra Heliar Neyd, hialpa þu mier fyrir JEsu Deyd, Hialp þijn mier Huggun viñi.

Vægt hefur mier þijn Verndar Hond, veitt Hirting Fodurlega; Þad Hrijs reikna eg Vægañ Vond, vidlijkast Barna Aga; Kraftur þijns Anda kieñi mier, Klærleika þiñ ad stunda hier, og miñast þess mijna Daga.

Ad giæte eg helldur vid Syndum sied, so mig ei verra hendi; Bæn, Trw og Poliñmædi med, miñi Jdran þier sendi; Vitandi ad þessi Veralldar-Leid, verda muni mier ordugt Skeid, nema leidir mig lyknar Hendi,

O miñ JEsu þijn eilijf Nad, endurlijsgi Saal mijna, Eg befel mig og allt

mitt

mitt Raad, i Myſkunar Vernd þijna, Laat oſs ſo enda Lijfid hier, ad Lof, Dijrd og Heidur færum þier, vor Gud um̃ Eilijfdina.

Bookſtafa Pijding i JEſu Nafni.

Ton, Fader vor ſem ꝍ Himnum ert, etc.

JLmur er JEſus Edla ſkiær, oſſ vid Gud Fodur ſætta fær, Andvarpan ſaña ſyndugs Maňs, ſo giørir fagra Bæniñ haňs, eins og þa Sooliñ upplioomar, allañ Himin og Stiørnurnar.

Eilijft Lijf JEſus oſs tilbijr, allri Hørmung i Gledi ſnijr, Grimd og Ogn Daudans eyddi hier, Andlaat vort hægur Svefn þvi er, Heliar-Brodd ſkœdañ HErrañ braut, haňs Valld og Makt med ølln þraut.

Sañleikur JEſus eflauſt er, oſs rietta Lijfs-Braut kieñir hier, Heims-Spekiñ øngva Huggun liær, HErraňs Ord Raad og Bleſſan fær, allir ſem treyſta uppaa þad, eilijfañ fiña Hvijldar-Stad.

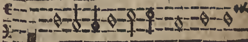
Vegur er JEſus viſs og beiñ, vel mꝍ hañ

hañ gaanga hvor sem eiñ, fyrir hreina Trw og helgañ Sid, hañ leidir oss i Dijrdar-Frid, hrædast þarf saa ei Heliar-Deyd, sem helldur sier vid þessa Leid.

Sigurviñingiñ sætust hier, at Synd og Dauda JEsus er, Dioful fængadi, eñ frelsti oss, fyrir þa Kvel hañ leid aa Kross, Jlm, Eillifd, Sañleik, Veg, Sigur skiær, so Nafn JESUS wtleggium vær.

Aññar Psalmur somu Meiningar.

Med Lag, Mikils ætti eg aumur ad ackta, edur undir þessum Nootum.

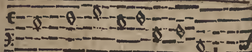

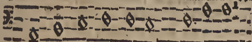
JEsus Frelsare og Fridar HErra,
Nafn þitt er mier Naudar Kierra,

Frumgroode ertu Saalar minar.
Nijt eg sætrar Elsku þinnar.

Þar

Endurlausnare, Biskup, Broodir, Brwdgumi miñ og Sæalar Fæda, Eign miin, Hijrgripur og Fiesiodur, Ilmur Lijssins og Rossiñ Giæda; Seimur Hunangs og Svala Bruñur, Sæalar miñar æ kysse Muñur, æ Sijdu Saar bitt moodur.

Sañleikur, Ord, Imynd og Lioome, Eingieteñ Sonur Foours Sañe, af Hæd uppruñeñ Himna Bloome, til Hiaalpar send=

sendur aumum Mañe, Ok mitt hefur þu undirgeingid, af Gnægd þiñe hefi eg feingid, Naad fyrir Naad, miñ Soomi!

Vegur, Lioos og Liifsgiafari, Leidtoga riettañ eg þig nefne, Blood-Dropa þiñ mier skijll Skare, Skiistoolpi miñ eg at þig stefne; Ord þitt hreint mier alltid lijse, Ond mijn þig mikli, lofi og prijse, at medañ eg hier vid hiari.

Sigrare, Kongur, Kieñimadur, Kvinnsens Jesse Bloomid skiæra, Meistari HErra miñ blessadur, mijn Corona Dijrd og Æra. Uñ þu mier i utvalldra Safne, ad eg þig lofi; J þijnu Nafne, JEsu, framgeing eg gladur

Endurmiñing Christi Pijnu.

Toon, Ovinaanleg Borg er vor Gud, etc.

HVad Hiartans kiærañ hafde mig, HErrañ miñ JEsus goode, i Daudañ gaf hañ sialfañ sig, og sijnu uthellte Bloode, Kongureñ Eingla eiñ, ellijfur DRotteñ hreiñ, at sig took mijna Mind, Meinlaus fyrer utañ Synd, Og keypte

fra Kvala Floode.

Aumur i Fataekt faedest hier, fyrerlit-eñ af Heime, lagdur i Jotu Asña er, ollum hafnande Seime, J Utlegd hraktest hañ, Haerstur Gud og so Mañ, allskyns Armaedu-Praut, med Angre lijda hlaut, Saklaus fra Synda-Eime.

Blessadu sveittest Bloode sijn, bardest vid Dauðañ stranga, Harmqvaele oll og allskyns Pijn, yfer hañs Saalu ganga, Fals Koss, Fiotur og Bond, færdur i Juda Hond Hogg, Slog og Hrakka leid, Haedni Alygd og Neyd, og Doms Alyktan ranga.

Krossfestur deyddur DRottiñ var Dreyra-ruñeñ i Pijnum, hañs blessad Hiarta hart þa skar, hvast Spioot med Brodde sijnum, Blood og Vatn strax med Swt, sem þar nam reña ut, Heilage HErra kiær, hreinsar mig vel og þvær, af Sekt og Syndum mijnum.

Hvad kom þar til miñ millde Gud Maedu þa villder lijda, og að þig taka alls-

kyns

kyns Nauð, með Angre og sárum Kvijðа? Goodsemdar Giædskan þijn, giørde það vegna mijn, frá kolldum Kvala Veg, keyptur so yrde eg, og mætte Myskun hljóa.

O Herra Jesu! hvør er eg þess, hlaðenn með mörgum Syndum, ad forlietstu Himna lioosann Sess, og leitader ad mier týndum; Linfur so leystier mig, Lietstu Krossfesta þig, uppgafstu Ondu þijn, er það Lijfgiøfenn mijn, svipter burt Sorgar Myndum.

Enn hvad skal gialllda aftur þier, ecke neitt gott hafande? Saala mijn Lijf og allt hvad er, J þijnu Valllde stande; Angrad Hiarta og Gied, Jðran Syndanna með, ætijd þier offra vil, annad hefe eg ei til, meðtak það vel vyrdande.

Hvad þu aleggur lijda skal, Lausnarenn Altar-kiære, Hiartad, Sinne, Hugrinn og Tal, hlijded so allt þier være, hialpa mier HErra minn, ad heilagann Vilia þinn, Eg elske af allre Ond, eilijf þijn Naadar-

Hond, ad Fridarens Braut mig føre.

Hiælp mier ad gieta hallded riett, af Hiarta, Saal og Sinne, hvad sem þu fyrer hefur sett, Huggun veit Ondu minne, þa Daudenn ad Dyrnar slær, O Drottenn stattu mier nær, Ord siidurst, Son Guds, þijn, Sieu þa einig mijn, Sælu ad Saalenn finne.

Amen i JEsu eiged Nafn, Amen af Hugahreinum, forda mier Gud vid Glæpa Safn, geym mijna Saal fraa Meinum; So vil eg satt med Trw, siingia þier minn JEsu, Sanctus og sanann Prijs, J sællre Paradijs, Amen Lof Drottne Einum! AMEN.

Huggunar Psalmur i Krossе og Mootgaange.

Ton, Naatturann øll og Edle Manns etc,

ÞU Christenn Saala þiaad og mædd, Þreytt under Krossens Byrde, vanmegnast ecke, vert ohrædd, Vilie Drottens þo yrde; Þrei, þol og liid, bid, vona og bijd, Boled fær goodann Enda, þa Neyd er

er hærst, Herraň er nærst, haň mun þier Huggun senda.

Þu lijdur Kross og kveinar hatt, Kvijder mæ skie vid Dauda, Holldsens Bande er þetta þratt, þegar þad kieňer Nauda; Helldur alltijd, vid Aňdaň Strijd, aller meigum þad jata: Styrk muntu þa, þurfa ad fæ, Ef þad skal undaň lata.

Þaňig lætur oss DRottiň dijr, deya fra þessum Heime, fagurlega sitt Foolk til bijr, Fallvolltum Aud so gleyme, Hiertad miög hægt, hier med fær lægt, Hiartad Metnadar-giarna: Græter uň Stund, gledur þo Lund, Gud þaňig si ia Barna.

Þu sier ad Mooðureň Millde-giorn, Mia klæt vid sitt Affvæme, agar þo opt siin Elsku-Born, Ei sol Skada kiæme; Efter Hyrting, Audmyktar slijng, ad sier blijdlega vefur, afþurkar klæar, oll þeirra Taar, Aftar-Koss margaň giefur.

Alt eins fer Drottiň ad vid oss, Ord haňs lioost þat uň hliooda, Hyrting æ

leggur Hryggd og Kroſs, hañ vill oſs allt
hid gooda; J Hormung midt, milldet
Gied ſitt, Myſkunar-Faderenn blijdur, el-
ſkar þa beſt, hañ agar meſt, er þeim næſt
ſem þijngſt ſijdur.

Hevr hvad Eſajas hermer ſlooſt, Hei-
logum fylltur Anda: Eñ þo ſkeaſt meige
Moodur Briooſt, Myſkunar-lauſt til
Handa, Aſqvæme ſijn, So ei þeſs Pijn,
Eiſku-dauſt Hiártad kiende; alldrei ſkal
þier, þo gleymt af mier, þitt Nafn i miñe
er Hende.

Giæt ad hvorſu Guds Borneñ blijd
Baaru ſiñ Kroſs og lidu, hlutu ad þola
ſtundlegt Strijd, ſtodugt i Trwñe bidu;
Job Moyſes, vier miñunſt þeſs, mjøg þiaa-
der leinge voru, David og ſañ, ſaa Drott-
eñs Mañ, Diwpeñ Hrygdaña ſtooru.

Hvor var meir viedt eñ Maria, Moo-
der JEſu vors HErra, hlaut þo Kroſs-
feſtañ Son ſiñ ſiaa, Saar hañs ei ſieck
ad þerra: Harma Sverd beitt, ried Hiart-
tad heitt, heñar i ſundur graſa; Drott-
ne

ne mest kiær, sw millda Mær, mun, þo þijst vered hafa.

Jaa, Gud villde sijñ Son til Saññ, soddañ med Skarte prijda, þad mun þier bliþre Brwdur hañs, best allra fegurst blijda: Hvad lofliegt er, i Heime hier, honum samlijkiast meiga, og JEsu hiaa Himnenum aa, Heim-Von farsæla r ga!

Kañskie ad þar um kvarter þu, kieñe eg vel Hollded veika, þier virdest sem þijn Von og Trw, vilie hvarfla og skeika; Praattstendur naumt, Polgiæded aumt, Pianing ef leinge dvelur; Bæneñ er kolld, Missgiord margfolld, miog soddañ Hiartad kvelur.

Ei er Trweñ þitt eiged Verk, eñ hvott hun veikleg stande, nie Poleñmæde i Prautum sterk, þad giefur helgur Ande, hvad hañ upptook, hañ gaf og jook, hiaalpsamlega framkvæmer, Vanmegnan þa, sem er þar aa, alldrei hañs Naad fordæmer.

Bæneñ ef virdest veik og styrd, varastu

þo ad tregast, fyrer Augum Drotteñs vil
er virdt; Vor Jesus fagurlegast, þijder þad
allt, þier sijnest kalldt, Ef hun skier i hañs
Nafne, Offur þad best, ætier hañ mest,
Ei trwe eg Gud þvi hafne.

Lang þo siñest ad lijda hier, lijtel St
und mæ þad heita, vendanleg su Eilijfd er,
oss þar mun DRotteñ veita; Unadsemd
þa, sem alldrei mæ, upphuxa Mañlegt
Hiarta, lifum med Froo, Frid Sælu og
Roo, Fagrer sem Liooſed blarta.

Hygg ad! þvi Barne mest er miwkt,
Moodur Hiartad ægiætir, vanmegna
sem hun sier og siwkt, sijner þvi Hiwkun
mæta; Eins er Guds Hond, ængrædo
re Ond, Ef er hañ nælægastur, æstrijk
ur best, og blijdur mest, vid Börn sijn
veik Trwfastur.

Brækadañ Reyr ei brijtur hañ, blæs
ei wt Hor riwkanda, Glatadañ Saud
med Fognud fañ, frævilltum liet ei gran
da; A herdum sier, heimleides ber, hv
er mæ oss þadañ draga? velka Sæl
mest,

meſt, bevarar beſt, bæde Nætur og Daga.

J JEſu Nafne bid og bijd ; Brwdgumenn fullſtiart kiemur, hanns er Aſiindenn hijr og bliid, hvad villtu gyrnaſt fremur? Oll Harma-Taar, þijn þerrar klaar, þijd Drottenns Honden ſkiæra, hier vid þig ſkallt, hugga ætvallt, Heilnæmt er ſlijkt ad læra.

Gude ſie Lof ſem glada Von, gaf oſs i Raunum vondum, liet hann ſinn liwfa Líknar Son, leyſa oſs af Daudans Bondum. Hanns Andenn kiær, er alltijd nær, ollum ſem Piainingu lijda; vier ſkulum þvi, Þreingingum i, Preya vona og bijda.

Af er þa ſtadenn oll vor Sorg, Angiſtar horfenn Mæda, J Himnarijkes helgre Borg, hvar Einglar HErranns ræda, og ſingia ſætt, Sanctus ægiætt, ſeigiande af Hiarta Amen; Lof, Heidur Prijs, Sæmd, Soome vijs, ſie Drottne umm Eilijfd framenn.

Andvarpan Chriſtiligrar Kyrkiu.

Tonn, Gjædſkurijkaſte Græðare minn, etc.

EF þu spyr ad: þvi Christneñ klaar, kveinar daglega og fellir Taar, andvarpar oft og stynur? Pu skallt vita hun þrooast leint, þikir Brwdgumiñ koma seint, heñar hiartkiæri Vinur; Preigir segir: JEsu Christe, kom sem fyrst, so Kvolum liñi, endurnær mig aa Elsku þiñi.

Hun bidur oft med Hryggd og Praa; Hiartans Brwdgumi laat þig siaa, O DRottiñ dvel ei leingi, sætasti Jesu miñstu mijn, mier þikir laangt ad bijda þijn, nærsta þvi Naudiñ þreingir: Eini, hreini, Elskugiñ kiæri, kom hier nær, eg kalla af Mædi, laat þu mig odlast þijn Astar-Glædi.

O Gud glæsi eg ættl uñ siñ, upp til þijn koma JEsu miñ, ad sijdañ Skilium eige; Hiartad mitt tak þu til þijn fyrst, Trw og Naad so mier aavaxtist, ad eg hier þolgood þreie: Heitir, veitir, Herrañ merkur, hreiñ og sterkur, heilagañ Anda, sa mig huggar i Haaska og Vanda.

Sem Hiorturiñ þa hañ þyrstur er,

þreitt;

breittur til Vatnsins flijtir sier, so hön-
um svalad yrdi, so langar oss hier wr
Heimsins Pijn, Herra miñ JEsu upp
til þijn, kramda af Krossens Byrdi. Gr-
ædtu, bættu, Angrid strijda, Kvol og
Kviljda, Christni þiñar, leid hana heim
til Hvijldar siñar.

O JEsu! merk þijn angrud Hiord,
andvarpar, stynur þwingt a Jord, stodd
nu i Faari stærsta: Hialpa þu heñi Her-
ra tewr, Harska ollum og Vanda wr,
hun er Harmþrwngiñ næsta: Leingist,
þreingist, vid Ovin tryldañ, Ossa sylld-
añ, ætijd strijdir; Lat hana DRottiñ
sigra uñ sijdir.

JEsu mig langar eptir þier, ætijd
hvornig sem geingur hier, kom til mijn
JEsu kiæri! medañ mier Ond i Briosti
bijr, bid eg þu komir JEsu hijr, þier vil
eg vera nærri: Siertu, vertu, JEsus
hærstur, hia mier nærstur i hvorskins
Pijnu, skijl þu mier jafnañ i Skiooli
þijnu. AMEN.

Um̃ Guds Adstod i Krossenum.

Ton, Ovinoñleg Borg er vor Gud, etc.

EG vænti DRottiñ eftir hier, i mijñ Hormung langri, og bijd til þess þu biargar mier, af beisku Hugarins Angri, er strijdir a mig fast, og hvorn Dag margfalldast, Krossiñ mig kremur hart, kom þu, hialpadu snart, so liñe Strijdu strangri.

Veit eg þu, DRottiñ, mañst til mijn, þa Mootgaangs Tijmiñ stendur, feigiñ i allri Freistni og Pijn, fel eg mig þier a Hendur, Nafn mitt vel þeckir þu, þess em eg fullviss nu, þad er og skrifad iñ, i Handar-Loofañ þiñ, Sigur er mier þvi sendur.

Miñ Andi DRottiñ i þier gledst, til Ords þijns jafnañ leita, af Huggun mikri Saaliñ sedst, Saũleiksins Fyrirheita: Komid Kross þiadir hier, Christur sialfur so tier, alla eg ydur mest, endurnæra vil best, Erfidi er maa þreita.

Endurlausnariñ allra trwr, aumir hv-

ors Lækning fundu, þessum mig leidi Pra-
utum ur, oc þægri Hiaalpar-Stundu, þo
Holldinu þiki laangt, Pinningar-Okid
straangt, samt vertu Saal mijn hraust,
set a Drottin þitt Traust, hans Milld-
di-Verkin mundu.

Lifir min Gud sem Lijf mier gaf, Lijf
mitt er i hans Valldi, Lijfs-Kvolum
svipti Lijfi af, Lijfsbiorg mini vidhalldi!
Lifandi Lijfsins Gud, Lijf mitt frelsa af
Naud, Lijfs so eg lifi hier, ad Lijf eilijft
medr þier, faai eg um Allar Alldir, Amen.

Uin Guds Vardveitslu og Forsioon.

Ton, Eins og sitt Barn, etc.

HErra Jesu, mijn Hlijfd ert þu, þo Hei-
imuren ville ei laata, einka Von mijn,
er oll til þijn, þu þoldir Pijn, þier vil eg
Hlijdni jaata.

Afhalldid Heims og Audlegd Seims,
alldrei mier laated hefur, til Frids þo er,
min Gud i þier, eg uni hier, vid þad sem
þu mier giefur.

Lijf mitt og Ond þier liwst a Hond,

E 7 legg

legg eg nu Faderiñ blijde, þijn Hiælpeñ trw, mier hlijfe nu, Herra JEsu, Hortmung' þo at mig' strijde.

Luckañ mijn oll a Lade snioll, leikur i Välldi þijnu, hvad Vilie er þiñ, um Hagiñ miñ, i hvort eitt Siñ, Hiartanu giedi aft mijnu.

Giædskañ þijn víjst, mier gleimir sijst, gladur því vil eg þreya, Bidlundar Bid, eg bijst þa-vid, Blessan og Frid, best munu ÿfir mier seigia.

Rijkdoomsins hier, ei offa mier, Orbyrgd laat mig ei pijna, mitt daglegt Braud, mier gief þu Gud, eñ Andar-Aud, alldrei laat þu mig tijna.

JEsus med Daud, JEsus med Naud, JEsus i Lijfi og Dauda, JEsus mijn Hlijf, JEsus mitt Lijf, vid JEsum eg blijf, JEsus er Bootiñ Nauda.

Mijn Sæl vid þig, mun hallda sig, morg þo ad Syndiñ særi, þitt blessad Blood, er Borgun good, þad bætir Mo-

od,

od, Broodir miñ Gud ástkíæri!

Verölld, Verölld, þitt Vols og Ve-
ld, vel mættu odrum liena, afselge eg
þier, ad uña hier, hef heitid mier, hærstum
Gudi ad þiena.

Rad mier Gud miñ, a Jörd uñ
Siñ, öllum so Lostum hafni, uñ mier þijns
Lids, og Astar-Sids, þa er eg til Frids, i
JEsu Christi Nafni.

Packlætis og Bænar Vers.

Ton, Heyrdu Fadir hætt eg kalla, etc.

HErsta Lof af Hiartans Gruñi, hier
sijng eg med Raust og Muñi, JEsu
þeim mier ætijd uñi, og Adstod veitti a
Barndooms-Tijd.

ALla Tijma ad mier giætti, ekkert so
mig skada mætti, öll mijn JEsus blij-
dur bætti, Barndooms-Hoot a Æsku-
Tijd.

LJsti eg eñ og Lof hier seigi, Lausnari miñ
a Nott og Deigi, nærkvæm JEsu
Nad sig hneigi, nu til mijn a Alldurs
Tijd.

Lijkam-

LYkamans Burdir þegar þrioota, þin-ar villdi eg Giædsku niota, lættu mig JEsu Hresing hliota, ef hiara skal eg at Elli-Tijd.

GOOdvilld, Trygd og Ord þitt eina, allra sie mijn Bootin Meina, styrki mig JEsu Hend þijn hreina, æ hvorri og einni Mootgangs-Tijd.

RAAd þu Huga, Hiarta og Sinni, Holl-di lijka og Sælu minni, ad eg JEsu Elsku þinni, fyrir aungva sleppi Gledi-Tijd.

ILL Raad Heims mig einginn ville, Andi Guds mitt Giedid stilli, JEsu þinni hall-di eg Hylli, hiedann af alla Lijffins Tijd.

MInstu æ mig i Myskun þinni, þa Maal er komid ad Hier-Vist linni, Siai til JEsu Sælu sinni, Saalinn mijn æ Daudans-Tijd.

UEk upp Holld af Svefne sijnum, sem þu losar i Ordum þijnum, Væ-gi J-sus Maalum mijnum, Myskun þijn æ Doomsins-Tijd.

Reikna

Reiknadu mig fyrir Blood þitt blijda, blessadann medal þinna Lijda, leif mier JEsu ad lesa hier frijda, Lofgiord um Ellifa Tijd, Amen.

Harmagraatur.

Þess Mootlætta og af Gude huggada.

Ton. Hvad skal oss ængra i Heime hier, etc.

A Einum Gude er allt mitt Traust, aungvu skal eg þvi kvijda, Angur mijns Hiarta Efalaust, æ sier hans Milldenn blijda; Enn þo Hormungar Efnenn vond, æ mig freklt glore ad leita; Almættug Drottens hægre Hond, hun kann þvi ollu ad breita.

Jnnra mijn Saala Angur ber, Oftlega mæ þad sinna, Kvijdande Þwngum Hefndum hier, til hvorra eg giorde ad vinna, Samvitskann hrædest Synda Grond, Sörger þvi, Hugann mæda, Almættug Drottens hægre Hond, hun kann þad best ad græda.

Ytra er Holld af Harme þiad, hardlega Krossenn þreinger, Polenn mæ ennar

Þverrar

þverrar Dad, Pess meir sem Tijman̄ leinger, hvorge mai fast um̄ Log nie Lond, Lækning vid Eymdar Kvilla, Nema mijns DRottens hægre Hond, hun kan̄ allt Bol ad stilla.

Nalega er su eingen̄ Tijd, ad ei mier Sturlan sære, Ytra Bamtta, Inra Strijd, Aund og Lijkama særer: hvor kan̄ vid slijku ad reisa Rond? Raadlaust er Hollded veika, Læte þo DRottens hægri Hond, Hiartad mitt alldrei, skeika.

Mañaña Stod og Styrkur bregdst, Stofnar þad oft til Nauda, Afen̄ med Sorgum æfram̄ dregst, endar Loksens med Dauda, þa hliota skiliast Holld og Ond, Og Hiervist Lijssins dvijna, Almattug DRottens hægre Hond, Hun geyme Sæalu mijna.

I mijnum Gude eg Huggun hef, hvoriu sem ocru sæter, mig æ hañs Walld og Willa gief, veit eg þad han̄ mijn giæter, þo Synda Eymda og Sorgar-Bond, sart vilie Hiartad meida, Almatt-

ug DRotteñs hægre Hond, Hun mun þau af mier greida.

Trwr er miñ Gud sem treyste eg aa, Trwr er JEsus miñ Herra, hañs blessud Forsioon best mun siaa, nær Bøl og Eymd mijn skal þverra, sem Bylgiur Hafs vid Siaafar-Strond, Sijn Takmork ei forlaata, Eins skamtar Drotteñs hægre Hond, Hvørre Sorg Tijd og Maata.

Vil eg nu glarna vera til Frids, vil eg þvi ongvu kvljda, Vil eg af DRottne vænta Lids, vitza so þreya og bljda, miñ HErra JEsus Meineñ vend, mijker og allañ Trega, Hañs Almaattuga hægre Hond, Hiaalpe mier eilijflega, Amen.

Lofgiørdar Psalmur til Christum.

Tón, Ein Canverst Kviña, etc.

ÞRaatt mig nu þyrstir, til þijn Herra JESU Lund mijna lyster, ad lofa þig miñ JESU Tungañ ad tala, treyster sier ei JESU, ser þvi ad fala. Fulltijngi þitt JESU, Legg þu mier Lid nu. Lasinar

usn are muñ JESU, Stioorna og stiir þu, styrdum Muñi JESu.

O Pu astkiæri, Edla Herrañ JEsu, fiws þier eg færi, Fagnadar-Vers JESU, veitt hefur vijst mier, Velgiörd marga JESU, ætti eg þvi þier, Packir giora JESU, kveda uñ Kraft þiñ; þo kuñi eg ecki JESU, veikañ eg vil miñ, Viliañ sijna JESU.

Ritningiñ rædir, ad rijki uñ ellijfd JESUS, hætt upp i Hædir, sig hafi settañ JESUS, Herfaungid hefur, herleidt tekid JESUS, goodar og giefur, Giafir Moñum JESUS; Konungur Konga, kallast mæa þvi JESUS, eg veit þañ aungvañ, ædri sie eñ JESUS.

Varstu og ertu, ædur og nu JESUS, vegsamadur vertu, volldugasti JESU, dijrdlegur DRottiñ, Davids Sonur JESUS, þiñ veit eg Prottiñ, þverra alldrei JESUS, Himnaña Hallir, heidra þig o JESU, Einglarnir allir, æ þig lofa JESU.

Nar=

Naikvæmust Raad ſkijn, af Nafni þij-
nu JESU, daaſomuſt Dijrd þ:jn; dvij-
nar alldrei JESU, Trygd alldrei tijnir,
trwfaſtur er JESUS, ſyndugum ſijn-
ir, ſaña Myſkun JESUS; Miñing er
mieg mæt, i mijnu Hiarta JESU, Ord
þijn eru ilmſæt, Ondu miñe JEſu.

Hartt og i Hlioodi, þier Heidur greid-
iſt JESU, i mijnum Odi, eg þig prijſa
JESU, Uti og Iñi, og hvar eg er JE-
SU, Saal mijn og Siñi, þier ſijnge Lof-
giord JESU, So leingi Lijf mitt, lafer
vid mig JESU, laattu mier Lof þitt,
leidaſt alldrei JESU.

Allt hvad eg hefe, iñra og ytra JESU
greidi og gefi, þier gooda Vegſemd JE-
ſu, Muñuriñ mæli, uñ Myſkun þijna
JESU, Hiartad mitt hæli, Hiaſtod
þiñi JESU, Twngañ framtelie, Tygn-
ar-Verk þijn JESU, Vilieñ ſier velle,
ad vanda Lof þitt JESU.

Lijf hefur lient mier, Lyknarfullur
JESUS, klaard og kient mier, Kyñ-
ing

ing þijna JESU, skapader mig Mañ, med þa Skynsimo JESU, greina so eg glögt kañ, gott frä illu JESU, Skijrn hefur skrijdt mig, Skiepnu þijna JESU, losad hef eg lijt þig, þad leystir þu mig JESU.

Lindga lieder, mier Lijkams Krafta JESU, Trygd slijka tiedlr, sem talast kañ ei JESU, gafstu mier Miñi, Maal og Hræring JESU, eg so þier iñi, Æru og Lofgiord JESU, laat mig þier þacka, þetta allt O JESU, eg sie nu og smacka, hvad sætur þu ert JESU.

Grædariñ goodi, Gud miñ HErra JESU, blessada Bloodid, þad blæda lietst ut JESU, kvaleñ a Krosse, keiptir þu mig JESU, haaleitast Hnossid, helld eg þig miñ JESU, Vid ding þier vanda, valla kañ eg JESU, allt þad sem andar, æ þig losi JESU.

Rææd mier þad gott giefst, Guds i Ordi JESU, og allt þad eg adhefst, þier Æru tiaai JESU, hvorneñ kañ Megn mitt,

mitt, so mikla Hluti JESU, O ka sem Ord þitt, af mier heimtir JESU, eg sent er ecki, añad eñ Molld JESU, Hollds sens vid Dreckr, hlijt ad beriast JESU. I Heime hier er, Hneixla Nægdeñ JESU, mjog illa mier ser, þeim moote stanða JESU, til þijn eg skws slij, F.elsare miñ JESU, fer eg og fell þvi, til Foota þiña JESU; bid eg ad Barn þitt, Bæn heyrer O JESU, Blessadur Brioost mitt, Bygg þu sialfur JESU.

Mig stydie mæt þijn, Myskunsemeñ JESU, geym þu og giæt mijn, Giæsku-rijke JESU, Saal mijna þvo þu, med þijnu Bloode JESU, mjog hætt er særd sw, þvi syndgad hef eg JESU, kem hier, eg kalla, kvitta þu mig JESU, afmaa þu alla, Illgiord mijna JESU.

Syndiñ er mærg mijn, mig sem ængrar JESU, eñ meiri er þijn, Ast og Myskun JESu, Hiartad mitt huggar, þitt heilagt Auglit JESU, ea skriid i þiñ Skugga, skijl þu mier þar JESU, hvar eckert mier

mier mæ, Meinid granda JESU, seig-
iast mæ sæl þa, Sæleñ mijn O JESU.

Daudañ þu deyddir, þa dœostu æ Kr-
osse JESU, allri og eyddir, Ogn Helvij-
tis JESU, signudum sijdañ, Sigri hell-
dur JESUS, Fegurdiñ frijda, þier fil-
gir ætijd JESU, Von er ovøllt su, veit
eg þad miñ JESU, veitir mier vijst þu,
Vægd i Doomi JESU.

Ok mijn su ein er, O miñ Herra JE-
SU, ad hlioeti eg hiæ þier, Hvijlld og
Rooseind JESU, þegar ad þu villt, þæ-
gt mig kalla JESU, murreckert mig illt,
meiga skada JESU, allt burtu er þa,
Angred Strauma JESU, Nædar þiñ-
ar Nægd ai, nu eg treisti JESU.

Tallausa til þiin, Trwna set eg JE-
SU, uppæ þig Ond mijn, Auguñ reñ-
ir JESU, hvadañ eg hygg mier, Hug-
gun kómi JESU, eg hefi i þier, Andar-
Fognud JESU, lifanda Lijfid, og Lioosid
eilijft JESU, bid eg ad blijfir, i Brioo-
ste mijnu JESUS.

Twlk-

Twlkur trwfastra, tel eg þu siert JE-SU, Hond þijn helgasta, mig hefie til þijn JESU, hun þvi ei er eñ, ofstutt ordeñ JESU, aññar kañ eingiñ, mig endurleysa JESU, flit þu og fær mig, til Fodur þijns o JESU, þvi uppaa tien þig eg mig reidi JESU.

Eg þegar skiott skal, skilia hier vid JE-SU, þañ dima og Dal, Daudans gaanga JESU, Wolldugur vyrdstu, ad vera hiaa mier JESU, og mijna auk Trw, so efist alldrei JEsu, Andlaati eg þa, ecki kvijdi JESU, hvi eg mun þier hiaa, þiggia Bwstad JESU.

Rodd þo mier tieni, ad ræda um þig JESU, þier bid eg þieni, þessi Lof-Vers JESU, þier veri Þock skijrd, þitt er Rijkid JESU, Þusundfolld þijn Dijrd, þriooti alldrei JESU, Hæstygn er hædst þijn, Heidur og Æra JESU, liñ so Lidod mijn, lofadur sie JESUS.

Dagleg Andvarpan.

Ton, Gud Myskune nu ollum oss, etc.

GLeim miñe Synd og gief mier Raad, Gud miñ i JEsu Nafni. Jeg legg mig aa þitt Lyknar-Raad, med Lijfs og Saalar-Efni; Bevara mig fraa braad-um Deyd, Blessan þijn ad mier giæti, hi-edañ i Fridi heim mig leid, i Himnarijkis Sæti, Amen, o DRottiñ mæti!

FIOORDE FLOCKUR.

Jñehelldur Psalma um̃ Dooms Dag, Og Christelega Burtfør.

Uũ Mañsins fallvallt Lijf og þañ Sijdasta Dag.

Ton, Olldungar Juda Añars Dags, etc.

GJef eg mig allañ Guds mijns Raad, Geyme hoñ allt mitt Efne og Raad, hvad helst mier kiemur Hondum ad i hvo-rium Stad, hañs Myskun vere befalad.

Miña Lijfdaga Stærd og Stund, stend ur i Guds mijns Fødurs Hond, nær sem hañ vill þa vil eg strax, vera til Taks, glad-ur bijda þess gooda Dags.

Af þvi eg veit og Efllaust fiñ, Endur-lausñareñ lifer miñ, þad er mijn Trw, ha-

ñs

ñs blessad Blood, sie Borgun good, sem mig hreinsar af Synda-Mood.

Eñ þo ad laagt mitt lidna Holld, ligge frene og verde ad Molld, samt fiñur ecke Saaleñ Deyd, nie Sorgar-Leid, þvi hun er frij fraa allre Neyd.

Æ! Hvad er þetta auma Lijf? Angist, Harmqvæle, Neyd og Kijf, þa þad er best og bloomigast glæst, er Boled nærst, Braadlega klemur Sorgeñ stærst.

Hvad er Mañ nema Molld og Jord, maktarlaus doseñ, hur og hord? J Heimeñ fædest hijngad ber, Hvor hellst hañ er, hefur eckert i burt med sier.

Hañ kañ ad vera hraustur i Dag, heill og velfær med Gledeplag, eñ aa Morgun Siwkur og Saar, So þad til gaar, Lijka maa skie framlideñ Naar.

Allt eins og Bloomstrid gult og grænt, Glansande stendur fagurt og vænt, aa Augnabragde er orded þurt, aungva ber Kurt. Fellur, visnar og fijkur burt.

Med þeim Skilmaala Madur hver,

af Moodur Lijfe fæddur er, hañ ſkal burt-
deya hiedañ viiſt, þa varer ſiiſt, ſæll er ſaa
ſem þar vel vid biiſt.

Þvi velldur Adams Synda Sekt,
Sijdañ þeſs aller gulldu frekt, uñ Alfur
Heims fiñſt ecke neiñ, ſaa alldrei eiñ, ſem
af heñe kañ ſeigiaſt hreiñ.

Þar ſtodar hvorke Gotz nie Gialld,
Gofugt Ætterne Heſd nie Valld; flioott
ſkal hvor eiñ med ſolañ Krans, i Daud-
ans Dans, dvelia maa ei vid Kalled hañs.

Þa er Lijkameñ ſolur og ſaar, Fegurd-
eñ øll i burtu gaar, Liggur ſo i ſaurugum
Leyr, hañ ſieſt ei meir, Saaleñ einſom-
ul alldrei deyr.

Hun ſkiiſt vid Holldedſ hier til Sañs,
Hreiſed afleggur Lijkamans, Odaudleg
þangad allfliott fer, Sem aſett er, uñ
þad oſs øllum beinkia ber.

Hvor ſem Guds Ord og HErrañs
Naad, hefur uñ Lijſſens Tijd forſmaad,
og ſo deyr burt Idrunar-lauſt, fyrer utañ
Trauſt, hañs Saal fær elliſſa Harma-
Rauſt. Æ!

. Æ! vesol er su auma Saal, utrekenn strax i Vijtes Baal, Hvorsu bijda Doomsins ma, fordæmdum hia? Goode JEsu mig geym þar fra.

Hvor sem Guds Ord elskade nu, og JEsum sette sukka Trw, Sæleñ hañs aungvu kvijda kañ, kvittud vid Bañ, hun er inñleidd i Himna-Rañ.

Auglite Guds sær ætijd sia, Eingeñ Harmkvæle miñist a, Bijdur Dooms-Dags i dijrre Vist, er alldrei tvist, þad giefe oss Gud fyrer JEsum Christ.

Vid Baasunuñar hveltañ Hlioom, Heims Ploob klemur strax fyrer Doom, Raadsmeñsku siñar Reikning þa, hvor hallda a, so aller meigu þar uppa sia.

Upp ur Grofunum aller señ, Jller og gooder rijsa Meñ, Par kiemur viist hvor Saal til Sañs, þess sama Mañs, lijdur aftur til Lijkamans.

Raunglaata stoodar ei Viel nie Vorn; Vitskañ Lookslookra Slægdargiorn, þa hefur eckert Afl nie Makt, eingeñ sær sagt,

ſagt, Eitt Ord a moot eda framlagdt.

O mögulegt er ad flija fra, Frækleikur eingeñ gillder þa, Vitne Samvitſku ſañar glögt, a ſierhvorn ſnöggt; Hvar mun þa ſtanda Hiartad klockt?

Allar Skiepnur med eiñe Rauſt, a klaga ſekañ Vægdarlauſt, Samvitſkañ ſialf, ſvarar til hratt; Pad er þo ſatt, fyrer Puſund Vitne hun geingur gladt.

Oll Verkeñ þar med Ogudlig, opeñberlega ſijna ſig, hroopande ſialf ſier Hefndar-Laun, og Heliar Raun, eilijſt þad gillder Kvalaña Kaun.

Atqvæde Doomarañs aftur a moot, Andſvoreñ giefur þeſſe ſlioot; Vijked fra mier Illgiorda Meñ, aller i ſeñ, eg kañaſt ei vid ydur eñ.

Vier ſem ad JEſum vonum a, verdum til hægre Handar þa, Reiknings þo Skulldeñ ſkodeſt þar, Ei ſkadar par, af þvi hun adur utſliett var.

Pad ſæta JEſu Siidu Blood, ſem af hañs helgu Benium ſtood, allañ voru

Reikn-

Reikning af hefur maad, fyrer Elsku og Daad, þad hlutum vier fyrer HErrañs Raad.

Rauingleaa hef eg hondlad margt; Hollðsins filgiande vondre Art, upp til Dooniſins mier el er fært, eñ ſijdur vært, nema fyrer JEſu Nafned ſkiært.

Pad er vor allra Huggun hier, Hiartad þa Kvljdeñ Synda ſkier, ſo sem Dæmer hañ doo a Kroſs, gaf Giallð fyrer oſs, þad var hañs bleſſadur Benia-Foſs

O Madur, Madur! hygg ad hier, huxa þig uñ medañ Tijmeñ er, nu er þier bodeñ Naadeñ ſtærſt, Guds Elſkañ glæſt, J þeſſu Liife Lykn ſw næſt.

Dyr Liifs þier ſtanda opnar eñ, ad þvi ſkullder þu giæta ſeñ, utſtendur breiddur Fadmur fws, friidur JEſus, hañ biidur þier i þetta Hws.

Ef þu aktar meir Aud og Selm, ad hylliſt þeña vonda Heim, og giegnir ecki Guds þijns Rauſt, nie giefur Trauſt, utrekiñ verdur Efalauſt.

Jfir Jerusalem JEsus griet, jafnvel Amiñing heyra liet, þeir villdu ecki ad þvi gæ, fyrer Jllsku og Præ, þungar Hefn-dir hvi hlutu ad fæ.

Eñ ef þu ydrast efalaust, æ JEsum setur Von og Traust, þa er hañs Nœd þijn Vernd og Hlijf, Hiælp, Heill og Lijf, so alldrei kieñir Kvalaña Kijf.

Af Augum þijnum oll þijn Tœr, æst-rijk hañs þerrar Hondiñ klœr, Hiart-ans Fognud Heilogum hiæ, Himnenum æ, endalaust muntu eiga ad fæ.

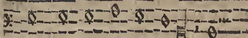
Glediunst hier vid oll Guds Born tru, good og fullvis er Huggun sw, Heim-Von er sæt, þo hier sie kallt, i Hrygdum allt, eillijft er Lijf ofs ofallvallt.

Gud uñi ofs ad ydrast hier, æ medañ Nœdar Tijmiñ er, Drottiñ gief hæga Dauda Tijd, Frid, fyrr og sijd, eilijft Lijf med Utvolldum Lijd. A M E N.

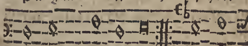
Uñþeinking Daudans.

Mæ sijngia undir þessum Nootum.

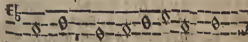
O!

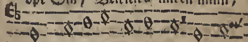
Oh ! oh ! hver vill mig veria Vall,
Þa hañ æ Lijf vill heria , hver

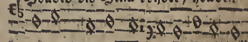
de Daudans fyrer, Eg nu,
vill Lidsinna mier ?

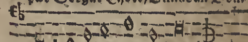
opt Siñ , Veikleika mikeñ minn ,

Hollded vid Heliu kvijder , hrædeit

þær Sorgar Tijder, Omilldañ Ovin

þañ , Ecke po fordast kann.

Hveria Stund hønum mooti, hleipur þo Lijfid Mañs, bwiñ med Bana-Spioti, bijdur þvi Grimdiñ hañs, nærser, næmt þier, nu, og hvad meira er, Heimilli hiaa þier hefur, hvert vakir eda sefur, umſitur avallt þig, ei lætur merkia ſig.

Fraa þvi ad firſt þu fædiſt, filgir hañ jafnañ þier, og uñ i Leyndum lædiſt, Lond og Sioo hvar þu fer; Hañs Or, allſnor, umſitur Lijf og Fior, a ſterkum Boga ſtendur, Streingur til Hæfis bendur, ovart afgeinglñ ſiñſt, opt þegar varir miñſt.

Jafnariñur eins vid alla, er hañ a hverri Tiid, Born, Gamla, Konur og Karla, Konga og aumañ Lijd, hvern þañ, hellt kañ, hiedañ burt hriſſar hañ, bædi lærda og leika, lijka hrauſta ſem veika, eiñgiñ umſlwid fær, ollum þeim nidurſlær.

Fiarlægt þo flija villdir, fær ecki hialpad þad, hañ kiemur hvad ſem gilldir, hitter

ter þig i þeim Stad; Allt Trauſt, er la-
uſt, iñ um hvern Mwr hañ brautſt, good
Ord og Giof ei hirdir, Gull og Silfur
miñſt virdir, ein liggur ollum Leid; i gi-
egnumſmaraň Deyd.

Allañ Frijdleik afmindar; ur dregur
Bloodid raudt, Augnaña Sioon og bl-
indar, Yferbragd giorer ſnaudt, Heyrn
ſkijr, fraa fliſr, Fegurd i Solnañ ſnijr,
Ond burt ur Briooſte ſlijtur, bædi Maal
og Vit þrijtur, er Lijk fyrer utañ Tof,
wtborid falldt i Grof.

Eg veit þad viiſt um ſijdir, vit'a mun
Daudiñ mijn, Lijfid frekt fyrirqviidir,
fær þar af Sorg og Pijn, Hugdeigt,
Hollð veikt, Heimſins til er miog hneigt,
þvert a moot vorum Vilia, vid hlioot-
um þo ad ſkilia, Grofiñ ofbijdur off, ei er
þad liettur Kroſſ.

Hvott allañ Heim eg ætti, Aud og
Maat ſierhvers Lands, hiaalpa þad mi-
er ei mætti, mooti Valldi Daudans :
Hvad maa Holldѕ þa, Harmur og Kvij-

þi nær? Hvi skal af þvi ad breytast, sem þo kañ ei umbreitast? Þad er eitt siñ mæ:tt, so mun þvi standa riett.

First eckert fiñst æ Jørdu, Frelsi nie Hiælpar-Ræd, moot Kvijda og Hele hørdu, Himneska bid eg Ræd, um Lid og Frid, eg þa skal skiliast vid, Daudans Otta burt-drijfe, dæsamlega mier hlijfi, Asijnd hañs ognarlig, alldrei so skielfi mig.

Eg flij af hriggum Huga, Herra JEsu til þijn, Ottiñ vill yfirbuga, auma Samvitsku mijn, Vanmætt hañ þrætt, þu veitst og Holdsins Hætt, Andañ Lausn flwsa girnir, Lijkamiñ mooti spirnir, þad er eitt þunglegt Strijd, þiñar eg Hiælpar bijd.

Mig dyrfir mooti Dauda, Daudi þiñ JEsu kiær. Grimd hañs þu giordir snauda, Gledi mier soddañ fær, Valld trauft, Hels hrauft, heptir, og sundur brautst, oll Fiotur Ovinaña, oss veittir Frelsiñ saña, þar af feingum vier Frid, feigñ þvi skilst eg vid.

Gudi

Gudi sie Lof sem greidir, Gotu og Ve-
igiñ miñ, uñ Dyr Daudañs mig leidir,
i Dijrdar-Rijkid iñ; Laat Heim, hañs
Heim, og Hollð med bardum þeim, ha-
fa siñ Hætt og Læti, HErrañ miñ Je-
sus sæti, mier stendur milldur hiaa, mest
þegar liggur aa.

Añar Psalmur sömu Meiningar.

Ton, Dagur i Austre ollum, etc.

ALLt eins og Blomstrid eina, uppvex
aa sliettre Grund, Fagurt med Friodf-
gun hreina, forst uñ Dags Morgun-
Stund, aa snøggu Auga Bragde, af-
skored verdur fliott, Lit og Blod nidur-
lagde, Lijf Mañleat endar skiott.

So hleypur Æskañ unga, oviſſa Daud
ans-Leid, sem Alldur og Elleñ þunga, allt
reñur sama Skeid, Jnsigle aungver fein-
gu, uppaa Lijfs-Stunda Bid, Eñ þañ
Kost undergeingu, aller ad skiliast vid.

Daudeñ maa so med Sañe, samlijkiast
þyke mier, slijngum þeim Slaattumañe,
er slær allt hvad fyrer er, Groseñ og Jurt-

er grænar, glooande Bloomstrid friidt, Reyr, Stör, sem Rooser vænar, reiknar hañ jafn sæniitt.

Liifed Mañs bradt fram̃ hleypur, hefur þad aungva Bid, i Daudans grim̃ar Greipur, Grøfeñ tekur þar vid, allrar Veralldar Vegur, viikur ad sama Punct, fetar þad finis sem tregur, hvort sellur liett eda þrongt.

Hvorke fyrer Hefd nie Vallde, hopar Daudeñ eitt Strik, Fæst siist med sögru Gialde, Frestur um̃ Augnablik, allt hañ ad einu gyllder, hvort illa liike edur vel, Boon ei nie Bræde millder, hañs beyska Heyptar-Pel.

Meñ vada i Villu og Sviima, veit eingeñ neitt um̃ þad, hvorneñ, a hvoriom Tiima, eda hvar hañ kiemur ad; Eiñ Vegur ollum greider, Iñgang i Heimsins Rañ, margbreittar liist mier Leider, ligge þo ut þadañ.

Afl Daudans eins nam kreinkia, alla i Verolld hier, skal eg þa þurfa ad þeinkia,

ia,

ia, hañ þyrme einum mier? Adams er Ed-
le ruñed, J mitt nætturlegt Holld, eg hef
þar og til uñed, aftur ad verda ad Molld.

Hvorke med Hefd nie Raane, hier þetta
Lijf eg fañ, Saaleñ er so sem ad Laane, sam-
teinad vid Lijkamañ: J HErrañs Hond-
um stendur, ad heimta sitt af mier, Daud-
eñ mæ selgiast sendur, ad sækia hvad
Skaparans er.

Nu vel i HErrañs Nafni, forst Naud-
syn ber til slijk Jeg er ei þeirra Jafni, sem
Jordeñ geymer nu Lijk: Hvoñær sem
Kalled kiemur, kauper sig eingeñ frij þar
læt eg Noott sem nemur, neitt skal ei kvij-
da þvi.

Jeg veit miñ liwfur lifer, Lausnareñ
Himnum æ, hañ rædur ollu yfer, eiñ heit-
er JEsus sæ, Sigrareñ Daudañs sañe,
sialfur æ Krosse doo, og mier so aumum
Mañe, Eilijst Lijf vijst tilbioo.

Med sijnum Dauda hañ deydde, Da-
udañ og Sigur vañ, Makt hañs og Afle
eydde, eckert mig skada kañ, þo legge[n] Lijk
i Jor=

i Jordu, liker mijn Saala frij, hun mæter alldrei hordu, himneskre Sælu i.

JEsus er mier i Miñe, mig at hañs Valld eg gief, hvort eg er ute eda iñe, eins þa eg vake og sef, hañ er mijn Hiælp og Hreyste, hañ er mitt rietta Lijf, honum af Hiarta eg treyste, Hañ mijker Daudañs Kijf.

Jeg life i JEsu Nafne, J JEsu Nafne eg dey, þo Heilsa og Lijf mier hafne, hræd-est eg Daudañ ei, Daude! eg ottast eige, Afl þitt nie Valld-d ayl-dt, i Christi Kraf-te eg selge; kom þu sæll þegar þu villt, Amen.

Bænar Psalmur um̃ Christilega Burtfor.

Ton, O HErra Gud, þijn heilog Bod, etc.

O! Nadar Nægd, nægst Heill og Frægd, næst Elskañ JEsu Christe! nægst Nadar Lynd, nægst Boot vid Synd, nægsti Huggariñ besti, nægsta Lijf er, næstañ Kraft ber, nægsta Hi-ælp virdstu oss senda, Jesus Guds Son; giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

Eg

Eg veit ad mier, sem odrum hier, er ákvordud Stund ad deya, eg bid Gud þig, O Gud! lát mig, gott Strijd hier kuña heya, vel skiliast vid, og fara i Frid, sáa so i Dijrd ad lenda, JEsus Guds Son, giordu þá Boon, gief mier farsælan Enda.

Veikleika miñ, og Ostyrkiñ, af kaň JEsus ad taka, öll Brot og Brest, Vol Holldsins mest, bætir og grædir lijka, añ mier þa dey, þad efa eg ei, i eilijft Frelsi ad venda. JEsus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

Saala mijn kiær! Kross hvorn sem sær, Kraft þiñ lát ecki buga, sw kiemur Tijd, þoliñmood blijd, þu fær vel gladañ Huga, þo hier i Heim, med Pijneslum þeim, þier vilie Drottiñ benda. JEsus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælañ Enda.

Saarbediñ blijdt, med Tarum tijdt, trwfasti Gud hiñ sañi, Andlatid sætt; med Gledi giædt, gief þu mier veikum

Mañi,

Manni, laattu mig þa, leidast vel fraa, lioott eckert kunna ad henda. Jesus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælann Enda.

Pu milldi Gud, Peening blessud, þad Lijfid, sem eg unni, sie þier Lof Dijrd, DRottinn minn, skijrd, diwpum af Hiartans Grunni; A Dauda-Stund, i Dijrdar Hond, DRottins fel eg minn Anda. JEsus Guds Son, giordu þa Boon, gief mier farsælann Enda.

* Annar Psalmur somu Meiningar.

Ton, Kom Andi Heilagi, etc.

ENN ber eg Andar-Kvein, upp til Guds Hæda, hann kann mijn margfolld Mein, miwkast ad græda.

Andvarp mitt ecke hann, ut fraa sier rekur, Hug gledur Harmfullann, Hondum vid tekur.

Mitt daglegt Ynde er, aa hann ad kvaka, eins aa Nootti Saal mijn sier, Sætleik hans vaka.

Er hun so ysfrid list, efter þeim HErra,

sem

sem Verolld Vokva þyrst, vid Sumar Perra.

Rijk Gyrnd su reñer oft, riett osediande, Huganum hætt i Lost, hier þo eg stande.

J Muñeñ falla fliott Fossarner Tara, Jñvortes er samt hlioodt, Andvarped sara.

Kiñ-Beineñ þar med þvæ, þau nockud sviida, Gud sier hvad sart eg sæ, Vid soddañ striida.

Nær skal su Saalar Gyrnd, sodd full-komiega, ad alldeiles ut sie fyrnd, Dieñ mijns Trega.

Ad Saal og lijka Lijf, lijta þañ næe, sem endar allt mitt Kijf, efter eg þrææ.

Nu vill þad hardla heitt, Hugañ miñ beigla, eg ei þad efter eitt eñ nu ad deya.

Uggur sa angrar mig, Eg hlijt ad styggia, D Rotteñ so þraavallt þig, þeña Heim biggia.

Være afstaded Strijd, St'llt'st su Hrædsla, Fullkomeñ bætteft bliid, Bartskierans

fkierans Grœdsla,

JEsu minn legdu Lid, lattu mig trwa, hier, heitt eg þess nu bid, þar fra ei snwa.

Hollds-Veiken þrijtur þa, þan Sæt-leik geyme, Utfor vil feigen fa, fra þess-um Heime.

Þijn Ord mitt lijfga Lijf, lijka þo deye, þar vid obilugt blijf, bregdast þau eige.

Þvi verdur Holld hrauft, þo Dauden kome, luckast mier lofad Traust, lijka i Guds Doome.

Eg veit ad JEsus minn, upp kann mig vekia, med Hollds mijn Beinen, mun aft-ur þekia.

Med sama Siooñar-Hvarm, sem hier nu væte, sie eg hann sviptur Harm, J Sigur Kiæte.

Af er þa Angistar, oll Raun og Mæda, Hreckst eg ei hrumur þar, J Hrornan Klæda.

Mijna ei fundid fæ, Fagnadar glada, sem bloomgad Sumar-Fræ, sætra Lauf-Blada.

Diof=

Dïøfull og Doolgar hañs, Dijrd þa ei fella, sem hier i Sorgar-Dans, sifellðt mig hrella.

Þyl vil eg Fridarfws, fra Hrigdar-Dimpe, afleggia Holldsins Hws, so hyl-lest Himpe.

Lamb Guðs sem Lijf mier fañ, lætu mig vera, Sættañ við sierhvern Mañ, samt þig, miñ HErra.

Gief þu mier gooda Meñ, Grof mijna taka, og meðañ anda eñ, yfer mier vaka.

Guð lat mig eingeñ Orð, af Muñe leiða, sem bwa Sælu Morð, Sælu mig sneiða.

Yfer allt añad hitt, uñ mier að hreppa, Hollð og Blood helgast þitt, Huggun ei sleppa.

JEsu Guðs sañe Son send mier til Handa, þa hæstu Heilla Voñ, Heilagañ Anda.

Fyrer Strijð strangast þitt, sterkaste Dkotteñ, Andlated mïwkt gief mitt, mier sie bær Sootteñ.

Eingañ

Eingañ læt Otta af mier, afgeingnum standa, Svæf þu mig sætt i þier, sialfum til Handa.

Medtak þu mijna Ønd, miñ JEsu Christe! J þiñe heilla Hond, hun sie og giste.

Lættu Gud þeckañ þ'ñ, Pioon einhvørn vera, Foringia froomañ miñ, fagrañ Saung g'ora.

Sem Leide, Lijk og Grøf liwst sie ad blessa, og læte æ einga Tof, Ord Guds ad Messa.

Launa þu sialfur so, Saung þañ og Lestur, DRottenñ um Tijma Tvo, Trwr Hirder bestur.

Hier med þig blijdañ bid, Bruñur alls Gooda, send þu þeim sijfeldt Lid, sem þar til stoda.

Ødlist þeir ellijft Gagn, Avdgist æ Folldu, sem bera Svelta-Magn ad soopa æ mig Molldu.

Sofnadur siidañ þa, sæll mun vppreisstur, Erfide ollu fraa, af Gude leystur.

Allt

Allt hvad minn goode Gud gaf mier i Heime, einn take aftur vid, aneſt og geyme.

Hann vere Fader fws, Fodurleyſingia, Myſkun og Mœtar Hws, minna Veſlinga.

Lijſe þeim Lijfs œ Braut, Lijnkind œ breide, Og ſo ur allre Praut, umm ſijder leide.

Ei lœt eg eptir mig, Aud Gull nie Silfur, helldur Gud hellſt bid þig, hiœlpa þeim ſiœlfur.

O minn Gud! mijn er þad, miwk Bœn og Voninn, þann Hoopinn hier tak ad, þinn ſyrer Soninn.

Eins medann erum vær, oll hier œ Lijfi, þijn bleſſud Nœd ſie nær, vid Naudum hlijfi.

Vort ſœtœkt hafdu Hws, i Hendi þinni, Drottinn Gud Fridar-fws, frioofga þad Inni.

Þijn Ord þa beſtu Biorg, Braud, Hws og Klœdi, gieſi þijn Giœdſkan mørg, Gud Þolinmœdi.

Einn ſiertu ſann Gud, ſem med oſſ vꝛndi,

di, ad ſækia allañ Aud, i þitt Haglendi.

Drottiñ miñ harla heitt, helſt þar uñ beidi, hætt ſo ei ſaki neitt, Saal hiedañ leidi.

Herra mig heimañ bw, i Hendur þijnar, leid mig i Lijfſins Trw, uñ Lijfs Tijd mijna.

Ei lættu Synda Sid, ſaurga mitt Hiarta, ſo meigi ſætt med Frid, Samvitſkañ ſkarta.

Hætt og dimpt heitum Foſs, Hiartans utreñi, Barn Guds ſem bar ſiñ Kroſs i Briooſti uñ mig kieñi.

Miog hætt er marga Stund, miñ breiſliſt Hugur, gief Nad af goodri Lund, Gud almættugur.

Eg trwi a þig faſt, almættug Vera, þañ Skiolld fyrir Skeitid hvaſt, ſkal eg frambera.

DRottiñ eg þecki þig, þier þvi befala, alldeilis allañ mig, an Hiartans Kala.

Særdu og grættu Gied Gud ſem þier lyndir, audmiwk Bæn mijn er med, miñſt

miñst ei a Syndir.

Eg a mig ecki hier, i Verolldiñe, Drottiñ eg Eign þijn er, af Myskun þiñi.

Þvi veit eg sier þiñ Sauð, sialfs þo hier arki, þiñ þeckir allañ Auð, af eigiñ Marki.

Ulfsins sedst ecki Kverk, af Saalu miñi, þijn Hondiñ hardla sterk, helldur Hiord siñi.

Hier beige eg Hiartans Knie, Hiaalpar saarbæne, rieтт sem ein Ambaatt sie., upp til Guds mæne.

Ifergief ecke mig, J þiñe Bræde, glef funded giete eg þig, Gud mitt Hiaalpræde.

Fraa eiñe Sÿktar-Stund, allt fram til þiñar, bijd eg med liwfre Lund, Lijfs-Komu þiñar.

Giordu nu Gud miñ snart, ad Grætte mijnum, bæreñ R:yr bend ei hart, Blood-keypptum þijnum.

Hofud mitt seka sie, sem Kiolltu Moodur, lagdt i þitt Lyknar Knie, Lausnar-

eñ goodur.

Burt mier ei bliwgum hrind, Bodvuls i Hendur, Fætur þijn Fadmebind, Frelsareñ kiendur.

Ondeñ mijn sijgur so, Saar þiña Rista, eins og Briooft-Bruña Tvo, Barned syrþyrsta.

Mier geingur Mergiar til, Myskun utdreigeñ, Mitt Angur mykia vil, Miog Hiartans feigeñ.

Padañ um eilijf Ar, alldrei burt venda, DRotteñ þiñ Heldur hær, halldest an Enda.

Eja! þier goode Gud, Gófgun sie fraameñ, um Eilijfd Ar og Sijd, Amen, ja, AMEN.

Andlaats Psalmur.

er Skalldið orkti a siñi Soottar Sæng. Ton, Foolkid sem DRottne silgdi ut, etc.

Herra JEsu! eg hroopa a þig, Hiartans þvi Kraftar dvijna, Bænheyr þu Drottiñ milldur mig, fyrir Myskunsemina þijna.

Bæn-

Bænheyr mig fyrir þijn bloodug Saar og Benia-Fossiñ rauda, Bænheyr mig Naadar Kongur klaar, og kiendu til miña Nauda.

Bænheyr mig fyrir þiñ Trega og Taar, og titrandi Kvalaña Pijnu, Bænheyr mig fyrir þitt Sijdu-Saar, og svaladu Hiarta mijnu.

Liwfur JEsus eg leita þijn, laat mier ad Hvarsi verda, aangraad er nockud Ondiñ mijn, ad vilia Prautir herda.

Laattu mig siña Lijkn hiaa þier liwfust-um Edla-Brodur, Hwss-Krossi litl-um hægdu aa mier; Heyrdu þad Gud miñ goodur.

Po vil eg Bikar þeña af, med þack-laatu Hiarta drecka, snwrt þo mier fiñest Swta-Kaf, svaladu mijnum Ecka.

HErra gief mier i Hiartans Gied Heilaga Poleñmæde, Umburdarlynde eiñeñ med, og ellijf Saalar Giæde.

Kiærleikans Elld þu kveik i mier, kref eg þess Gud af Hiarta, i andlegum Himskap

æ med þier, Ønd mijn so nære ad skarta.

Ó Rotteñ þu veitst miñ Pænka og Pel, og Porsena alla mijna, þijna i Hond eg þad allt sel, þyrstur i Myrkun þijnä.

Alldur miñ þegar wte er, Eymdum træ we eg þa liñe. Fyrer Blood þitt JEsu biarga mier, at Bana-Sængeñe miñe.

Hreise mig þa þitt blessad Blood, beint so ad Triwar Stafne, heim eg þa riettu Hiaalpar Slood, halldе i JEsu Nafne.

Bænheyr mig himnesk Blijdañ væn, og blessadur Edla Brooder, gleym þu ei miñe giordre Bæn, gædu heñar JEsu goode.

Andlaats þa Stundu yfer mig slær, allt Maal og Magn vill dvijna, heim til þijn Fader Hiarta kiær, hafdu Saalena mijna.

Hægañ gief Dauda og Hiedañsor, Hvijld þar med Holde mijnu, J Uppris-uñe þau edla Kior, J Auglite ad glediast þijnu.

Laattu mitt Hiarta seigia med sier, og

sodd=

soddañ Trw i þvi standa : HErra JEsu mysfuna mier, medtaktu so miñ Anda.

Falle so til eg misse Maal, miñ syrer Afgangs Tijma, J mitt Hiarta Siñe og Saal, soddañ Ord virdstu ad lijma.

Pa er eg hoolpeñ, þad er mijn Trw, þessa Boon virdst mier veita, Andlite þijnu ad mier snw, eins sem eg þess nu leita.

Feigeñ vil eg sem flivotast nu, frelsast wr Daudans Skordum, Auglити þijnu ad mier snw, Eins og til Peturs fordum.

Sæte JEsu mig svipta Pijn, Psalmeñ glöre eg so enda. Hrelldu svaladu Hiarta mijn, Huggun virdst þu mier senda, Añ.

Aññar Andlaats Psalmur
er Skaldid orkti sijdast a siñi Soottar-Sæng.

Med Hymna Lag.

GUD komi sialfur nu med Raad, nu siai Gud mitt Efni og Raad! Nu er mier JEsu Þorf a hier, hier hef eg treyst i Heimi hier.

Eg hesi alldrei i nockri Naud, Naud-

ſtaddur bedid utañ Gud, Gud hefur ſiaal⸗
fur giegnt mier þa, Gud veri mier nu lijk⸗
ka hiaa.

Akvordud miin og mælt er Stund, mitt Lijf ſtendur i þiñi Hond, Andlaatid kiemur eitt ſiñ ad, eiñ veltſtu Gud nær ſkiedur þad.

Nu hef eg bar aa nockurn Grun, nææ⸗
læglaſt þeſsi Stundiñ mun, Holldid mitt er af Harmi þreytt, hafa Kraftarner ſi⸗
er umbreitt.

Siñ eg ad Augum forlaſt Siin, falla tekur nu Heyrniñ miin, Hendurnar hafa miſt ſitt Magn, miñ Footur viñur eckert Gagn.

Lijkamiñ allur særdur Scott, ſvitnar og dregur af mier Proott, eirniñ þreyng⸗
iſt uñ Andardraatt, eg vænti miñar Hvi⸗
lldar braatt.

Dofna Varir og Twngañ treg, tala þvi ecki orka eg, Hiartad ſo maraskyns Mæda lijr, Mañleg Hiaalp oll ſier fraa mier ſnijr.

Saars

Saarbeidi eg Gud af goodri Lund, gief þu mier hæga Dauda-Stund, ofbiooda læt ei Andlaats Deyd, aumka þig yfir mijna Neyd.

Vitnisburd þaň frá Eilljfd ætt, ad þu hiælpir æ bestaň Hætt, þæ endast Megn og Maňleg Stod, myskuna þu mier Drottiň Gud.

Lættu nu saňast Lidid þitt, lijttu æ Kvein og Andvarp mitt, eg sæt-grætbæni Son Guds þig, Syndirnar skildu nu vid mig.

Utsleigid bid eg allt þad sie, er eg þig Drottiň moodgade, overdugum til gooda gier, Gud sem oftar, og hiælpa mier.

Fyrst þu hefur so hijngad til, hast stóora Naad og Kiærleiks Il, i frami vid mig falliň Maň, frelsadu mig nu naudstaddaň.

Þu hefur fyrri fyrir mig strijdt, feingid mier Sigur-Merkid nijtt, JEsu miň nu þijn Frægdiň frijd, fyrir mig viňi Daudaňs Strijd.

Gief þu mier eina trausta Trw, til þijn miñ Hiartans HErra nu, i giegnum Daudaňs grima Hlid, Gud lati komast mig med Frid.

Sæktu miñ Gud hvad sialfs þijns er, Sœlina þa sem gafstu mier, skildu hana nu hægt vid Holld, hvijlast læt þad i Jardar Molld.

Hun verdur feigiñ Hvijldar-Fund, hast hefur marga Mædu-Stund, Vosbwdar Noott og Nauda-Flug, nærsta barist med veikañ Dug.

Eñ þad hun hefur afborid, er skied fyrir hiñs hærsta Lid, hañ hefur siñ hiñ saña Kraft, so i þeim breyska rijkañ hast.

Oft hefur lwiñ Anda nært, Erfidi Hiartans Stilling fært, Urrædi er eg eingiñ sa, i sijnu Skauti bar mig þa.

Legg þu mig nu a Naudar Briooft, nafnfrægi Gud, sem heitir liooft, Hiwkrun, Adstod og Hialpar Lid; Hiartanu gief nu sañañ Frid.

Af Preingslum miñar Moodur-Lijfs, mig

mig leiddir þu aan Daudans Kiifs, leys nu af Þreyngslum. Lijkamans, lifandi Saal til Himna-Ranns.

Strax sem mijn Augna uppkom Ros, eg fieck ad lijta Helmsins Loos, fyrr enn eg allur fæddur var, fieckstu mier þa hid nægsta Svar.

So lauttu mijna Saalu nu, sien þig i einni riettri Trw, vertu sialfur Loos-Moodir mijn, mijn Saal fædist i Hendur þijn.

J Skijrninni mier skeinktir þig, skal eg þier JEsu! aftur mig, grandvarliga med goodri Lund, giefa aa minni Dauda-Stund.

Obedenn tookst mig ad þier fyrst, enn nu saarbid eg JEsu Christ! med Trwar Hende þier hallde eg fast, Herra laat mig ei vanmegnast.

Strax sem mier leifstest Tunga og Toonn, til mijn barst Lijfsens Fæda sonn, af eldum Kaalfi Saal mijn saug, Sonar Guds Blood, þa dijrstu Laug.

Heilagur Ande hærstur þiñ, hañ er sa Trygda Hrijnguriñ, sem Senur Guds mier gaf a Hond!, Giftast þa villde miñe Ønd.

Skijnande Fot mier skeinkter þa, ad skyllder mig i þeim astur sia, Bæde a Dægre Dauda mijns, Drotteñ! og Rijke Fodur þijns.

Eg kiem hier fram med eckert mitt, Elskuge miñ, i Brwdkaup þitt, sia þu mig nu i sialfum þier, Saurugt er allt hvad med mier er.

Eg hef so marga Mædu-Stund, mœnt efter þijnum Dyrdar-Fund, Findu mig nu, þo ligge eg laagt, lat mig ei alltijd eiga bagt.

Sie eg þig gleenum svart eitt Sky, sitiande Himna-Rijke i, eg a nu til þijn ecke langt, Eñ mier siñst bæde hardt og straangt.

Eg styd mig nu vid Orded þitt, Erfide liettu DRotteñ mitt, Saleñ mijn er af Pwnga þiad, þyrst og sar-hungrud efter-

ker Raad.

Deyk þu nu alla Daudans Raun; Drottenn gialld mier ei verdug Laun; efter Raad. þijne minnstu mijn, Minningenn lifer i mier þijn.

A Raad legg eg mig Lausnarans, Lijsed mitt er i Vallde hans, Glædskann þijn hefur Græt minn stillt, Gud far þu med mig sem þu villt.

Honum einum eg hef mig geymt, hann Raad hefur mier ecke gleymt; Raungoodur sem mier siest nu hiaa; Saalu minne mest liggur aa.

Lijfsins Pantenn mier lagder þann, lifande Anda Hellagann, Signeted þad med saare Lyst, setur aa Hiartad JESU Christ.

Enn hvar JEsus i Briooste bijr, bijr þar Guds Raad og Elskann dijr. Synda Kvittun og Myskun Manns, mitt Lijf þad er i Vallde hans.

Eg treyste Gude uppaa oll, Ord hans og helld þau minn Grundvoll, Jord og

Himnar forgaanga greidt, Guds Ord þo skeikar alldrei neitt.

Eg vil i Drottne sofna sætt, Samvitsku Strijded allt er bætt; Dauda Hallde eg Drotteñ þrijf, dijrstur gief þu mier elliist Lijf.

Kved eg i Gude goodañ Lijd, gledelegar þeim Nætur bijd, þackande ollum þeirra Styrk, Pioonustu, Hiaalp og Kiærleiks Verk.

Aſtkiæra þaa eg efter skil, af henda sialfum Gude vil, Andvarped sier hañ saart og heitt, seigia þarf honum ecke neitt.

Uñe hañ ydur Kiærleiks Koss, kvitt aa hañ eiñ ad skilia oss, gief þu þad JEsu Christe kiær, kaater hiaa þier ad siñunst vær.

Hlijdne alla og Poled þijdt, þad velte Gud mier hardla blijdt, giefe mig kvittañ Gud og Meñ, graatbæne eg þess af Hiarta eñ.

Lweñ Anda eg lega nu af, Lijfenu raade sia sem gaf, J Saarum JEsu mig sætt

iñ=

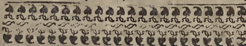
innvef, Saalu mijna eg Gude gief.

Laattu mig Drott.n lofa þig, med Lofe þijnu hvijla mig, Liooſed i þijnu Liooſe ſiaa, Lofa þig ſtrax ſem vakna maa.

Laattu mig færa f.am þau Hliood,
Fyrſt og ſeinaſt minn DRottenn Gud,
ad lofa þig i He dre haar, halld-
eſt þijn Dijrd um eilijf.
Ar, Amen.

Endir Pſalmanna.

Pridie Parturen

Jñihelldur ymislega Kvedlijnga til Gudræknis Jdkunar og Sidbotia.

FJRSTJ FLOCKUR.

J hverium fiñast nockrir andagtugir og Gudrækiligir Kvedlijngar.

Sumar-Vijsa, Kvediñ 1657.

Ton, Blijdi Gud, Børnum þijnum ei gleym:

VEtrar Tijd, vijst er nũlidiñ nu, farsæl blijd Blessunarfull var su, DRottiñ veitti Lijdum Lid, vm̃ Landid og Grædi, Heilsu, Frelsi, Fædu Frid, flest Naudar Giædi, Meñ og Hiord, mættu ei neina, vm̃ Loft og Jord, Land-Plagu reyna; Packargiord, þvi skulum greina, Ástar lystilegum Hug: Lofadur hafi giefid oss Gud, Gæfurnar sijnar, lofadur hafi giefid oss Gud, Gæfurnar sijnar.

Vedur

Vedur miwk, Von Maña framar þo, eingiñ Fiwk, allfialldañ Frost eda Snioo, reyndi Kindiñ Raunar nein, riett mœ so iña, hvorki Horku-mun nie Mein, mœtt-um þvi fiña, þarfleg Nœgd, þvi var at Foodri, Skiool og Hœgd, Skiepnuñi moedri, þessa Vœgd, þockum vier goodri, Myskun ferskri DRottiñs dœdt; Hafi nu Lof og Heidur Gud, at Himni og Jordu, hafi nu Lof og Heidur Gud, at Himni og Jordu.

Sioonum af, Afla og Fiski-Ploog; HErrañ gaf, hvorium so dugdi noog, Vodiñ brœdur Vinds og Uñs, vard øngvum skiœdur, stijrdi Ferd til Sands og Sunds, sœ øllu rœdur: Uñ vora Sveit, Soottiñ allfœsta, þad eg veit, þiad hefur nœsta, miwk og heit, Myskun-iñ stœrsta, DRottiñs, veitti oss Vœrd og Vord; Helgum, prysum, heidrum Gud, med Hiarta og Saalu, helgum prijsum, H. G. med H. o. S.

Hvør fær tiad, talid og reiknad greidt, soddan

ſeddañ Naad ſem oſſ ſieck DRottiñ veitt, Stundleg, Andleg Giædiñ good, Gaſ-urnar fleſtar, af Fodur blijdum þadi Piood, þær allra beſtar, Kyñing hañs, klaart Ordid ſaña, Fridiñ Lands, Far-ſælidir Maña, Andſkotans, Akiefd ried baña, eingiñ Pvijngun twdi Lijd; Loſ-adur ſie vor liwſi Gud fyrir Laanid ſitt gooda, loſadur ſie vor liwſi Gud, fyrir Laanid ſitt gooda.

Ungmeña Bænarkorn æ Morgna.

I Þijnu Nafne uppvaknadur,
Er eg JEſu Gud og Madur,
Loſ ſie þier fyrer Lijf og Giæde,
Lijkamans Heilſu Fot og Fæde,
Og allt þad þijn Obreitt Millde,
Aumum mier tilleggia villde,
Bid eg þig miñ blijde HErra,
Bleſſan þijna ei laat þverra,
Hegdañ m̃ñe æ hvorium Deige,
Halltu æ ſoñum Dygda Veige,
Laat mig nioota Ungdooms Ara,

Er

Er þu barst i Man̄doom klára,
Gief uppfræde Æsku mijna,
Ande þin̄ fyrer Verkan sijna,
So i Otta og Elsku þin̄e,
Avoxt goodan̄ færa kyn̄e,
Hlijdne Trygd og Trwna biarta,
Tendra og Nær i mijnu Hiarta,
Ad mier so med Alldre hrøn̄um
Aukest Naad hia Gude og Mon̄um,
Heims og Satans Hreckia Snørum
Hrind fraa mier, so ei Ovørum,
Mig Ovinteñ i sier feste,
Edur drage i Synd og Leste,
Vernda mig fraa Voda øllum,
Vondum Dauda og Slisa Føllum,
Einglar þijner ad mier giæte,
Aungvum so eg Meidslum mæte,
Mitt Verklag og Myskun þijna,
Mier laat vera Uuun mijna,
Auk mier Skilning Orda þin̄a,
Eru þau Lampe Foota min̄a,
Gief mier jafnan̄ gott ad læra,
Goodlyndum vid alla vera,

Var=

Varfærum i Velgeingnisse,
Vongoodum þo Rauner sine,
Linfe JEsu! med Lijfe og Oudu
Legg eg mig i þijnar Hondur,
Þar vil eg fws ad Lycktum lenda;
Lofadur sierdu utan Enda!

Ungmeña Bænarkorn a Kvolld.

Nu vil eg eñ i Nafne þijnu,
Nædugе Gud sem liettet Pijnu;
Mier ad miñe Hvijlu halla,
Og heidra þig fyrer Gædsku alla,
Þaada af þier a þessum Deige,
Þvi er skyldt eg gleyme eige,
Eñ þad maa eg aumur jaata,
Angre vafeñ sijta og graata,
Moodgad hef eg margfalldlega
Millde þijna Guddoomlega,
Utsliett mijnar Synder svartar;
Sundurkramed lækna Hiarta,
Afþveiged i ædsta Floode,
Endurlausnarans Jesu Bloode;
So eg kvittur sofe i Fride,

Sal

Saal og, Lijf af Eingla Lide,
Umkrijngd, Satans Illsku Hrecke.
Ogn og Slægder finne ecke,
Blessa Hws og Hvijlu mijna,
Hiaastod laat mig merkia þijna,
Þa mun Asookn illra Anda,
Ei hid minnsta kuna ad granda:
Laat mig þeinkia a þessu Kvollde,
Þad eg life i veiku Hollde,
Brothætt Gler og Boolann þunna,
Brotna snart og hiadna kunna,
Þu einn Gud skallt þar umm raada,
Þijnar knij eg a Dyr Naadar,
Af mijns Hiarta innsta Grunne,
Andvarpa og bid med Munne:
Þegar eg skal seinast sofna,
Saal vidskilur, Fiored dofnar,
Hiartans Fader i Hendur þijnar,
Hversa laat þa Ondu mijna,
Holld i Jordu hægt laat blunda,
Helgra so þar bijde Funda,
Og upprisenn ad eg vijke,
Inn med þier i Himnarijke,

þier

Par mun eg Pusund Packer færa,
Pier ſie Lofgiord Prijs og Æra, Amen.

Idrunar=Vijſur.

Med Lag, Sem Hugboot.

Eilld a Himnum hialpi mier, og huggi Saalu mijna, særdaš Huga Sorgiñ ſker, Syndir Hiartad pijna, þungañ Kvilla Briooſtid ber, berſt vid Paanka ſijna, mædiſt Hollð, eñ leingiſt Lijf, langveſælt er Harma Kijf, ei vill Angur dvijna.

Laungum giora mier langſamt Gled, lidnar Æfi Tijdir, helldur ſeint eg hefi þad ſied, Hejndum Saaliñ kvijdir, Dáudans Ogn og Otti med, oft a Holldid ſtrijdir, Hugraun ſu er harla ſaar, Himna Fadirliñ Dijrdar klaar, bæti Bolid uñ ſijdir.

Getiñ var eg í Sekt og Synd, ſo mig Moodiriñ fæddi, eftir fornri Adams Mynd, eins og David rædði, þvi er Saaliñ ſiuk og blind, Sorgiñ Hiartad mæddi, Hollds Naaturañ heimſk og villt, herſt-
lega

lega med ollu spillt, i Vondsku aifram ædi.

Snemma hefur Vernskan bleckt, Barndooms Hug og Sinni, ædur fyrri enn fieck þad þeckt, frá því skijra kynni, ad styggia Gud enn safna Sekt, Saalu ad glata minni, var hid fyrsta Verkid mitt; Volldugt JEsu Nafnid þitt, Boot á Bolinu vinni.

Leingi hefur þo leitast vid, Lyknar Fadirinn mildi, ad leida mig frá Lasta Sid, so Lijfid odlast skylldi, med Polinmædi og blijdri Bid, biarga mier hann villdi; Enn eg sloo þvi ollu i Vind, Elskan Holldz og daarlig Synd, Heimsku Hiartad fylldi.

Jlla hefur mig Holldid ginnt, og Heimsins Listinn bræda, Satan sloo mier Svika Mynt, sieft nu fatt til Ræda, þvi er Hiartad bleckt og blindt, þad bid eg Gud ad næda; Preye eg vid þann Hrygdar-Hag, harmar bædi Noott og Dag, Saalinn Prautum þiæda.

Gud

Gud miñ hef eg rauhar reitt, til Rei-di og Heiptar-Brædi, hañs millda Raad og Polgied þreitt, med Prioorsku og Synda Ædi, grimq yfir mig Glotun leidt, Gamall og Ungur bædi, Samvitskañ þvi særd er mijn, sæti JEsu Giædskañ þijn, hana huggi og græði.

Uñ sijdir þo eg setie mier, Synda Gyrnd ad deida, Holldsi-Natturañ þri-votsk og þver, þangad vill mig leida, sem tijdast aldur tamdi hun sier, a Töpunar-Veigiñ breida; Viljeñ ecki sær sig frij, Fiotrum Daudans vesst eg i, sarlega mig þo meida.

Hverki ber eg til Hug nie Dad, Hialp mier sialfum veita, einkis nijt eru öll mijn Raad, þo ætti eg þeirra ad neita; JEsus miñ hefur nooga Raad, nu vil eg þangad leita, hañ mun aumur a mier sia, eflaust fæ eg Huggun þa, sem Bölinu kañ ad breita.

Po stærri vyrdist Misgiord mijn, eñ maa eg sialfur greina, mier er JEsu

Mysk-

Myskun þijn, millduft, Glædsku hreina, hiaa þier alldrei Hialpiñ dvijn, hellдst mun eg þad reina, hier vid hreśsist Hiartad mitt, heilagasta Blodid þitt er Lækningin miña Meina.

Po geingid hafi eg Glæpa-Stig, gablaus mørgu siñi, elskad Holld eñ hatad þig, af Heimsku og Osdyrfd miñi, goodi JEsu miñstu aa mig, i Myskunsemi þiñ; Særd og lemstrud Saaliñ er, sijndu Vægd og Lijnkind mier, so Hiartad Hugguu siñi.

Mig hefur Diofull Saarum sært, og folkid af Lijfsins Veigi, kraanka Saal ur Klædum fært, hun kañ sier biarga eigi, øllum Krafti tapad og tært, Tioon þad mest eg seigi; O þu sæti Samaritan! siaadu aumur aa þeirri Smaan, so eg ei ut af deye.

Gotzid þad eg haadi þraatt, af þiñi Gjædsku Hendi, Jllsku Gyrndiñ eyddi braadt, aftur Drafid sendi, hef eg leingi hungra maatt, heim nu loksins vendi,

taktu

taktu vid mier Utlegd wr, eins og Fadirlñ Hiarta trwr, i Briooſti uñ Barn ſitt kiendi.

Lækna fyrir þiñ dijraſ Deyd, Drottiñ, Saalu mijna; Faarlig Synda-Fioturiñ greid, ſo fiñi eg Huggun þijna, villtañ Saud aa Veigiñ leid, Vargiñ laat ei pijna, opna Hug og Hiartad mitt, ſo heilagt Naadar Lioosid þitt, ſkiært meigi þar ſkijna.

Hiaa Fodur þijnum legg mier Lid, Lauſnarlñ JEſu goodi, ſo eg fiñi Saatt og Frid, ſviptur þwngum Moodi, audmiwklega eg uñ þad bid, af Aſt og Taara-Floodi, ſeigdu eg ſie ordiñ eiñ, af ollum Syndum klaar og hreiñ, þveigiñ i þijnu Bloodi.

Framdar Syndir forlaat mier, Fadiriñ Dijrdar ſæli. Fyrir dijrſtañ JEſu Dreyra hier, af doprum Hug eg mæli, kaſtadu ei fraa Augum þier, omakligum Præli, efldu Lijf med Aſt og Daad, ſo alldrei mig fraa þiñe Naad, Freiſting nock=

ockur sæle.

A Fyrerheiteñ heilog þijn, af Hiartans Bruñe eg treyste; Fra Diofle Synd og arre Pijn, Son þiñ kiær mig leyste, med beyskre Kvol og Blode sijn, Barn itt falled reiste, Herra Gud mier hialpa u, so halldest eg vid rietta Trw, þo frekt nijn Satan freyste.

Heilags Anda Hialpeñ þijd, Hug og Siñe geyme, so alldrei hiedañ af Illsku-Strijd, yfer mig Syndeñ sveime, þa dvur nalgast Daudans Tijd, O Drotteñ Salu geyme, veite mier þijn Lykneñ Lid, leid i eilijfañ Dijrdar Frid, hiedañ wr þessum Heime.

Allar Skiepnur allañ Tijd, af ollum Hug og Roome, sijnge þier Lof sem Verolld er vijd, Volldugur Drotteñ froome, JEsu Christo Pockeñ þijd, þar med fogur hlioome, Heilogum Anda a Himne og Laad, fyrer Huggun Styrk og Lyknar-Raad, aukest Æra og Soome, Amen.

Vijsa Drott-Kvediñ.

HVer grædir Hiartans Qvi;da?
Hver kiætti Meñ grætta?
Hver Soott hindrar hætta?
Hver ſnaudañ vañ Dauda?
JESUS huggar, Hrigd loogar.
Hañ græddi Sorg-mædda.
Hañ Lijfi Heilſu glefur.
Hañ ſnaudañ vañ Dauda.

Samſtædur.

HJrdt mig ei i Heiptar-Brædi,
Himna Gud nie Grimdar Ædi,
Eingiñ Madur af þad ſtædi,
Ef fyrir þvi yerda nædi,
Viela-Smiduriñ vill eg trædi,
Veg og Ford ꝛmingar Svædi,
So Efaſemdar Eymd mig hrædi,
Örvæntingiñ lijka bædi,
Athugaleyſid odrum Prædi,
Oſtrauſtinu ſram ſo lædi,
Eilijfañ ad mier Elldiñ glædi,
Andlegur er þar Daudiñ ſtiædi.
Eg bid þig Mariu Meyar Sædi,
Mijnar allar Soottir grædi,

Fyrir

Fyrir blessada þijna Benia-Flædi,
Bitra Pijsl og Krossins Mædi,
Pitt Riettlætid þa mig klædi,
Pegar eg skal fyrir Dooms Atqvædi,
Hollð þitt sie mitt Heilsu Fædi,
Hvert eg i Kvølldmaaltijd snædi,
Slijdu-Vatn þitt Saar mijn þvædi,
Synd þo aa mig Kaunum hlædi,
Andi þiñ mig aa þad frædi,
Eilijflega eg Lof þitt rædi,
Ovin gief mig alldrei hædi,
Yfir mig þiñ Dreiriñ blædi,
Uñ Daliñ þo eg Daudans slædi,
Dimañ eda Elldiñ vædi,
Ei laat rataí Odædi,
Endalaus mier veittu Giædi!

Nær Madur geingur i sitt Bæna Hws Einsamall, þa maa hañ falla aa Knie, lesa svo eina af þessum Bænum i Señ.

OHErra JEsu Christe; Eg stend fyrer þier aalijka, sem fatæk Skiepna fyrer þeim fullrijka, mig hungrar og þyrster epter Riettlætenu, Hugsvala þu

nu hryggvu Glede mijnu, iňra virdstu Maňeň miň ad næra, mier af Himnum Nægd og Hiælp so færa, hryggur Madur æ Hniæanum fyrer þier stendur, Hiartad breide eg wt og mijnar Hendur, Heyr nu DRottenn Hiartans Bænena mijna, fyrer Heilagleik og Forþienustu þijna.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier Sorgmæddur, sem eirn Præll fyrer sijnum HErra hræddur, hladeň Syndum, eins og Fugleň Fiodrum, Fell eg tijdt i Glæpeň eirn ur odrum, eg em kafeň Otal Synda Hrijdum, Eins og falle Daggar Dropar Tijdum, eda sem Korn a Giæfar Sande b.eidum, so er mitt Hiartad þaked i Syndum leidum, Hreinsadu mig i þijnu blessada Bloode, Biarga mier so Himna Kongureň goode, fyrer þijn Saar og albloodugar Under, afplaana þu allar mijnar Synder.

O JEsu Christe, eg stend fyrer þier alleina, Eins og gierde Syndug Magdalena,

na, siaadu eg em Glæpe mijna ad græta, giarnan vil eg og feigen af þeim læta ; Fyrergief mier Saker og Synder mijnar, Sonur Guds fyrer Blood og Under þijnar, læt mig þijne Hiælp og Ræd bijhallda, Hiæ þier lifa sijdan um Allder Allda.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier og kalla, sem Astvin tiæer ødrum Anaud alla, Kiendu i Briooste um Barned þitt sem Grætur, biarga þu mier Heilsugiafaren sætur, hiælpe mier þijn heilog Forþlenusta, Hugge mig þin Ande og Orded besta, Freisa þu mig burt wr Daudans Dijke, so dyrka meige eg þig i Himnarijke.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier at Hniænum, sem stoorbrota Madur fyrer Doomaranum, Eg er sekur vid Gud minn Fodurenn sanna, Eg er aumastur allra Verralldar Manna, Lækna þu mig Lijknar Kongurenn goode, Lauga þu mig i þijnu heilaga Bloode.

O JEsu Christe, Eg stend fyrer þier harmande, Eins og Barn sem grætur undan

dañ Vende, Fodureñ gooda miñ hef eg reitt til Reide, Riett er þo hañ straffe mig og hijde, Brooder miñ goode bid eg þig gott til leggia, Bliidka hiartans Fodureñ ockar beggia, Eg skal giarnañ hlijdeñ hiedañ af vera, og hvad eg megna yckar Vilia giora, af illu læta, ydkande so þad gooda, epter þvi sem Guds mijns Bodord hlioода, hiælpe mier þar til heilagur Guddooms Ande, ad hiedañ af eg Rad mitt betur vande, Giore og tale Gud miñ so þier lijke, Gief ad eg lofe þig hier og i Himnarijke.

O JEsu Christe Eg stend fyrer þier Hug-gladur, Lausnareñ goode sañur Gud og Madur, sem hefur fyrer þitt heilaga Blood og Under, hreinsad af mier allar mijnar Synder, O Rotteñ miñ þiñ Daude og Forþienusta fra Daudans Krapte hefur oss Endurleysta, fra Reide Guds, fra Satan, Synd og Bole, fra Sorgar-Gufte Vijtes Kvol og Hele, eñ sætt oss vid Himna Fodureñ hædsta, Hi-

ælpar

alþyr Klædenu kriþdder þvi enu besta, afrekader oss aptur Lijfed saña; O þu goode Heilsugiafareñ Maña, Lofadur siertu Lijf og Liooſed ſkiæra, Lofed ſkulu þier allar Skiepnur færa, Lofadur siertu Lambed Guds Astkiæra, Lofed sie þier Heidur Dijrd og Æra, Amen.

Hiartans Fader, so sem þu skijler ockar Lijkama med Klædum, so i skrijd þu Sæalena med andlegum Astar-Giædum, So sem þu fooſtrar Hollded fyrer þad Lijkamlega Bordid, So Sæalena fyrer þitt Guddoomlega Orded, svo sem þu giefur ad vor Augu siaa þañ dijrdlega Dags Lioma, svo gief Sæaleñ skodi þañ skiæra Himna Blomañ.

DRotteñ miñ bevara þu mig og allt mitt, wte og iñe, i hvøriu Siñe, Stodu og Stræte, Sess og Sæte i Voku og Svefne, skijr og stioorna ollu mijnu Raadi og Efne, Amen.

Gud Himneskur Fader vardveite mig, JEsus Christur Blesse mig, Fride og

Frelse mig, heilagur Ande helge, huggi og uppliise mig, Eingell DRottens mijns geyme mig, Raad og MyskunGuds mijns leide mig, Orded himneska HErrans fræde mig, Millden Skaparans mijns fæde mig, Riettlæted Lausnarans mijns Klæde mig, BloodedFrelsarans mijns græde mig, Heilagleike DRottens mijns giæde mig, So eingeñ illur Ande hræde mig.

Gud miñ giefe mier ad sofna vært og roott a þessare Noott, og ad eg meige aptur vakna med Gladværu goodu Hiarta; so eg Christelega lifa mætte, bæde leint og liooſt, til Maals og Giorda, Gude mijnum Giedfelldur, eñ Naunganum Goodgiordasamur, allt GudsLaan riett tliďkande, mijnu Embætte adgiætande, og i ollum goodum Dygdum mig ydkande.

Gud miñ lœte mig lifa Christelega i Dag, Bæde Leint og Liooſt, til Maals og Giorda, mitt Embætte med goodre Giætne ad wtrietta, Gude mijnum Gedfelldur vera, eñ Naunganum gott ad giora, allt

allt Guds Laan rìett ad tijdka, og i öllum goodum Dygdum mig ad ydka.

DRotten miñ giefdu mier gott og froomt Hiarta under Sooluñe, jdiusamañ Lijkama i Dags-Byrtuñe, hæga Hvijld og sæla Svefn Roo a Noottuñe, bidiande Muñ i Hormungeñe, Lofande Tungu i Velgeingneñe, Jdnar Hendur i Naudþurfteñe, O-latar Fætur i Embættesgauguñe, so eg allt mitt Dagfar Christelega framleida kuñe, Amen.

ANNAR FLOCKUR.

Jñiheldur Heilrædi og Uppvakningar til christilegs Framferdis, sijna eiñig hvörsu fallvalt og lijtillsverdt ad sie Heimsins Agiæti og Yfirlæti.

HEILRÆDE.

UNgum er þad allra best, ad ottast Gud siñ HErra, þeim mun Vitskañ veitast mest, og Virding ecki þverra.

Hafdu hvorki Hæd nie Spott, hyxa um Rædu mijna, elska Gud og glördu gott, geim vel Æru þijna.

Foreldrum þijnum þiena af Dygd, þad maa Giæfu veita, varast þeim ad veita Stygd, viller þu gott Barn heita.

Hyxa um̃ þad hellst og fremst, sem Heidurin̄ maa næra, alldrei saa til Æru kiemst, sem eckert gott vill læra.

Lærdur er i Lyndi gladur, Lof ber han̄ hiaa Pioodum, hin̄ er ei nema haalfur Madur, sem hafnar Sidum goodum.

Oft er saa i Ordum nijtur, sem ydkar Mentan kiæra, en̄ Pusȝin̄ heimskur þeigia hlijtur, sem þrioostkast vid ad læra.

Vertu dyggur trwr og tryggur, Twngu geymdu þijna, vid aungan̄ styggur, nie i Ordum hriggur: athuga Rædu mijna

Lijtilaatur, liwfur og kaatur, leik þier ei ur Maata, varast Spiaatur, Hædni Hlaatur, Heimskir Men̄ so laata.

Vijst æwallt þeim Vana hallt, vin̄a, lesa, vdia, um̃fram̃ allt þu ætijd skallt, elska Gud og bidia.

Christiñs Mañs Athæfi i Med- og Mootlæti.

Sier-

Sierhvad hefur sijna Tijd, so er ad hlæa og grææta, Hoof er best ad hafa æ ollum Mææta.

Jñ eg þad i Frædi hreinu, froodir Meñ sem toludu uñ, ecki skiedur allt i einu, imsum skiptir Tijmunum, æ stodugu ecki stendur neinu, Stundleg Sorg og Luckañ blijd. Sierhvad hefur sijna Tijd. Eins fyrir Mañi og Menia-Reinu, margt kañ æ ad biæta. Hoof er best ad hafa æ ollum Mææta.

Þess ættu med Greind ad giæta, gæungl þier vel med settañ Hag, þu kañst odru mææskie mæta, æ Morgun helldur eñ var i Dag, Tvent hefur til ad gledia og græta, Guddooms Maktar Hondiñ þijd. S. h. s. T. Tiææir aungvum þess ad þræta, þad er audrææiñ Gææta. H. e. h. a. h. æ o. M.

Tregast ei þa ervidt veitir, einhvorn Tijma Sorgiñ dvijn, so Nætturañ sialf þvi breitir, Sooliñ eftir Regnid skijn, Gud þeim ollum Huggun heitir,

hier sem lijda Forløg strijd. S. h. s. T. Til Orvæntingar þig ei þreytir, þo þu meigir græta. H. e. b. a. h. æ o. M.

Vertu hoogvær þa vel þier geingur, so Verolldiñ þig blecki sijst, æ Augabragdi allt forgeingur, Audnu-Lain, þa Hiooliđ sniijst, Velgeingniñar stockur Streingur, stundum miñst þa varir Lijđ. s. h. s. T. Hindra jafnañ, hefkur Dreingur, Hollđ ið sig ad staata. H. e. b. a. h. æ o. M.

Gudi er best ad trwa, treysta, og taka þvi vel ad Hondum ber, vier skulum eckj frekt þess freista, ad filgia þvi sem Holldið lier, Gudhræđslañar nærir Neysta, Naadiñ Drotteñs Giæđsku þijđ. S. h. s. T. Sæ oss hefur af Løstum leysta, hañ leidi hryggva og kæta, Hoof er best ad hafa æ øllum Mæta.

Vijsa.

AF Udtrwa þu alldrei siert, ecki tala um Hug þiñ þvert; Pad mæ kalla Hyggiñs Hæatt, ad heyra margt eñ skrafa fæatt; Tak þitt æ i Tijma Raad; Tookst, þo ei sie

sie Lundiñ bræd; Vin þiñ skgitu vella þier, sem vitur og þar med triggur er.

Rockur Erende.

OF og VAN.

Ett er vid OFJ hætt, ef Augun lijta Gull-Baug, ef Hondiñ og Hugar-Mind, hallda uppar sitt Vald, hittist varla Hoof riett, þa hlaupid er i Gum-Kaup, gielldur þess galid Holld, ad Slisi verdur opt Slis.

Hitt er VAN opt hætt, ad una ei vid lijtiñ Mun; Egna til siin Ogagn, og Eyrid Gulli virda meir, slisiñ þikir Laun-laus, þa liidur hañ sitt eigid Strijd, Rij-kum oft i Rann rak, Ræktarleisid Fær-tækt.

GOTT. JLLT.

GOTT er ad geyma sitt, og gieta pro-fad riett Hoof, vera sr og velspar, og veita aungvum Raungsleit, dælt þikir eig-id allt; Ondveigis i sialfs Hond, diarf-ur hver af skiftum Skierf, skoota fiñur Hugboot.

JLLT er ad siaa Gullt, a siinum, þa Braud dvljn, Leteñ viist ef wt aat, ædur giefid Forrad, lijka þikir lioott Ok, ad lata wt fyrir Dryckiu-Staat, endilega er leid Lund, þa langar eiñ a Hwsgang.

GOTT er ad greina satt, og giefa Piæudum hell-Raad, skamta nidur Skiemt þad, er skiedur ecki Spott med, Hollustu Hond full, hærstri geingur Digd nærst, uña þvi sem a Mañ, eina prijsa eg þa Grein.

JLLT er a oheillt, ad eggia þañ eg rædlegg, Lastaña er Ligd vest, þo Lijdir virdi Gaman-Smijd: Kiæsir Gledi krænkt Lijf, kastar Heillum Bak-Last, Dreissed med sier dregur Hlaß, af Digdalausre Otrigd.

Gott er ad geima Saatt, i Gudi hafa Fognud, þola bædi og þreya vel, þeckia siñ eigiñ Fleck, Heilsa og Hond frials, heiter besta þad eg veit, Lijtilætis Lund kaat, lijka er halldiñ Digd rijk.

JLLT er Hatur ostillt, ottaleg mijn Hugar-

Hugar-Soott, þungt eg helld ad þola
rꜳngt, Þlꜳning giorir Forsmꜳn; Von-
da kalla eg Viel-Synd, Vam̃i kiemur
Spott fram̃, Plꜳga mun og Þijsl nóg,
ad pijnast fyrir Verk sijn.

Ur Latinu * Utlagdt.

MIñstu ad gꜳ ef Hefd þijn er hꜳ,
ad halldir hid rietta;
Vel þo um̃ siꜳ, hvorn villtu forsmꜳ, eda
Vyrdingu sletta.
Luckañ misg dꜳ, kañ lædast þier frꜳ,
þad lꜳt þig ei pretta:
Þikistu stꜳ, so þeink þar uppꜳ, ad þu
meigir detta.

---

* Vir videas, qvid tu jubeas, dum
magnus haberis.
Prospicias, qvem despicias, qvem
lædere qværis.
Dat varias fortuna vias, nil ergo
mireris,
Sed metuas, ne forte ruas, dum sta-
re videris.

Mis-

Miſmunur Vetrar og Sumars.
Ton, O JEſu Edla Bloome, etc.

KOmeñ er Vetureñ kallde, Kaſtar ad margre Hriid, af DRotteñs Viis-doms Vallde, veſlaſt ſo Arſins Tiid: Sæl geimir Sool Liooma, ſval þrumer Kul-hame, Jel romum fiolſima, firna Orneñ ſtriid.

Grund friis eñ Graſid dofnar, Grip-ena vantar Skiool, Berſnogger ſtanda Stofnar, ſtirnar Lim, Skoogeñ kool; ſmaar Fugleñ þreir þogle, þver Hygle, Dyr ragla, ber Segl fraa Byr-troglum, blanded Vinda Hiool.

Skorp Froſteñ ſkiemta eige, Skiepnañ hvor ber ſig lliit, Snioor hylur viida Veige, villeſt þvi margur tiidt, Klæd-lauſer fredfruſu, Fridhreiſe Naud kvooſa, ad Hwſum Fied flaſar, Fæleſt Kuled ſtriidt.

Eñ þegar Vorar aftur uppgeingur Sooleñ ſkiær, ollu niir ebleſt Kraftur, añ ad Bragd Loftid fær; Kolld hiirnar

Folld

Folld sorna, fylld Kiarna, Molld stirdnud, fijld Meirna, fialdornud, Svellen Fiollum nær.

Fuglar ur Filsnum hreifast, Fled drijfur Hwsum fraa, Dyren um Skooga dreifast, Dagsaman fiolga þa, Men hijr ast, en Wren On heyrest, granfærum, Hlun Joorum, Hran baaru, hrinder Sunded aa.

Doggena drijsa lætur DRotten aa kalldan Snioo, Verkar so Millde mætur, Mollden þur verdur frioo, Glis Skoogar, Gros Haga, giäs fögur Roos þæga rijs, þegar Raas driwga; Raka Pokan bioo.

Frosted þo farge Grooda, Frloofgast samt uppaa nij, Frækornsins fiaa Men Siooda, Sijn-geyma Bloomstrin frij; Giæst Frooneiiwst lienar, Lost Skined, Drift hreina, hæg dv'ina, svipt Sivonum, siotnud Vatna-Skij.

Sumarsins Bloomen sæle, sijner oss DRottens Maatt, Vetur þo kalldur kiæle,

le, Korn, Jord, Gras, Fræed smatt, Ar Tijden ur Sæde, er Giæde hjir leider, friðor Lijdur, fer Gude, Frijdan Heidur þratt.

Um Mannsins fallvallta Lijf.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hlioodi, etc.

MAnsins stuttur er, eg ini, Andar-drættur i Nosunum, snogglega træ eg Lijfid lini, sem Laufid fellur af Grosunum, lijtid Saalu lijknar pini, þo liggi Fied i Kosunum.

Eins og Heyid fellt i Flecki, folnar upp i Mwgunum, dofnar Hold þa dettur af Becki, i doprum Andar Kwgunum, Daudin giefur Gaum ad ecki, þo Goctsid liggi i Hrwgunum.

A Augabragdi einu skiedur, umbreiting æ Vistunum, fyrir miwka Sæng sæst Molldar Bedur, minstum gler af Lystunum, lijtid Saalu grætta gledur, þo Gullid liggi i Kistunum.

Vier skulum ecki i Verolld freysta, ad voga allt sem diqt flegast, ilrra Syrnda al-

iñ

liñ Reysta, utslockum sem snarlegast, a
saman JEsum Son Guds treysta, Saal-
uni er þarflegast.

Eñ Tvo Vers vidlijka Jñi-
hallds.

HVad skal Geß edur Geingi, Gripir og allskins Audur, Maalid sniallt edur Meingi, þa Madurin liggur daudur, Astmeñ fara honum allir fraa, er hañ þa sialfur seitur i Jord, eñ Saalin ser sem maa.

Eitt maa ovallt heita, sem alldrei verdur aa Bil, þaangad er Lids ad leita, sem Lijknin oll er til; Krim pum ad Footum Koongi helm, sem bædi er merkur, mikill og sterkur, Maria fæddi i Heim.

Nñur Tvo Vers.

Ton, Gief eg mig allan Guds mijns Raad, etc.
GUd nadi nu hvad geingur treat, geisar Raanglætid helldur frekt, aa volltu Hiooli Heimurin er, hnignandi ser, til Falls med ollu flijtir sier.

Oll Maña Huxun, Hiarta og Gied,
hnijg-

hnijgur til þeß ad gyrnast Fied, ymisleg
Hegdan erg og lioot, eñ ei finst Boot,
Hefnd mun þvi koma hord a moot.

Vijsa.

JErnist Heimur, faaheyrt Kledur, Fre-
Uelsarin JEsus geymi oß vel; Hañs
hijngadkoma Guds Børn gledur, þo græ-
ti þar til Sorgar Jel, eñ þa verda wti
oll Ovedur: J Hendur Guds eg christ-
na sel.

Hexametrum.

HOllded ofkætt, velt fyrir fram̃ fætt,
hvad falla mun þægra,
Reidir sig þrætt, a Megn sitt og Mætt,
eda Mañordid frægra;
Ostijrlætt, þad ætlar sier hætt, ad en-
dingu Dægra:
Sæ er vid Sætt, þo stæist ei brætt,
sem setur þad lægra.

Hexametrum.

MEd Odum spillist, Uggleysinu dærle-
ga fyllist.

Glæpa

Slæpa Vegur gylliſt, Gyrnd Holldſins
margur ad hylliſt.

Uñ misjafnt Haminglu-Laun.

Lag, Arid niitt nu er, etc.

Barna Lund blind ſædd, vid Briooſt-
eñ Moodur kwra, Æſku Stund O-
mædd, fyrer aungu kañ ad ſtwra; Eñ
þad Mund algiædd, er Mañſins Nattu-
rra, ſkamt mun til Skwra.

Eiñ ef kiemſt hier hatt, og byggur ſi-
er til Kiæte, a þa ſkiemſt Addratt, eitt-
hvad þad Mañ græte, Hiartad kremſt,
hvarf brautt, Hellſt er þootte Mæte, allt
Efterlæte.

Glyañ reis græ hart, Snap þa Stor-
mur brydte, Olldu Geis grimt margt,
glæſtum Reida ſpillte, þeſse eys, eñ ſnart,
Hñur Rwmed fyllte, og Batnum billte.

Skier; Ad lier, Skin Sool, ſkiirt od
Morgun Koſte, uñ adra grær, Eikt
Bool, Yrki Daggar Roſte, ſijdañ ſlær
Heims-Hiool, hveſtur Guſtar Loſte, med
ſeikna Froſte.

Þvi

Pol er allt i Heim, Ef so mætte greina, nærsta vallt þad þeim, þyker viist er reyna, að Hlidum hallt hvalst Tveim, Hioled Lucku Teina, fer Braut ei beina.

Uñ Veralldareñar Flættskap.

SVo sem Gler, siinest mier, Sælañ hæl Verolldar, hvikul hier, hvad lijst þier? Hvijtt ad ofañ falldar, under ber, Ef þu sier Illsku Brwner kalldar, og Tæle tialldar.

Margañ Hætt, hun þrætt, hoof i Yferlæte, Luckañ kætt, liek dætt, litla Stund med Kiæte, Stood vid Gætt, Fliood flætt, Fellde hañ wr Sæte, fræ mestu Mæte.

Alits friid, fræg bliid, fyrst hun morgum reyneft, Heimskum Liid, Hæg biid, hitt þo under meineſt, slwngeñ striid, slæg Smiid, slættug riett so greineſt, brædt burtu leyneſt.

Luckañ hæl, Heims Prial, Holld og Blooded kæta, Flædar Bæl, frekt Brial, Fram wr riettum Mæta, þad er Tæl,

Tæl, ſvijkur Sæl, uñ ſijder kañ ad læ- ta, Sæart ſuma græta.

Vid Leigu-Bool, Læns Stool, lijkeſt Heimſins Sæla, okyrt Hiool, Ragl, Ro- ol, Reikiar Dupt og Svæla, glislegt Hool, Gabb Tool, giñer Mamons Præ- la, Hvor mæ þvi hæla?

Daudleg Mynd, Mañkynd, Molldar Leyreñ veykur, Beyna Grind, blæſeñ Vind, Boola Vatns, og Reikur, blad- eñ Synd, laus-lynd, ſem loge ſkræiſpurr Kveikur, æ Præde Lijf leikur.

Hollded blart, ber Skart, bæde Gull og Klæde, eñ þu vart, Oþarſt, ædur rot- ed Sæde, verdur ſnart, veik Art, veſæll Madka Fæde, ſem øll endar Giæde.

Volſid hier, vallt er, ef villtu riett ad grunda, Lijfid hver, flioott fer Frækteñ øll til Hunda, Kiſtu Hrer, Kropp ber, kalldañ ut, med Skunda, oft iñañ St- undar.

Illum Sid ſiæ vid, ſañra leita Dæ- da; Hoogvært Lid, fær Frid, ſem flijr til

DRott-

DRottiñs; Naada, stunda Grid, Gud bid, ad geyma Saalu þiaada, giæt goodra Raada.

Heims Ofoomi.

Med Lag sem, Arid nijtt nu aa, etc.

HVErsa Happs. Tijmar, Hofudsundlar Kvilla, Glossa Gnapsbrymar, Giet eg Glooner villa, Svipañ Straffs stijmar, Stiarna Spaadoom filla; Athæsed illa!

O! ad Taar ackof, af Augum jafnañ riñe, Eda Naar i Grof, inde ad Hvijlu siñe, Synda saar Upphof, Saalu Ogna miñe, Ef kañast vid kyñe.

Agyrnd graa ædde, yfer Fiolleñ haau, Otrw saa flædde, aa Froons Haalsana smaau, Prioorskañ þraa þrædde, þvi nær blinder saau, þar Lægder laau.

Vitsku Vakt sofnar, vel Alldar Blastañ klijnger, Drottna Makt dofnar, Dalla-Kluckañ hrijnger, stoorre Prakt stosnar, saa Stimpla-Maalmeñ pijnger, þvi margt ad þijnger.

Vom

Von er þvi von er, verde Gud ad hef-
ha, Hætta nij nu hier, nærre vill ofſtef-
ha, frá eg ſny fiær ſer, framar meir ad
nefna, Rok Rouna Efna.

Eñ Verolldiñ tildruckid.

Vond ertu Verolld, med Viela Br-
ogdiñ margfolld, þeir ſa ſialldañ good
Giolld, er giefa ſig á þijn Holld; Þu
riſtir einum Spott Spiolld, og ſpiear hañ
upp í Hár Volld, Mæta, Flærd og Me-
in kolld, markad er á þiñ Skiolld.

Þeim ſem þu ert braad blijd, bijr þar
undir Hel-Strijd, hvergi muntu heilſmijd,
þo halldiñ værir dáfrijd, Vondſku þiñar
vex Hrijd, veſnandi ſer ætijd, ſá þitt va-
raſt ſaart Nijd, ſælañ tel eg þañ Lijd.

Hvorſu ſámijt ad Fordilldeñ ſie.

Følnar Folld, forneſt allt og
mædeſt, Hollder Molld, hvoriu ſem
þad klædeſt.

Sll er Raun þad ſañaſt vijda, ſvikul
og vellt er Heimſins Blijda, i S pak-

mælum lædra Lijda, leinge þar um ræd-
est, Hollð er Mollð, hvoriu sem þad klæ-
dest.

Hugsa eg opt i Hyggiu-Brune, af hvor-
iu Man sig stæra kune, þo er þad nærst i
Natturune, ad naken sierhvor fædist,
H. e. M. h. s. þ. k.

Fordilld oll hun flijr ur Huga, Pa
Feigden Man vill yferbuga, lijted Stack-
ar dockvu duga, þa Dauden in ad lædest.
H. e. M. h. s. þ. k.

Hvad gyllder þo Rijkur rambe, reig-
est vid og stande a Pambe, eingen er svo
digur i Drambe, ad Dauden nockurn
hrædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Po a þier skijne Utlendsk Dragten,
Yferlætes og Vitsku Prakten, trw þu
mier ad mijnkar Makten, af Modkunum
þa snædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Aduren (kan skie) wte er Nootten, af
þeim tekur ad draga Protten, kiemur þa
bæde Kveisa og Sootten, Kvillen sar ei
brædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Po

Po Stundum gannge þeir Stockum brwner, at Stijgvielum sieu Sporar snwner, wt vid Grafar Backans Brwner, bein Leid ollum prædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Silfur-Por og dijrer Dwkar, danskur Kiooll og Treyiur miwkar, ad Saalune lijted seina hiwkar, þa Sorgar-Hiten glædest. H. e. M. h. s. þ. k.

Po hyggen siert og hæg-lundadur, hafdu Raad mijn Christen Madur, hier er so valltur Heimsins Stadur, Hiñ sær gott er mædest, Holld er Molld, hvoriu sem þad klædest.

Uñ Agyrnd og Aura-Safn.

Mig aangrar margt hvad Mañs Athæfed, Hvernig Helme er haattad, þad hefe eg vel sied.

Verldiñ oodum spillist, Osid margur hyllist, af riettum Veigi villist, Von þo Hiartad kvillist, Heimur af Hreckium fyllist, hægt mun ecki dylla þad, Mig aangrar margt hvad: Synd og Gotzid gyll-

iſt, ſo gieti Meñ eignaſt Fied, hverſu Hei mi er hættad þad ſæ eg vel ſied.

Upphaf allra Klækia, er Agyrnd faſt ad rækia, Aura-Safned ſækia, ſitt fræ hvorium krækia, Løg med Lymſku ſlækia, Lagsmeñ ſina meſt hun bad: mig ængrar margt hvad: Øfund og Oſſtækia af þvi vagſa ried, hvornig Heime er hættad þad hefe eg vel ſied.

Hvar ſem ad Hws-Rwm tekur, Heimſku og Blindleik vekur, Bleſſan i burtu rekur, Bweñ er Skadeñ frekur, Trigd og Hoogværd hrekur, heimteſt Fals i þeirra Stad, m. æ. m. h. Illu ſæ mun ſekur, ſem ſliiku uñgeingſt med. Hvornig Heime er hættad þad hefe eg vel ſied.

Hun liet Drecke driwga, hijngad i Land ed ſlwga, Volada kañ ad kwga, Kraſtur Beinum ſiwga, fagra Mañons Mwga, margur ſijna Bleſſan kvad, m. æ. m. h. Seims er ſøfnud Hrwga, Sælen logd i Bied. h. H. e. h. þ. h. e. v. ſ.

Aumt er yfer ad klaga, er þad hvors Mañs

Mañs Saga, Setning Lands og Laga, laata Pening naga, Mwtur Maaleñ draga, Meinlaus fellur oft fyrer þad, m. æ. m. h. Vijst uñ vora Daga, veit eg ad þvilijkt hefur skied. Hvornig Heime er hættad þad hef eg vel sied.

Flestar Dygder falla, fiñst Kiærleikur valla, Sañleik hygg eg halla, hrærnar Mañs Dæd snialla, Trw er fareñ til Fialla, fær nu ecke i Bigdum Stad, m. æ. m. h. Agyrnd nærsta alla, æ añad feller Knied. h. H. e. h. þ. h. eg vel sied.

Mamon Maktar snaudur, mioq er Hlaalpar traudur, burt er Briæled og Audur, þa Bwkureñ liggur daudur, Leyreñ rootast raudur, Rijkes-Kroppnum utañ ad, m. æ. m. h. Fæst fyrer Fremd og Haudur, fæmijtt Molldar-Bed, hvornig Heime er hættad, þad h. e. v. sied.

Bite Virdar og Kvende, Von er ad Heimureñ ende, siæ til ad Sæleñ lende, uñ sijder i Droiteñs Hende, oft þad Efned kiende, Siñ sæ þessa Vijsu kvad, m.

a. m h. Paunkum þar til rende, þvi þer sturlad Gied; Hvernig Heime er haattad, þad hefe eg vel sied.

Oflaatunga Lijsing.

Heims af Keim, hygg eg nockud iña, hvad margur helldur mikid af sier, misjafnt þo ad reinist hier, þad er Madur þo hañ laatl miña.

MArgt bijr stundum mier i Siñi, Meñ þegar ad stollta sie, og volsa mikid i Verolldiñi, eñ vita hvorki A nie B, sijdur þo i Samvitskuñi, sialfa skyniar þad þeim ber, þomargr halldi mikid af sier, flesta ad einum ber þaa Bruñi, er Brlaalid uppaa siña, þad er Madur þo hañ laati miña.

Margur blessast Madur a Landi, af Myskun Guds og Veralldar Aud, hina adra Prautiñ þiaadi, sem þverra naudsl daglegt Braud, þridie Hoopur þa forsmaadi, þeinkti hverki a Deyd nie Fier, m. h. m. af s. Ad þvi seirna ecki gaadi ad Æfiñ mundi liña, þ. e. M. þ. h. l. m.

Þegar þeir fara Ols med Ædur, (Yf- ir-

ìrmeñ ſtundum þetta ſkier) Skrum ad tala og ſkiemdar Rædur, Skiemtan þeirra þviliik er, uñ Elldſins þeinkia ecki Glædur, ſem ogudlegum Hefndir lier, m. h. m. af ſ. Giætum ad þvi goodir Brædur, Gud mun vitla ſiña, þ. e. M. þ. h. l. miña.

Kuñi þier ad mæta Madur, miøg velbwiñ ſier þu hañ, heidarlega handtierадur, hvorgi ſæſtu þviliikañ, hañs er allur Giarda-Gladur, glooandi med Orma-Skier, m. h. m. af ſ. Eiñig ſiælfur alrelmadur, upp med Bendum Tvlña, þ. e. M. þo h. l. m.

Bædum Hondum breitta Handſka, Buxur fernar klæddur æ, med Knappa Treyu og Kiooliñ Franſka, Klædiñ trwi eg hylie ſæ, ſieſt uñ Hælſiñ Silkid Danſka, Svardar Heimdals lagdur Der, m. h. m. af ſ. Med Stljgviel bædi og Spora Spañſka ſpeñir ut Kælfa ſtiña, þ. e. M. þo h. l. m.

Rw-Kragañ med Rembi-Læti, renra

þeir um̃ siñ digra Hals, mæskie sumir
Meñ þess giæti, hañ mundi ecki betur eñ
frials, æ þeim eru halldiñ mestu Mæti,
sem misjafnt kvisa þar og hier, m. h. m.
a. s. Drembiñ rambar i sijnu Sæti, ad
söñu kañ ei hliña, þad er M. þ. h. l. m.

Hærid ofañ æ Herdar bustar, hier
med Kampa og Skieggid sijdt, Fis af
Fotum dregur og dustar, med dæwænt
Bellti og Hand-Gull nijtt, þeñañ Lands-
sins þeinkir Fursta, Piodiñ hver sem nær-
læg er, m. h. m. af s. Slijkañ skilldi eg re-
ikna Rusta, ef reyndi hañ nockur hiña, þ.
e. M. þo h. l. m.

Helldur eñ eigi Hnacka-kiertur, Hönd-
um stijngur Miadmir æ, nockud lijka Na-
sa spertur, Neyd mæ þikia slijkt ad siaí,
sæ mun þikia ad Skini skiertur, skrumar
um̃ frooman Hiorsa-Grier, m. h. m. a. s.
Af Otrwleika undirfergtur, eda Brøgd-
um Hviña, þad er Madur þo h. l. m.

J bædum Vösum glimur Gialldid,
gilltir Hnijfar og Tobaks Doos, þeir æt-
la

la sier munlvera l Balldi, Veroldiñ oll og heñar Lioos; Sitia i hviitu Siiki-Tialldi, Sorg heim eingiñ nærre ser, m. h. m. af s. Fyrir Dyrunum stendur Daudiñ kalldi, Dreingiñ hyggst ad siña, þ. e. M. þo h. l. miña.

Eg ar nooga upp til Sveita, Aura, seigir hañ, þar og þar, Smioriñ Krof og Katla neita, i Kistum Silfur hier og hvar, Ura, Saudi og Faka feita, fai Hrosskiñ þa af mier, m. h. m. af s. Ea þarf ei eftir Laane ad leita, hlaa lokum Brudar-Sliña; þ. e. M. þ. h. l. m.

Ef orfaatækur ad honum kiemur, Audar Lundur Vitskudlir, sem ætijd siina Twngu temur, a Tignar-Hoot og Maaliñ skijr, og miklu fleyri Mentir fremur, Mañ-Vits goodur Naams um Skier, m. h. m. af s. Hiñ þaa hvergi nidiri nemur, ef nockurt Svar skal iña, þ. er M. þ. h. l. m.

Ef spyr þu hañ ad einu Ordi, upp ad bressa Giedid þitt, sie þad nockur Saalar

Fordi, Samvitskuñi ad auka frijtt, þar er lijkt sem Skolliñ skordi, Skilning hañs og Miñis-Kier, m. h. m. af s. Hañ leitadi sijñ ad Lijfsins Bordi, um Leingd Lijfdaga siña, þad er M. þ. h. l. m.

Adur eñ kañske wtier Noottiñ, iñañ lijtils Tijma þa, Dauda kiemur særleg Soottiñ, Sorgar-Elid þa vid brær, Samvitskañar þvijngar Proottiñ, þreingir, særir, nagar, skier, margur h. m. af s. Ecki er hægur undañ-Flooottiñ ef Orku bilar stiña. þ. e. M. þo h. l. m.

Þær er horfid Sto'ts og Stætid, sturlast Siñi og Hiarta Gied, stodar ei þo gleti grætid, Guds ef ecki er Andiñ med, þær vill keyra i Prauta Mætid, P'oofuriñ gamli Lucifer; m. h. m. af s. Villdi hañ hafa af Loftum lætid, um Leingd Dagaña siña, þ. er M. þo h. l. m.

Reldi Guds ad ofañ ædir, ostodvanleg, giætum þess, Satan klagar, Syndiñ hrædir, Samvitskañ er miog ohress; Ara Fiolbeñ Eldiñ glædir, og uppsperrir

Sioon=

Sioonar-Gler, þvi margur h. m af sier; Hvort skal slija? hvad þa grædir? Hvor kañ Boot að vlña? þad ser betur þo þ. l. m.

Aftur vil eg mier ansa siaalfur: hiñ Aumi hvorgi slija kañ, þo Heimsins leiti uñ allar Alfur, aungvaň siñur Hiaalpar-Mañ, sie hañ þa sem Kusi eda Kaalfur, ad kalla að þañ sem Biargir lier, margur helld. m. af sier; Ecki er þetta Orda-Gialfur, þad athugi Piooðiñ sviña, þad ser betur þo þeir lietu miña.

Eg er sekur i ollu þessu, og odru fleiru Pusundfallt, eñ er þo samt med Hiarta hressa, þvi HErrañ JEsus grædi þad allt; Hañ keypti mig fraa Kvalaña Pressu, og kostadi þar til siaalfum sier, so halldi eg miña af siaalfum mier; Set eg upp miña Sigur-Messu, er Satan kañ ei viña, þad ser betur þo þeir laatj miña.

Vertu med til hægri Handar hiartkiærasti JEsu miñ, ad burtdrifist, illir Andar, ofañ i nedsta Bostad siñ; Svik, er Diofull samañ blandar, setiest hañs i Ko-

erka Kier, m. h. m. af sier; Einaziñ miet þaa Eymdiñ grandar, ef eg þig maa fiña, þad ser betur þo þeir l. m.

Su Litilætis Rooteñ rietta af Rokum goodum komiñ er, hiaa Matthæo vier meigu'n frietta, Maals-Stein þaa sem stendur hier, i Ellefta er tiaad þetta, elnka-Raad þau nijtum vier, m. h. m. a. s. Angri þwngu af vill lietta, ef þeim giorum siña. þ. f. b. þo þ. l. m.

J Guds Nafni allir samañ, ad eſſ giætum fyrr og siid, hier er ecki aa Gaangi Gaman, gooda missum ecki Tijd, eñ hofum JEsum fyrir framañ, Freisting þa ad Hondum ber, m. h. m. a. s. Sig venie hvor aa Trygd'ir tamañ, Taal-laust honum siña; P. f. b. þo þ. l. m.

Eg fraatek alla frooma Svelna, Fool-kid Gott og Heidurs Meñ, sem ottast Gud og elska hañs hreina, Ordid, Trw og Sañleikeñ, veri hañ þeirra Vernd alleina, og vo'ldugt Skiool i Rauna-Hver, þeir munu hallda miña af sier; Til-

hiña

hiña añara Maña eg meina, sem mtsjafñ-liga sig kiña, þ.f. b. þ. þ. l. m.

Vid eg Giæda þijdar Pioodir, þyckiast ecki Kvædid vid, helldur villdi Heidurs Breodir, hlijda froodum Rædu-Sid, Virtku-hofkir, gladir goodir, gleimi Slœmu; Tijmiñ þver; Margur helldur mikid af sier; Forum dijrar Fridar Sloodir, eñ fordunst Giordir hiña, sem lærdu offeint ad læta nockud miña.

Flærdar Seña.

Ton, Ad ydka Gott med Æru, etc.

ANNars Eyrende hrekur, Ulfur, og laungum sañast þad, læst margur Lofords frekur, lijtt verdur wr þa herdt er ad; Medañ slær, Ord vid Eyra. er tier kiær, Vinur ad heyra, siertu kiær, So er þad ecke meira.

Slijkt er Hyggindehallden, Hofdingskapur og Menteñ prwd, Verollden Falsi falldeñ, foodrar siñ Kiool med Skolla-Hwd, lærd er æ, Limsku-Beglur, leynt sier hiaa, sañ þær Reglur, sem Kottur

 saa,

sia, er krepper ad hvassar Reglur.

Ofter fagurt i Eyra, Alþijdu Lof af Hrœsne veitt, hinum er œ þad heyra, Heimur þiker sem Kalfskiñ eitt; J Augnuñ greid, hlœa og hlacka, hrooſa uñ leid, bidia og þacka, hvweñ er Sneid, þa ſnwa þeir vid þier Hnacka.

Heimskur er ſa sem helldur, hvørs Mañs Loford sem fullgiordt ſie, Einfalldur oft þeſs gielldur, Alvøru melnar þad hinum er Spie, Trigda Giolld, Tals med Korne, tempraſt kolld, nema vid ſporne, Vinur i Kvølld, eñ vielar þig ſtrax ad Morgne.

Heimureñ Hreckia fulle, Handverk þetta meſt brwkar nu, ad fegra Eyr med Gulle, wtgeingur honum Mynteñ ſw, Orda Glens el þarf kaupa, aller liens med þad hlaupa, Koſſa Flens, Kallſa Liwga og Raupa.

Sa hefur beſt ur Bytum, ſem hwed gietur ad ſijnu eiñ, Frials af Limſkuñar Lijtum, liſer og deyr ſo Hiarta hreiñ:

Trigd:

Trigdum vijst Viel nu farga, Verolld snijst, hver ma biarga? Rad er sijst ad reida sig uppa marga.

Alldarhaattur med Stuttre Uiskyringu.

I.

Adur a Tijdum, var Tijdska hia Lijdum, so Tryggorder kiendu, fra Barndoome blijdum, med Fremdarhag frijdum, ad Frægdum sier vendu, Af Streingboga strijdum, J (1) Haars Elldar Hrijdum, þeir Herskeiteñ sendu, eda a Mar vijdum, Skiervallar (2) Skijdum, til Skiemtunar rendu.

Notæ:

1. HAR Odiñ; Hañs ELLDur Sverd; Þess Elldar Hrijdir, Bardagar. (2) SKER-VOLLur Sioor; þess Vallar SKijd Skip.

2. Mañdoomur munde, þar Sveinar a Sunde, sooktust af Afle, Eiñ sat i Lunde, hia litfogru Sprunde, og lek sier ad Tafle: Hiñ þar vid unde, sem haatt Knöttur hrunde, eda Handsaxa (1) Kafle, Lof þeim ad dunde, sem Fræ-gd

gð bar af Funde, með (2) Fall-deiguls Skafle.

1 KAFli, það um var halldið Hendiñi. (2) Deigull eda DJJGull er Elld-Paña, Diiguliins eda Deigluñar FANN-SKAFL er Gullið.

3. (1) Verfækum vøndum, með Bifroknum (2) Brøndum, þeir bægdu frá Læde; Byr saung í Bøndum, a (3) Brimvallar Grøndum, þa beyttu við Græde, Geir rumdei Røndum, þar ríkt Pioðð í Løndum, (4) Rita Jel hæde; Snott var í Høndum, gieck Lið af Strøndum, með Gloo-Kraka-Gæde.

1 VER, Veidistada; Item. Sioor., hans Fækar Skip. (2) BJF, Vatn eda Sioor; BRANDar bif-rokner, Arar. 3. BRJM-VALLar GRANDar, Bilgiur, Sioor. 4. RJJTar; Skilldir.

4. Y (1) bendum skutu, eñ Almdroosler (2) þutu, í Andfare þuñu; Burs Steingur brutu, eñ hartt Skillder hrutu, þar Herfækar ruñu; Benfs ssar slutu, Eñ lægt hiner lutu, sem lijtt versiast kuñu: Sæmdar Ráð hlutu, og sii-

nis

ns Afla nutu, þeir Sigureñ uñu.

1. Ý, Boga. 2. ÁLMur, Bogi; Hañs DRODſir, Örvar.

5. Arme hvertveggium, æ Lidshandar Leggium, þeir (1) Lioes Mundar hreifa: Gladt ſkein æ Seggium, (2) mz Geym-folldar-neggium, ſo (3) Gramsruñar leyfa: Dijgul-farms Dreggium, æ (4) Valborgar Veggium, þvi villdu Meñ dreifa, i (5) Angantyrs Hreggium, Unda-teins Eggium, Otrauder veiſa.

1. MUND Hønd, heñar LJOS, Fijng-ur-Gull. 2. NEGG, Hiarta, Folldar-negg, Steiñ, Geym-negg Folldar, Gimſteiñ. 3. GRAMS-RUNNI, eda Runi, Hyrdmadur. 4. VAL-BORG er Hønd, heñar Veggir, Fijngurnir, æ hveria Meñ villdu dreifa Dijg-ul-Farms Dregginum, eda Gullinu. 5. AN-GANTIJR, Odins Heiti, vegna miwklætrar Pioonuſtu er hañ veitti Konu ſiñi Frigg. Hañs Hregg, Bardagar.

6. Ofæmder bidu, þeir Ofrijke lidu, og ecke ſijn hefudu; Diarfer fram ridu, i (1) Dyn Skøglar Hvidu, og Dreing-ſkapeñ efndu: (2) Trøllmarer Skridu, ad (3). Unda-ſylgs Jdu, þa Oddaþijng ſiefudu;

stefndu ; lijtt fyrer kvidu , Nie Saar þo
þeim svidu, til Sorgmæla nefndu.

1. DIN, Dunur, SKAUSul, Valkyria, heñar HVJda, Bardagi. 2. TROLL-Marir, Vargar, MAN, Hestur. 3. URDUSylgur Blood. Skalldid seigir, ad Vargarnir hafi sookt i Bloodsossa Jduna, hvar Bardagiñ var ættur.

7. Spakvitrir spædu, þeir giorla margs gædu, og gloggskygner vææru, kiænt nidur kliædu, þa Kijfþrætur hædu, wr Kappmælum skæru, Tryggva sig tiædu, eñ Tæled forsmædu, þvi trwtt Hiarta bææru: meir gæfu eñ þædu, og þvi vijda nædu, Pjoodræme klææru.

8. Jsland mæ faña, þad ætte Vol Maña, þa allt stood i Blooma; Glæ sooktu (1) Hraña, til rijkra Kongs Raña, vel reynder ad Sooma, (2) Ymu Leiks Aña, þeir (3) Ym þordu kaña, sem (4) Yke forn rooma, (5) Jls Porns og Taña, Ox Ædе Vargaña, þar eiñ bxitte Skiooma.

1. GLÆR Hrañar, Siovr. 2. Yma Bardægi. 3. YM, Hliood, Gnij. Pad er, þeir

þeir gømlu Meñ þordu ad kaña, edur heyra Vopna-Brak er skiedi i Bardagans Añrijki. 4. YRKi, eru Kvædi. 5. ILPORN., Klær. Skaalldid seigir: Þegar eiñ beitti Skiooma, i Bardaganum, Or Ædi Klooña og Taña, Vargaña, sem Væntu sier Braadar.

9. Þeir baaru Hiaalma, og miøg drifna Maalma, (1) Mardallar Graate, (2) Brjoost Fleinar taalma, i (3) Saar Ellda Psalma, fram sooktu med Gaate, Spör (4) Mistar Skaalma, og Spjør Flugur taalma, næm Spreitinga Staate, (5) Valjardir jaalma, vid uppdregna Alma, so allt var a Biaate.

1. MARDALL kallast Freya, heñar GRAATur Gull. 2. FLEInar, allslags Skot-Vopn. 3. SAAR-ELLDur, Sverd, þess Psalmur Bardægiñ. 4. MIST, Valkyria, heñar SKAALMA-SPOR, Saariñ, hver ed aasamt Spiør-Flugunum, Skot-Vopnum, voru næm og vidkvæm Spreitingia Staate. 5. VALJARDIR, Høndurnar a hverium Valuriñ sat, JALMA, hristust, med nockurskonar Þit.

10. Laad Løgum vørdu, þeir vltug Raad giørdu, so Vandrædeñ bættu, fyrr

Frelsi

Frelſe kjordu, eñ (1) Fofnes Skrid-Jordu, þo fleirſt Koſtar ættu, Giede þa hoidu, var hootad einordu, med Hug-priſde mættu: Mañdaad ei ſpordu, vid nyta Seims Riordu, ef nærre laa Hættu.

1. FOfnis SKRJD-JORD, Gull.

11. Nu er Öld ſnweñ, a adra Leid bweñ, þar yfer maa klaga; Frækleikur lweñ, af Lande burtſlweñ, þvi lijda Meñ Baga, Rokſemdeñ rweñ, ſieſt rijr Vina Trweñ, og rekeñ wr Haga: Agyrnd ſramknweñ, eñ græt Laſtagrweñ, ſleſt geingur aflaga.

12. Ungdoomſins Æde, þo ædur fyrr ſtæde, til Afreka harra, Loſte; Sialf-ræde, Lete, Sveſn bæde, þad lijtſt þeim nu ſkarra, Vits kulnar Sæde, a (1) Vinds Hirjar Svæde, þvi velldur Gied þrarra, ad leſa good Fræde, og læra Sidgiæde, er Lunderne ſarra.

1. Pad er, i Huganum.

13. Dug læger (1) Beima, ſem falld-bweñ (2) Feima, vid Fleteñ ſier hallda: (3)

(3) Beite-Lung Geyma, er bañad ad sveima, v:m (4) Blaarostu kallda; Meñ maa nu dreyma, til (5) Sorva Blik-Seima, eñ sialfer þo vallda: Hugprwd-er heima, þeir Hardfeinge gleyma, vid (6) Hlackar Rof-Tialda.

1. BEJmur, Karlmadur. 2. FEJMA, ofraamfærin Kveñmadur. 3. Lungur er Hestur, GEJMur, Sioor, BEJTJLUNgur GEJma, Skip, hveriu beitt verdur til og fraa um Siov-iñ. 4. BLARHOST Sioor. 5. SORVAR þijdir hier, Fiollda, BLJK-SEJMUR, glan-sandi Audæfi. 6. Hlock, Valkyria, heñar TJ-ALLDA-ROF, Striid, i hvoriu Briuinr slitna.

14. Nockter ef þræda, um Farks Rau-ker Flæda, til Fremdar Hags Boeta; Frestskullder fæda, þvi Fe lijted græda, maa (1) Fordillden lioota; Raupyrdeñ ræda, þoo rijrsie Astæda, þvi Reynslañ vill þrioota; Ny Breytne Klæda, eñ kl:na Sidgiæda, þeir Keñingu hlioota.

15. So þverra Lister, þvi miog eru mister, þeir Menternar auke; Meñ sitia tvister, og bragdhnijgner bister, i Bw-sorgar Hnauke; Allt eins og Kvister, af

Hret-

Hretvidre hrifter, a Hraa-vidar Lauke; Maraur þvi gifter, þær Vesælldar Vift-er, þo Vijlmoodur þrauke.

16. Kofter fiaft farner, þar (1) Foolk-vaarungarnir, þeim framandi hlijda; Owks Brædur svarnir, og Glismaala giarnir, so gioraft nu vijda; (2) Feniu Dragkvarnir, i Femwtu Sparnir, uñ Farvegiñ skrijda; Iñlendir barnir, þo eingar faa Varnir, þeir Ofrijki lijda.

1. FOOLKVAARUNGar, þad eru Høf-dingiar sem eiga ad næra og foostra Foolkid og hina uudirgiefnu. Þeir feigir Skaldid, ordnir sieu 2. FENJU DRAG-KVARNIR, þad er ongiarnir, dragandi saman hvad siemætt er, eins og Qverniñ Grotti, er þær Systur Fen-ia og Menia droogu.]

17. Atburdir þriootu, til Hrauftlyndis Hoota, i Hugmoode Sveina, Skwt-yrdum fkioota, og Roogs Maalum roo-ta, þad Rokfemder neina, Hrakfpaar-nar hriootu, þeir hvør odrum bloota, eñ hliñ grijpur Steina, Fiorlausnar Foota, þa fijfer ad niootu, ef framar skal reyna.

18. Rauparen̄ telur, þær Wiigs allar Velur, sem veit han̄ sier granda, að Ordum Hrafn elur, sem grædsoltten̄ gelur, vid Gny þrumu Randa, Hræd-slan̄ þa kvelur, ef Kocks Hniifa Grielur, þeim koma til Handa, i nærstu hlioop Felur, sem Noot flye Selur, og nidre hiellt Anda.

19. Man̄kosta Lægder, En̄ Lastan̄a Nægder, i Landenu spretta, wt geingu Frægder, þar in̄komu Slægder, og At-hafner Pretta: Narkyllder, Mægder, med Roog eru rægder, so reynst hefur þetta: Litlar fæst Hægder, en̄ þad være Pægder, ef þvi villde lietta.

20. Horfest til Baga, þar Ofermen̄ Aga, þeim Ohliidnu spara: Mœturnar draga, sier Lidsin̄e Laga, þo leynt eige fara, Agyrnden̄ raga, kan̄ allt eins ad klaga, og eirnig forsvara; til og frœ slaga, Tœlbrogdum haga, þvi tak þu þier Vara.

21. Hver villdi greina, þad allt Efni Meina,

Meina, sem aafalla naadi? hlioodt margit
kveina, þvi hiaa sier þo leyna, sem
Hugbedid tiaadi. (1) Jñbwa Steina,
skal Braut snwa beina, i Byr-Hvedru
Graadi, Sundferiañ seina, þaa aatt
Greer eina, ad Od-stødvar Laadi.

1. JNNBUUA STEJNA, (Dvergaña) SUNDFERiañ, (Skaaldskapuriñ, skal snwa beina Braut), i BJR-GRAADJ HVEDRU (Trøllkonu, Huganum), ad LAADi OD STODVAR, (þvi Oduriñ skal nema Stad ar, ad Pagnar Laadi.)

22. Margt mætti henda, sia vill Hu til venda, og vidkañast nædi, Eftil Baug ende, sem oss giorir benda, og afla n Mædi; Alldarhaatt kenda, i Sijn margr senda, maa selgia Vandrædi; Fleirst tek ur Enda, eg læt þar vid lenda, og lykta s Kvædi.

Vijsa.

Mundu þig Madur i Mundo,
Mundus Svik bijr undir,
Mundu ad sia vid Mundo,
Þvi Mundus prettar stundum.

Mund

Mundu þig fyrir Mundo,
Mundus er Hrecka Lundur;
Mundu ad komaſt fra Mundo,
Mundus a Drottiñs Fundi.

ÞRIDIE FLOCKUR,

Jñihelldur Lucku-Oſk, Utfarar Miñingar, og añad ſmaveigis

Lucku-Oſk og Heilræde

Til Hr. Sigurdar Jonsſonar, Nijordens Løgmañs Suñañ og Auſtañ a Jslande.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hlioode, etc.

Almættugur Gud þijn giæte, og giefe þier Heilags Anda Raad, J Doomara ſo þu ſitier Sæte, med Sæmd og Æru, Prijs og Daad, um̃ ſyrer ølluin avallt bæte, Urlauſn þijn og heilnæm Raad.

Peir undañførnu aller benda, efter þeim ſem lifa nu, Meñ kañ alla Mañlegt henda, med þvi vijs er Reglañ ſu, vid Daudans Punct mun Lokſens lenda, lijka hiñ ſem eg og þu.

O miñ Brooder! ad þvi giættu, Otta

DRottens haldt þier vid, diarflega alld-rei a Helmen hættu, helldur han sijnum gamla Sid, viist þad aller vita mættu, han vellteſt ſkiott a ymſa Hlid.

Hafdu Gud i Huga og Mine, hafdu Gud fyrer Augum þier, hvxadu um Gud i hveriu Sine, heyrer Gud og til þijn ſier, vyrdtu Gud i Valldſtiorn þine, og vittu ad han þin HErra er.

Erfi-Liood,

Er Skaldid kvad eptir ſijna Ungu Dottur Steinunni.

Ton, Giæſku Guds vier prijſum, etc.

SÆlar þær Sælir eru, ſem hier nu ſkiliaſt vid, fra Hollds ins Hrygdar Veru, og Heimſins Golldum Sid, hvij-laſt i Himna Frid, þar ſem med ſætum Hlioodum, ſijngur Lof Drottni goodum, loffamlegt Eingla Lid.

Tign Sælu Sæmd og Sooma, Saller Guds Barna fa, ſem liooſar Stiornur liooma, Lambſins Stooli hia, avallt ei anad ſia, med hvijtum Skrwda ſkrijdd-

skrijddar, Skarti Riettlætis prijddar, Sorg allri sviptar fræ.

Einglaña Hyrdiñ hrelna, heidrar Gud Reott sem Dag, Sælernar sijngia og greina, Sanctus med fegursta Lag, J listugum Lijffins Hag, Hollded sig medañ hvijler, Heñe Guds Myskun skijler, sier engvañ Sorgar Plag.

J þeñañ Flockeñ frooma, flutt varstu Barn Kind mijn, Himneskum hafeñ Sooma, hvijlest nu Sæleñ þijn, Lioomar þar skiært og skijn, J Fadme JEsu frijdum, frelsud æ ollum Tijdum, Dijrdeñ sw alldrei dvijn.

Nu er þier aptur gollded, Angred sem barstu mest, þegar þitt hriædest Hollded, hæatt þu stunder og grietst, Giefeñ er Gledeñ best, hafeñ wr Hrigd og Moode, hreinsud med JEsu Bloode, Synd eingeñ æ þier siest.

Unun var Augum mijnum, ævallt ad lijta æ þig, med Ungdooms Astum þijnum, ætijd þu gladder mig, Riett

Yndes elſkuleg, audſveip af Hiarta hlijdug, J hordum Soottum lijdug, þad jafnañ ſynde ſig.

Næm, Skynſom, liwf i Lynde, Lijfs medañ varſtu hier, Eptterlæte og Ynde, ætijd hafde eg af þier, J Miñe muntu mier, þvi mun eg þig med Tarum, breia af Huga ſarum, heim til þeſs hiedañ fer.

Mijn Glede er ſw eina, Andlaat þitt hyra eg aa, þu hafder Marled hreina, hier med Vit alls ad gaa, ſkamt til þeſs Lijf leid fraa, breidder wt Hendur bædar, badſt þig til JEſu Nædar, kvadſt vilia koma þa.

Stutta Stund ſtood i Hæſe, ſturladeſt Hierviſteñ, hælſt Fioorda Ar alls var Æſe, eige þo fullkomeñ, ſkiott ſaa eg Skilnad þiñ, Geymer Saal þijna ſætur, ſignadur DRotteñ mætur, fyrer JEſum Soneñ ſiñ.

Hvijleſt nu Hollded unga, af Harme og Sorgum mædt, ſvipt ollum Soottar

Pyn=

Pwnga, so er þier nu Ohætt, Dootter mijn! Bol er bætt, friaals vid Synd, Faar og Dauda, fyrer JEsu Blooded rauda, Sefur i DRottne sæt.

Burtfarar Miñing

Peïs Saal. Herra Arna Odds sonar, Løgmañs, ur þessum Eymdar-Dal i Himnariikis Gledi, i Flijtir uppsett 1665.

Ton, Dagur i Austri øllum, etc.

O Hvad aumlig Urrædi, er þetta veika Lijf, sallvallt og saanijtt bædi, fullt med Sorg, Eymd og Kiif, i Vijli, Von og Kvijda, veiklast hier mañlegt Holld, Æfiñ so loks maa lijda, Lijkamiñ verdur ad Molld.

Daudiñ er dapurlegur, sem David og Johañ tier, allur eins Veralldar Vegur, vijst þvi ad Æfeñ þver, hañ gaanga Herrar, Sveinar, Hofdingiar, Almwgeñ, Kviñur sem Meyar klienar, Kongar og Under-Meñ.

Po verde þañ Veigeñ þraungva, vijkia Guds Borneñ trw, þau hrædast Hæ-

ttu aungva, Huggun þeirra er ſu: Hel⸗iar Brodd braut og eydde, Beiſkleik øllum Daudans, JEſus, og Liid ſiñ leidde, til Liiffsens wr Vallde hañs.

Hverke þarf Hel nie Dauda, hrædaſt riett-trwud Ønd, kieñer ei Kvala nie Nauda, komeñ i DRottens Hond; Sæng er good greidt til hweñ, Grøſeñ med Jordu ſkyld, Liikameñ þreyttur og lweñ, legſt þar i Miwka Hvijld.

Peſs vegna i Gude gladur, gieck til ſijns Hvijldar-Rañs, ARNE ODDSSON Løgmadur, Auſtañ og Suñañ Lands, Holld hañs ſætlega ſefur, i ſællrar Uppriſu Von, frelſud Sæl Fognud hefur, i Frid hiaa Lambſens Troon.

Sælañ maa hañ þvi ſaña, J Sæluñar Reynſlu þar, aa Lande liſande Maña, J Liſting Guds Aſyndar, J Abrahams Skaute ſkiæru, Skijnande Fegurdar Glans, J himneſkum Heidre og Æru, J Hond milldre Skaparans.

Hañ hefur reñt og ruñed, riett vel med

allri

allre Dÿrd, Himna-Rijke auñed, Eflaust fyrer JEsu Naad, yfer þvi fagna eigum, af Ast og Trw til Sañs, samt þo hier sakna meigum, Sællrar Uñgeingne hañs.

Heims af Erfide mæddur, Alldursins Pwnga med; HERRA ARNE Giöf giæddur, Guds Rijke stunda ried; Ar Priu og Siotiju sinum, Efeñ hañs var þvi nær: (mælltl lijkt morgum Siñum, vid Mosen Drotteñ kiær).

Liwfur vid Logmañs Dæme, lifde hier Digda klaar, med Heidre og Hefda Næme, heil Tvö og Priatije Ar, sialfur sig þar fraa sagde, i sijnum Alldurdoom, Ehrlega so af þad lagde, ad allra Lands Maña Room.

Hafe nockur matt helta, Hofdinge um þetta Land (ef villdum ad þvi leita) epter Herra GUDBRAND, ad Hoog værd og Hiarta Trigdum, honum ei fremre siest, Hugprijde Daad og Digdum, DRotteñs Otta þo mest.

Pegar fraa Æſku-Arum, Ord Drottens ſtunda van̄, med Sæmd og Seomd klaarum, ſynde Avoxt goodan̄, Bookleg- ar Liſter lærde, (Lofs verd ſu Menten̄ er) med Jdne þær allvel lærde, Utan̄-Lands bæde og hier.

Med Gegnd og goodre Stille, Gieck þad Fremdar Upphaf, Hæaalærdra Man̄a Hylle, honum þvi DRotten̄ gaf, allt fram̄ til Elle Tijdar, allt var miog Hofdinglegt; Hier um̄ Land og vijſt vijdar, vard kun̄ han̄s Æra og Spekt.

San̄leikans glarnan̄ gæde, med Gud- ræknes hreinum Sid, ſtødugur ſtanda næde, ſtadfaſt Riettdæme vid; Hool, Mætur, Hræſni, Smiadur, hvorke þæ- de nie gaf, Herra Hofdings-Lundadur, hellſt bar þvi morgum af.

Han̄ var Heimiles-Mon̄um, Hoog- vær og ſtilltur meſt, Goodgiarn nærſta Naagron̄um, Naudſtøddum reyndeſt beſt, Ættræken̄, Olmuſuſamur, Aumum ſem þurftu vid, Gieſtriſen̄, Fremda fram- ur,

ur, Fatækum synde Lid.

Hofdingleg Ute og Jñe, Athøfn og Skick hañs var, med List og liwfu Siñe; Lænagt þo af aullum bar, Giedhrein Guds hrædslañ saña, greina þar Satt um̃ mæ, hvad Alit mætte Maña, Merkia, reyna og siæ.

Friædag hvern fasta nærde, Fostuñar olla Tijd, Lijkamañ þar med þiærde; Pad var hañs Venia frijd, med Bæn og grætnu Giede, Guds Sonar Pijnu og Deyd, um̃ þeinkia og ydka riede, allt um̃ þess Dagsens Skeid.

Fim̃ta Friædag eg nefne, Fostuñar so til bar, samt hañs Idkunar Efne, og ædur firre var, J Kyrkiu ad Vanda vænum, veik um̃ Dags-Verdar Stund, med Blessan Lofgiørd og Bænum, af blijdre Altar-Lund.

Liwfur ad lidnum Deige, til Laugar gæanga ried, ad giørdre Bæn, sem eg seige, Sælre Um̃þeinking med; Hvar hañ so Stundu sijdar, Sofnadur i Gude fañst,

Hierviſt ꝛ Termin Tijdar, Taled ei leingur vañſt.

Sett hafde ſijnar Hendur, ſier fyrer Andlit þa, Stanlaus þvi Satta ſtend ꝛ, giorla þad ſkilia mꝛ, ad med Bænagiord bliſdre, burt er Sofnadur Sætt, Daudaus Angurs Ogn ſtrijdre, aungre þvi hefur mætt.

Laugadur Lambſens Bloode, Laug Helgꝛ Skijrnar i, af Synd Swt Sorg og Moode, ſañlega klaar og frij, J varmre Vatns-Laug eirnre, vard wr Heims Taura-Dal, Snioo hvijtur leiddur hreirnre i himneſkañ Dijrdar-Sal.

Mꝛked, þad mꝛ eg ſeigia, miſte vor nælæg Sveit, marger þeſs vegna þreia, þeñañ um BigdarReit, fleſtir hins ſama ſakna, Suñañ (þad veit eg Lands), Kiñur, Braar, Regne rakna, rædt þa verdur til hañs.

Hugge hañs Heidꝛrs Kviñu, Heilagur Ande beſt, og Borneñ Sæmdar ſviñu, Sorgandi epter meſt, D Rotteñ Bol

allra

allra bæte; Bid eg lijka um̃ þad, J Guðs Otta sierhvør giœte; Giørningum HErrans ad.

Jsland! þier ætlar ad hnigna, eru þar Merke til, Mañdigd og Dugur vill digna, Dofna þvi Lagaña Skil, Gud giefe ad þu nu þecker (þad Ost er Hiarta mijns), firr eñ Hefnd hærri hneckir, hvad heyrir til Fridar þijns!

Ost gief Gud af ad þreia, allar Hørmungar nu, sijdañ sofna og deya, sætlega i riettri Trw, so hver fagnandi siñi, Frœndur og Vini i gien, hlaa hægri Hendi þiñi; HErra JEsus, Amen.

Burtfarar Miñing

Biørns Gisla sonar. Kvediñ 1656.

GJsla SOn er BJorn burt, heint þad hef eg sañspurt, hañ var Huggladur, heidarlegur Madur, eftirstendur eiñ hañs, audur Samastadur.

Sakna þar Meñ Mañs, er marga þecktu Dygd hañs, Gudhrœdslu hijra, Hreinlyndid skijra, Lijtilæti, liwst Gied,

Lofi maa þad stijra.

J Dooms þegar sat Sess, fierdeilis eg giet þess, Riettvijsen villdi, vidgangast skilldi, Frid, Saatt og Sannleik, setti i ædsta Gilldi.

Gud giæfi Mannmargt (mæli eg nu ei oþarft), hier lijktust honum, af Helms Alldar Sonum, geingi þa Gagn vort, ad goodum Oska Vonum.

Gudhræddra Vin var, vitra Manna Prijs bar, i Samfunda Sæti, sijndi mest Agiæti, hugliúfur, hoogvær, med heidarligre Kiæti.

Seigi eg samt þad, saknar Manns wr hanns Stad, ofti Hug hyrdi, hiaa mier siaalfum, virdi, hver var honum helldri, hver i Borgar-Fyrdi?

Sefur hann sæll nu, Saalinn er hiaa Jesu, kiær Börn og Kvinna, Kross eftir sinna, gledie þau Guds Naad, so Graati meigi linna.

O hvad mijn Ønd þreir, þar einn Gudhræddur burt deyr, feiginn med færi, ef

Frel=

Frelsis Tijmiñ værl ; Leys mig þa þier lijkar, liwsi JEsu kiærl !

Eftir sama Mañ þessi Vijsa.

AFgeingiñ Lids liwsi, Lundhægur, Nafnfrægur, Giestrisiñ, Hughraustur, heilrædur, giarn Dæda, Mañvalid, Sidsviñur, Sæmd hladiñ, jafngladur, Gudrækiñ, Pel-þijdur, Polgoodur, uñ lloodast.

Eñ oñur Vijsa, eftir sama Mañ.

ALfrægur, heil Hngi, hijr gladur, skijr Madur, Væng DRottiñs, Fængfluttur, Fridsælu Guds hællr, hier Miñing kiær kieñist, Kurt varir, burtfarins, Nafn l'fir, Stofn Stefia, Stad þessa ad hreffir.

J Samsæti Kvedid.

Ton, O DRottiñ Allsvalldandi, etc.

VErum i Gudi gladir, gofgum hañ sem veitir oss, eins og Asthugull Fadir, Eftirlætis fullmarat Hnoss; Borniñ sijn, bliidur i Lyndi, Boli og Pijn burt vill hrindi, eñ Vist og Vijn, verdi oss ad

Yndi.

Lijkamans List hañ sedur, lijdum vier ei Hwngurs Neyd, Saalina Gud vor gledur, giefandi bædi Vijn og Braud, slijka Naad, þraatt vier þiggium, þvi er Raad, ad oss hyggium, drijum Daad, DRottiñ alldrei styggium.

Hooflig sie Holldsins Kiæti, hurum til ad fallvallt er, allt Heimsins Eftirlæti, erum og sialfir daudleigir, heppiñ þañ hellst maa iaata, hitta kañ, riettañ Maata, Audnu-Bañ, ei þarf sijdar graata.

Medtokum med Packlæti, mildar Gaasur Veitarans, fælum ei fraa Samsætl, Fridiñ burt og Eingla Krans, sitium hier, so sem Brædur, Satan er driwgum skiædur, hofum vier, heilog Verk og Ræ-dur.

Eingiñ skal añañ kiæla, og auka þar med Parlament, Brædurnar ad Bakmæla, bañad er oss þetta ivent: Skemtun nooa, er hier oñur, eñ illum Roog, nwa um Toñur, hollra Ploog, helld eg

ad

ad hefia Kønur.

Jdkun andlegra Kvæda, er Samdr-yckiu Skiemtan best, einaiñ skal añ añ hæ-da, eñ þo fiæum nockurn Brest: Fijflsins Cham, vid Fodur siñ Noa, fwl-legt Næm, skilldi ossooa, Kieskni og Klæm, kañ v jst Heillum sooa.

Øl-Erindi ad Skilnadi Kvediñ.

Nu er eg gladur æ goodri Stund, sem æ mier sier, Gudi sie Lof fyrir þeñañ Fund, og vel sie þeim sem veitti mier.

Vitiad hef eg æ Vina-Moot, sem nu æ sier, reynt af mergum hijrleg Hoot, vel sie þeim sem veitti mier.

Po Muñgæts Ord sieu mørg og smær, sem opt vid ber, til Lasta ecki leggia mær, þvi ve^l^dur sær sem veitti mier.

Yndi er ad sitia Øls vid Pel, og Gam-na sier, eñ fallegt er ad fara vel, þo or sie sæ sem æskeinker.

Gott er ad hafa goodañ Sid, sem be-tur fer, alldrei skartar Ohoofid, og er sæ sæll, sem gæir ad sier.

Gott

Gott er ad hætta hverium Leik, þá hæst framset: Nu skal hafa sig a Kreik; Vel sie þeim sem veitti mier.

Leirkalls Vijsur.

SKildir erum vid Skiegg-Karl tveir, skamt mun Ætt ad velia, ockar beggia er Efni Leir, ei þarf leingra ad telia.

Vid hofum þad af ockar Ætt, Efnid slikt eg þecki, bædum er vid Broti hætt, Billtur þolum ecki.

Pad er añad Ættar-moot, ad ockar Hætti riettum, vid hofum bædir valltañ Foot, veit ei nær vid dettum.

Illaat Vijnsins athuga vond, erum vid þess a milli, og þurfum bædir heituga Hond, so hvorugur sijnu spilli.

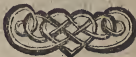
Eirn eg Mismun ockar fañ, ef Afoll nockur skierda, eg a Von eñ alldrei hañ, aftur heill ad verda.

Paraphrasis Metrica

Biskupsins Saal. J. P. S. Widalins.

Non est in vasti tota farragine mundi
Res mihi tam similis qvam meus urceolus,

ceolus,
De luto terræ finxit mihi membra Creator,
Materiemqve meo terra dat urceolo
Communem loqvitur gentem inconstantia, nam pes
Alterutri neuter certior esse solet:
Nos finxit vino léchytos natura caducos
Auxiliatricem poscit uterqve manum.
Dividimur tamén hoc; Vitium si traximus ambo,
Ipse mihi, nunqvam redditur ille sibi.

Innihalld þessa Bæklijngs.

Fyrrsti Parturinn,

Innehelldur Psalma og Kvædi af Heilagri Ritning.

Annar Parturinn

Innehelldur nockra Gudrækilega og andrijka Psalma.

Þridie Parturinn

Innehelldur ymislega Kvedlinga til Gudræknis Idkuna og Sid-boota.

REGISTUR

Yfir Psalma Kvædi og Vijsur sem finast i þessu Kveri.

A

Gissa

JEsus

O

O. Ø.

S.

T.

U. V.

P.

Saungva siduġt Meingi,
Svo fære til HEru
Gudi, laati Giedid
Goodsamt silgia Hlioodum.
Muñur Ordiñ iñi,
Ebli Roomur Hlioomiñ,
Hiartad helgra snerti,
Haaleitt Efnid Maala.

